FERN MICHAELS

În căutarea fericirii

Fern Michaels

În căutarea fericirii

Traducere din limba engleză
Raluca Anuţa

Exclusive
Fern Michaels

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti,
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzililirabooks.ro
În căutarea fericirii
Fern Michaels

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MICHAELS, FERN
În căutarea fericirii/Fern Michaels. Trad.: Raluca Anuţa.
— Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-8494-78-4
I. Anuţa, Raluca (trad.)

821.111-31 135.1

Prolog

Teresa Amelia Loudenberry, pentru prietenii apropiaţi „Toots”, se agăţase de aşternuturile de pat egiptene ca şi când ar fi fost un colac de salvare. Strânsoarea ei era atât de disperată, încât articulaţiile degetelor i se înălbiseră, iar vinişoarele de un verde-albăstrui i se reliefau ca nişte canale pe mâinile altminteri impecabile. Pe frunte i se formau mărgeluşe de transpiraţie care apoi se uneau în pâraie de-a lungul obrazului, ajungând în cele din urmă în buclele de păr castaniu răsfirate pe pernă.

Se ridică fulgerător, speriată de bubuitul necontrolat care părea să-i spargă pieptul. Respirând profund de câteva ori, îşi mai calmă bătăile inimii şi întinse rapid o mână de-a lungul aşternuturilor necunoscute. Atinse cuvertura mătăsoasă, apoi deschise ochii cât putu de mult, încercând să se orienteze. În timp ce se uita în jur, detectă nişte imagini nebuloase la marginea patului, vălătuci de abur semănând cu nişte nori de un albastru straniu şi translucid. Numără patru. Patru nori îngrămădiţi în jurul patului ei. Putea jura că în interiorul fiecăruia se aflau feţe care i se păreau cunoscute, fără să le poată atribui însă un nume. Inima i se zbătu cu putere şi mâinile începură să-i tremure ca ultimele frunze uscate pe o creangă amorţită de ger. Pradă ameţelii şi confuziei, strânse din pleoape, încercând să se asigure că se afla într-un vis ciudat.

Degeaba însă: îşi simţea pielea la fel de transpirată, inima continua să-i bată mai rapid decât în mod normal şi ştia prea bine că se forţa să-ţi ţină ochii închişi. Nu, acesta nu era cu siguranţă un vis.

Încet, deschise un ochi, apoi pe celălalt. Aburul sau ceaţa sau orice naiba văzuse se evaporase, dar încă putea simţi o răcoare în jurul patului. Aprinse lampa de pe noptieră şi se uită la ceas. Trei dimineaţa. Oare nu auzise undeva că asta e ora vrăjită? Probabil că fusese într-una din acele emisiuni despre fantome la care Sophie se uita cu pasiune. În fine, Toots ştia îndeajuns de multe pentru a-şi da seama că un fenomen supranatural o trezise din somnul adânc. O stafie, o apariţie, ceva de pe altă lume îi dăduse târcoale, stârnindu-i furnicături pe coloană. Speriată şi tremurând din toate încheieturile, se dădu jos din pat şi făcu primii paşi prin camera deloc familiară, care însă îi aparţinea.

Mergând înainte şi-napoi în timp ce încerca să-şi calmeze nervii, scrută încăperea decorată ţipător. Când se gândea numai la toată redecorarea ce urma, aproape că-i dorea să fi păstrat bungalow-ul de la hotelul Beverly Hills până la terminarea lucrărilor. Oare ce persoană în toate minţile ar fi putut să trăiască, darămite să doarmă, în acel hogeac de târfuliţă, colorat în violet şi roz aprins? Ridică privirea aşteptându-se să vadă oglinzi, neoane de club şi întregul arsenal de cocotă, însă fu surprinsă încă o dată să constate că nu era decât un tavan obişnuit. Se întreba ce părere ar fi avut primii proprietari, Luciile Ball şi Desi Arnaz, despre fosta lor casă. Fără îndoială se răsuceau în morminte. Agentul imobiliar îi explicase că un fost star pop

închiriase imobilul de la moştenitorii cuplului Ball/Arnaz şi-l amenajase conform preferinţelor sale. Cu ani în urmă, când vizitase Graceland, casa lui Elvis din Memphis, Tennessee, Toots o considerase o culme a kitschului. Totuşi, în comparaţie cu aceasta, trebuia să admită că vestitul cămin al Regelui avea îndeajuns de mult bun-gust pentru a fi dat ca exemplu în revista *Architectural Digest.*

Exteriorul casei situate pe plaja din Malibu nu arăta prea rău. Fiecare dintre cele trei niveluri avea ferestre din podea până-n tavan ce ofereau o privelişte splendidă înspre Oceanul Pacific. Stucul alb, ţiglele roşii şi balconaşele îi dădeau un aer de cabană, motiv pentru care agentul imobiliar spusese că avea cel mai bun din cele două lumi: vârful munţilor şi litoralul oceanului. Ceea ce o răvăşise pe Toots fusese designul interior, având ca bază rozul strident şi violetul. Nuanţele frapante de albastru şi de verde din cele şase dormitoare nu făceau decât să agraveze dezastrul.

Fusese pe punctul de a renunţa la achiziţie, însă nu era o femeie proastă. Trei milioane opt sute de mii pentru o proprietate ce îmbina vârful muntelui şi litoralul era un chilipir, cel puţin pentru Malibu. Scrisese un cec pentru întreaga sumă, ştiind că renovarea interiorului avea s-o coste probabil tot atât sau poate şi mai mult. Şi iat-o acum, speriată peste măsură. La hotelul Beverly Hills ar fi avut bungalow-ul lui Elizabeth Taylor. De ce-l părăsise oare pentru acest coşmar? Fără îndoială, nu era în toate minţile. Respirând adânc, studie perimetrul patului. Nimic neobişnuit, nimic nelalocul lui. Poate că acei nori pufoşi

fuseseră doar un vis ciudat. Ceva îi spunea totuşi că însemnau mult mai mult decât atât.

Crezuse dintotdeauna în viaţa de apoi, ştia că anumite suflete nu treceau întotdeauna în partea cealaltă, dar ce fusese asta? Nori transparenţi cu feţe în interior? Guri care formau cuvinte inaudibile? Nu, aceasta nu era cu siguranţă imaginea pe care şi-o formase în legătură cu sufletele pierdute; era mai degrabă ceva din Zona Crepusculară. După ce trăise mai mult de douăzeci de ani în Charleston, Carolina de Sud, Toots era obişnuită cu poveştile despre strigoi şi apariţiile spectrale ale defuncţilor. Participase chiar la câteva vizite ghidate în casele bântuite şi auzise relatările despre fantome, însă nu trăise nimic asemănător cu o experienţă supranaturală.

Până în acel moment.

La venirea în Los Angeles nu acordase mare atenţie poveştilor despre vechile teatre, studiouri de film şi case bântuite de spiritele unor mari actori de la Hollywood. Acesta era Hollywoodul, tărâmul visurilor, nu al coşmarurilor!

Când decisese să-şi cumpere o casă pentru a fi mai aproape de Abby şi a se ocupa de *The Informer*, tabloidul pe care-l achiziţionase recent, nu intenţionase să-şi împartă spaţiul cu un spirit – sau cu mai multe.

— Întoarce-te de unde naiba ai venit! ţipă ea în camera slab luminată.

Auzi bravada falsă din propriile cuvintele şi speră ca Sophie, care dormea în camera de la capătul holului, să n-o fi auzit. Slavă Domnului că Ida şi Mavis erau sus. Toots îşi

imagina ce-ar fi spus vechile sale prietene dacă le-ar fi mărturisit gândul că o entitate din altă lume îi intrase în cameră. La naiba, ce-o fi fost în capul ei? Interesul nou - descoperit al lui Sophie pentru fenomenele paranormale tocmai o făcuse să câştige apartamentul matrimonial, decise proprietara.

Ferm hotărâtă ca mutarea să fie primul lucru pe ordinea de zi în dimineaţa următoare, se urcă înapoi în pat, întrebându-se cum o putea convinge pe Sophie să schimbe camerele fără s-o alerteze cu suspiciunile ei. În cele din urmă conchise că n-avea rost să se ascundă. Era prea înspăimântător să ţină totul pentru ea. Ce bine ar fi fost dacă ar fi ales să cumpere casa lui Aaron Spelling! Din păcate însă, achiziţionarea vilei de 5 000 de metri pătraţi se dovedise un calvar. Văduva fostului mogul de televiziune îl prevenise pe agentul imobiliar că voia să asiste la întâlnirile cu toţi potenţialii cumpărători pentru a-i examina personal. Evident, nu oricui i se permitea să candideze. Mai întâi i se verifica bonitatea, după care urma distracţia.

Lui Toots nu-i venea să creadă la ce ajunsese să se preteze. Nu s-ar fi înjosit nici într-un milion de ani doar ca să devină eligibilă pentru vizitarea unui bun imobiliar. Şi ce dacă-i aparţinuse lui Aaron Spelling? O casă era o casă în ceea ce o privea, sau, în acest caz, un palat era un palat. Era convinsă că orice putea fi cumpărat la preţul corect, aşa că nu înţelegea defel condiţiile acelei tranzacţii.

Se uită la ceilalţi trei potenţiali clienţi aşezaţi în anticamera agentului imobiliar. Două femei şi un bărbat.

Bărbatul era precis gay, își zise. Purta o cămaşă de mătase cu imprimeu de leopard şi pantaloni strâmţi negri, iar pe toate degetele avea inele de aur. Toots estimă că avea cel puţin opt piercinguri în urechi – ineluşe de aur dispuse în ordinea crescătoare a mărimii. La încheietură îi zornăiau brăţări de aur, iar glezna palidă şi osoasă era înconjurată de un lănţişor din acelaşi metal. Se străduia să-şi ascundă faţa în spatele unei perechi enorme de ochelari de soare care-i întregea aspectul ridicol. Toots se întrebă o clipă cine era, însă decise că nu-i păsa absolut deloc. Apoi o cercetă rapid pe femeia din dreapta ei. Deşi nu era sută la sută sigură, se gândi că putea fi Joan Collins, fără tona de machiaj. Trase cu ochiul încă o dată când necunoscuta nu se uita. Da, ea era, cu siguranţă. Toots observă cicatrice recente în spatele urechilor. Operaţie estetică, fără-ndoială, ceea ce explica lipsa machiajului. Avea să-i menţioneze asta lui Abby; poate că picanteria şi-ar fi găsit locul în pagina de bârfe din *The Informer*.

Femeia aşezată în stânga ei privea fix în faţă. Nu-şi mişcase niciun muşchi de când ajunsese. Toots avu brusc impulsul de a-i da un ghiont numai ca să vadă dacă reacţiona, însă hotărî că un asemenea gest ar fi fost nelalocul lui din partea unei doamne. Era suficient contactul vizual pentru a o face să zâmbească.

Agenta imobiliară, o brunetă zveltă care părea a avea orice vârstă între treizeci şi cincizeci de ani, deschise într-un final uşa biroului.

— Domnişoară Loudenberry, doamna Spelling şi Madison vă pot primi acum.

Toots se ridică şi îşi aranjă fusta neagră tip creion.

— Madison?

— Câinele doamnei Spelling.

— Înţeleg, spuse în timp ce o urma pe tânăra femeie, deşi nu înţelegea nicicum. Ce-avea de-a face un câine cu vânzarea unei case?

Agenta imobiliară se opri şi se-ntoarse către ea.

— Doamna Spelling are o încredere totală în reacţia lui Madison faţă de oameni. Ar trebui de altfel să vă explic acest lucru înainte de a o întâlni. Dacă nu veţi primi aprobarea din partea câinelui, nu vi se va permite să vizitaţi proprietatea.

Toots avu impulsul de a fugi, de a lăsa totul baltă, însă era mult prea intrigată acum. Un câine, hm?

Se uită lung la fusta sobră, la sandalele negre deschise în faţă şi la bluza crem, dorindu-şi ca Madison s-o aprobe. Zâmbi la acest gând.

— Dacă doriţi să mă urmaţi, insistă agenta.

„Oare ce s-a întâmplat cu secretarele?” se întrebă Toots.

Străbătură coridorul până la o uşă închisă din spatele căreia se auzea un mârâit slab.

— Vă rog să staţi deoparte, spuse femeia.

Toots se execută, aşteptându-se ca Madison s-o atace în orice moment.

Agenta deschise uşa unui birou somptuos, decorat în stil modern. În stânga mesei de lucru, pe o canapea albă, era aşezată vestita Candy Spelling, văduva lui Aaron Spelling. În mintea lui Toots apăru imediat imaginea unui peşte guppy – buze cărnoase şi ochi bulbucaţi. Se întrebă dacă

femeia machiată prea strident nu avea o problemă cu tiroida. Mormanul de blană din poala ei trebuia să fie infamul Madison.

Văduva nu se deranjă să se ridice ori s-o salute de bun venit. La un gest al stăpânei, patrupedul de un sex incert sări pe covor. Toots se pregătea să se aplece şi să-l mângâie când auzi un „Stai!” ritos din partea blondei de pe canapea.

— Nu poate fi mituită!

— N-o atingeţi pe Madison, completă agenta imobiliară. Această procedură va dura puţin, vă rog să-i acordaţi câteva minute.

Aşadar potaia era femelă, o adevărată căţea în toate sensurile cuvântului. Toots ştia cât de mofturoase pot fi unele femele. Cele umane în orice caz.

Câinele, un ghemotoc mic şi drăguţ de blană alb cu maroniu, o încercui pe nou-venită de trei ori, se opri în poziţia iniţială, lătră de trei ori, se ghemui, apoi lăsă o baltă de urină chiar în faţa sandalelor de un negru strălucitor.

— Tocmai vi s-a dat permisiunea de a intra în vila Spelling, anunţă agenta imobiliară.

Printre dotările vilei se numărau o sală de bowling, o pivniţă de vinuri, un salon de înfrumuseţare şi o cameră pentru depozitarea argintăriei cu un control strict al umidităţii. Mai erau şi o grădină de trandafiri pe acoperiş, o bibliotecă, terenuri de tenis şi un teatru. Orice ţi-ai fi dorit puteai găsi în vila Spelling.

Când Toots văzu banda rulantă din dormitorul principal, îşi retrase imediat oferta. Răzgândirea o costase cincizeci

de mii de dolari şi asta n-o încânta deloc, dar refuza să trăiască într-o casă cu o bandă rulantă. Îi reamintea de acel episod din serialul *I love Lucy* în care Lucy şi Ethel lucrau într-o fabrică de ciocolată, împachetând bomboanele care soseau neîncetat pe banda rulantă. Tot procesul s-a dovedit a fi un dezastru din cauza benzii care mergea din ce în ce mai repede, astfel că eroinele nu mai prididéau să-şi îndoape bomboane de ciocolată în gură, în pălării şi în bluze pentru a ţine pasul. Toots îşi vizualiză genţile şi încălţările zburând prin aer, iar apoi pe ea însăşi străpunsă în ochi de un toc foarte ascuţit; prin urmare, decise că globul ei ocular era mai preţios decât cei cincizeci de mii de dolari pe care-i pierduse.

Lăsând lumina aprinsă, se lungi sub muntele de pături, strângându-şi cu tărie pleoapele. Sentimentul că entitatea care o trezise, orice ar fi fost, nu mai împărţea camera cu ea o făcu să se relaxeze şi să cadă într-o stare de semiadormire, când visele se schimbă atât de rapid încât ar fi imposibil să ţi le aminteşti.

Urma o nouă zi.

Capitolul 1

— De ce naiba ţipai în toiul nopţii? M-ai speriat teribil, spuse Sophie în timp ce Toots făcea cafea.

— Era singurul mod de a putea adormi la loc.

— Am crezut că te atacă cineva.

Toots dezbătu în minte dacă să-i povestească sau nu ce se întâmplase, însă îşi aminti de entuziasmul lui Sophie

pentru fenomenele oculte. Pufni în râs.

— Și tu ai sărit repede să mă salvezi, nu? Nu mi-ar plăcea deloc să depind de tine pentru a mă apăra, dar din fericire a fost… Se opri să-i cerceteze chipul, neştiind dacă era oportun să-i spună. Cum nu observă niciun semn de amuzament sau de ironie, continuă: Să nu râzi, dar cred că am văzut… o fantomă sau ceva asemănător unei fantome, plutind în jurul patului. Era ca un nor. M-a trezit dintr-un somn adânc. Și mai era şi răcoarea, murmură ea cuprinsă de un frison doar gândindu-se la asta. Am avut o senzaţie ciudată, de parcă aş fi deschis fereastra într-o dimineaţă geroasă. Ştii cum e când te pocneşte frigul instantaneu în faţă.

Aştepta ca Sophie s-o facă pe deşteapta cu vreo replică spirituală. Sau să-i spună că-şi pierduse minţile. Sau mai rău, că avea nevoie de o vizită la doctorul Sameer, pe care Sophie îl considera dus cu pluta de când începuse să-i trimită Idei covoraşe de rugăciune după ce se vindecase miraculos de tulburarea ei obsesiv-compulsivă.

Toots intenţionase să poarte o discuţie adevărată, sinceră cu Ida, însă de când se mutaseră la Los Angeles niciuna din ele nu păruse să aibă vreun minut liber pentru o astfel de conversaţie. Adăugă asta pe lunga ei listă cu lucruri de făcut.

— Interesant. Sophie își trase cana încet spre ea.

Toots își ţinu mâinile înfășurate ferm în jurul cănii sale ca și când de asta i-ar fi depins viaţa. Peste câteva clipe, simţind că nu avea stare, inventă un pretext şi începu să caute în dulapurile oribile de un roz aprins, după care

urmări atent cu degetul conturul violet de mortar al plăcilor liliachii de faianţă de pe blat. Merse până acolo încât mormăi câteva cuvinte pe care ştia că Sophie abia le putea auzi, darămite să le şi desluşească. Deschise şi închise sertarele, pretinzând că ar fi căutat ceva. În acel moment mai adăugă un articol pe lista ei cu lucruri de făcut. Niciodată, sub nicio formă să nu cumpere discurile fostului chiriaş. Deşi fusese norocoasă să achiziţioneze fosta proprietate a lui Luciile Ball şi a lui Desi Arnaz la preţul unui cântec în termeni californieni, pe ea o costa mult mai mult de un cântec s-o readucă la gloria de altădată. Totuşi, priveliştea nemărginită spre Pacific, plaja la un pas distanţă şi avantajul de a trăi aproape de Abby meritau iritarea şi cheltuielile.

— Termină cu prostiile, Toots. Mă gândesc, în regulă? Şi ar trebui să ştii că nu pot gândi limpede când te fâţâi şi faci toate chestiile alea pe care le faci.

Toots zâmbi. Îi plăcea când Sophie trebuia să reflecteze.

— Să nu te gândeşti prea mult, că mă sperii, adăugă ea, numai ca să aibă ultimul cuvânt.

Sophie se înecă şi stropi cu cafea masa de melamină albă cu buline crem.

— Nu despre asta e vorba? Tu eşti aşa de mototoală. Nici măcar nu sunt sigură că te cred.

Toots se întinse după cafetieră.

— Dă-mi un singur motiv bun pentru care te-aş minţi despre ceva atât de… nebunesc.

Sophie îşi folosi şerveţelul ca să şteargă lichidul negru pe care-l împroşcase pe masă.

— Cu siguranţă nu m-ai minţi; ziceam doar aşa ca să te enervez şi am reuşit. Acum trebuie să mă gândesc, Toots. Serios, ştiu că tu şi celelalte consideraţi anormală fascinaţia mea pentru supranatural. Află că nu este nimic anormal şi nu sunt singura de pe planetă care crede că tot felul de spirite, fantome, cum vrei tu să le numeşti, hoinăresc de colo, colo. Există şi o emisiune de televiziune despre fantome. Îi anunţi şi reporterii vin la tine acasă. Vrei să-i sunăm?

— Nici vorbă. N-am nevoie de vânători de fantome de la televizor, Sophie. Am nevoie doar să ştiu că nu sunt complet nebună. Aş putea avea Alzheimer sau o tumoare pe creier! Nu e deloc amuzant.

Abia atunci îşi dădu seama cât de înspăimântată fusese noaptea trecută. Spera să nu-şi piardă simţul realităţii, nu când tocmai începuse să se distreze la bătrâneţe.

Sophie avu eleganţa să mimeze părerea de rău.

— Nici eu nu cred că este amuzant, Toots. Crede-mă! Am citit mult despre acest subiect. Este înspăimântător dacă nu ştii la ce să te aştepţi sau ce să faci. Unii oameni au sfârşit chiar prin a se sinucide după ce li s-a înfăţişat un spectru. Există o serie de proceduri pe care le poţi efectua ca să alungi un spirit. Trebuie să mă decid care este cea mai potrivită. Vino aici! Sophie gesticula pentru ca Toots să se aşeze pe scaunul de lângă ea. Acum spune-mi fiecare detaliu de la început până la sfârşit, şi să nu uiţi nimic. Nu se ştie niciodată cât de important poate fi.

Toots îi relată amănunţit evenimentul care o făcuse să tremure şi să fie atât de nesigură. Fusese dintotdeauna

puternică, cu picioarele pe pământ, tare ca o stâncă, defel înclinată să vadă norişori vorbăreţi şi chipuri necunoscute. Îşi spusese mereu că putea face faţă oricărei situaţii. Ce naiba, doar îngropase opt soţi! Având acest palmares în spate, ar fi trebuit să fie capabilă să se lupte cu însuşi Satana. Spre groaza ei, nu reuşise.

— Deci le-ai recunoscut feţele? Ţi-ai putut da seama ce voiau să-ţi spună?

Toots îşi dădu ochii peste cap. Nu-i venea să creadă că purta această conversaţie.

— Ştii, nu-mi amintesc chiar totul pentru că zăceam inertă, pradă şocului. Sigur, trebuia să-mi iau notiţe, poate să fac o poză, două. Zău, Sophie, eram tare speriată. Ştiu că sună complet aiurea. Tu te pricepi teoretic la chestii dintr-astea, dar nu e ceva ce ţi-ai dori să trăieşti, crede-mă. De ce n-am schimba noi camerele? O să poţi dormi cu spiritele, după care să mă pui la curent cu toate detaliile sângeroase.

Sophie îşi aprinse o ţigară, i-o dădu lui Toots, apoi îşi aprinse alta pentru ea.

— Da, e o idee bună. Voi lua notiţe, de asemenea. Altceva. Când o casă este „deranjată” – puse cuvântul între ghilimele ajutându-se de degete – e posibil, la naiba, este mai mult decât posibil, este foarte probabil să fi enervat câteva spirite care erau bucuroase să trăiască în cocina asta. Îi poţi mulţumi prea zeloasei agente a vedetei de mucava pentru pontul că această casă era pe punctul de a fi scoasă la vânzare. Mă întreb dacă n-o fi vreo clauză de bântuire care să permită anularea contractului.

Toots se uită rapid peste umăr pentru a se asigura că Ida

şi Mavis nu se treziseră şi nu se fâţâiau pe-acolo.

— Sunt sigură că nu există aşa ceva, şi orice ai face, să nu le spui fetelor. Sau lui Abby. Vor fi sigure că mi-am pierdut minţile. Vreau să păstrezi asta între noi două. Cel puţin pentru moment.

Sophie trase adânc aer în piept.

— Nu voi spune nimic. N-aş vrea să fiu responsabilă dacă Ida va înnebuni din nou. Iar Mavis, ei bine, n-o mai recunosc de când a slăbit atât de mult, nu mai ştiu nici măcar dacă-mi mai place de ea.

Imediat după ce-şi înmormântase al optulea soţ, Leland, care fusese un nesimţit arogant, Toots se limitase la cele zece zile de doliu obligatorii, apoi îşi aruncase hainele de văduvă pentru totdeauna. Dorindu-şi să adauge puţină strălucire epocii sale de aur, le trimisese imediat e-mailuri naşelor lui Abby, Sophie, Ida şi Mavis, prietenele ei cele mai dragi de jumătate de veac, invitându-le la Charleston, unde trăise în ultimii douăzeci de ani. Toate acceptaseră fără să stea pe gânduri.

Ida locuia la New York, unde-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii sale de adult în compania celor trei sau patru soţi succesivi. Toots le pierduse numărul. După ce ultimul din serie, Thomas, murise din cauza unei infecţii cu E. Coli, devenise obsedată de microbi, aventurându-se arareori să-şi părăsească apartamentul. De data aceasta însă, îşi luase tot arsenalul de luptă cu bacteriile şi pornise spre sud. Când Toots îşi dăduse seama cât de gravă era tulburarea ei obsesiv-compulsivă, încercase so convingă cu frumosul, apoi o ameninţase, până când Ida fusese de acord că era

timpul să-şi trateze afecţiunea. La asta contribuise şi promisiunea lui Toots de a o căuta la New York şi de a o forţa să se urce în cel mai murdar taxi pe care l-ar fi putut găsi. Mai folosise şi alte ameninţări legate de bacterii înainte ca Ida să muşte momeala şi să creadă în perspectiva de a duce o viaţă normală – sau măcar atât de normală pe cât ar fi putut avea cineva din cunoştinţele Teresei Amelia Loudenberry.

Mavis, o fostă profesoară de engleză care trăia cu simpatica ei căţeluşă Coco în Mâine, pe ţărmul oceanului, şi căreia pensia abia îi ajungea de la o lună la alta, primise invitaţia cu bucurie. Toots fusese şocată când îşi i văzuse prietena la aeroport. Mavis luase în greutate mai mult de cincizeci de kilograme de la ultima ei vizită, când Abby absolvise facultatea. Conştientă de pericolul la care se expunea prietena ei, Toots intuise că o aştepta o sarcină dificilă.

Ultima, dar nu cea din urmă, era Sophie. Toots fusese mai apropiată de ea decât de celelalte, însă nu le-o spusese niciodată. Sophie era dură, puternică şi foarte descurcăreaţă. Sau asta voia ea să creadă. Toots ştia însă adevărul, întrucât îşi văzuse prietena în cele mai proaste momente ale vieţii. Măritată de tânără cu Walter, un bancher din Manhattan, Sophie îi îndurase ani de zile comportamentul abuziv în timp ce el îşi ducea existenţa în compania sticlelor cu băutură. Murise, într-un final, când Sophie era deja în California. Toots contribuise la organizarea unei înmormântări rapide, sau mai bine zis a unui eveniment, după cum numea ea acum ceremoniile

funerare, iar Sophie era mai fericită ca niciodată.

Fără ocolişuri, Toots îi dăduse asigurări că Walter meritase să moară singur. De fapt, spera ca el să ardă în focurile iadului pentru tot ce-i făcuse soţiei sale. Sophie îi aşteptase de multă vreme sfârşitul. Întrucât era catolică nu putea divorţa, oricât de rău ar fi fost tratată, aşa că muncise peste treizeci de ani ca asistentă la pediatrie ca să întreţină un bărbat care nu făcea altceva decât să bea şi so lovească ori de câte ori când avea chef. Săraca Sophie! Ei bine, de fapt, bogata Sophie. Ştiind că nu avea nicio şansă de a-şi petrece bătrâneţile alături de un soţ iubitor, nu fusese deloc îndurerată când agresivul şi alcoolicul ei partener primise diagnosticul implacabil de ciroză hepatică. Din fericire, avusese inspiraţia să plătească neîntrerupt ratele la o poliță de asigurare de viață de cinci milioane de dolari, astfel că acum era o femeie bogată, capabilă în sfârşit să se bucure de viaţă fără teama că avea să fie snopită în bătaie. Iar pasiunea ei se întâmpla să fie lumea fenomenelor paranormale.

— Ce ruşine, Sophie! Mavis a muncit din greu, la propriu, iar tu ar trebui să fii lângă ea şi s-o încurajezi.

Sophie stinse o ţigară şi aprinse imediat alta nouă. Trase un fum adânc înainte de a spune:

— Sunt mândră de ea, Toots. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii asta. M-am săturat s-o văd cum își admiră ceea ce a rămas din fundul ei atunci când trece pe lângă o fereastră, o oglindă sau pe lângă orice suprafaţă în care se poate reflecta.

— Am observat şi eu în ultima vreme că face asta, dar

trebuie să-ţi dai seama cât de greu i-a fost să slăbească atât de mult. Cu şase luni în urmă, nu mă puteam gândi decât la un atac de cord iminent. Acum mă surprind câteodată dorindu-mi să-i cer părerea în materie de modă.

— Da, sigur, stilistul acela pe care l-ai angajat pentru ea şi-a meritat banii, rânji Sophie. Mavis prinde repede, nu-i de mirare că ne dă sfaturi tuturor despre ce să nu purtăm.

— Ar trebui să-i asculţi sfaturile, mormăi Toots măsurând-o din cap până în picioare.

Sophie purta o pereche de pantaloni de trening lila şi un tricou al Universităţii California – Los Angeles ce fusese odată de un roz aprins.

— Ce-au hainele mele? Se asortează perfect cu locul ăsta. Le-am găsit în fundul dulapului din camera mea.

— Şi precis aparţineau fostei locatare. Ce-ţi spune ţie asta?

Sophie se uită în jos la treningul ei decolorat şi lălâu.

— Rozul şi violetul nu mă prind, nu-i aşa?

Toots nu se putu abţine să nu râdă.

— Serios, nu mă interesează ce porţi, dar eu mi-aş lua altceva pe mine înainte să ies în public.

— E probabil o idee bună, chicoti cealaltă. Acum să ne întoarcem la problema noastră. Tu crezi că vezi fantome sau spirite în dormitor. Vreau să-mi petrec câteva nopţi singură acolo înainte de a lua o decizie asupra ritualului pe care să-l efectuez.

Capitolul 2

Dacă Toots îşi mai dădea mult ochii peste cap, era sigură că avea să rămână cu unul la slănină şi celălalt la făină. Se forţă să se uite fix la oribilul perete roz. Redecorarea se impunea de urgenţă, întrucât risca s-o ia razna din cauza priveliştii sinistre.

— N-ai auzit niciun cuvânt din ce ţi-am spus, bombăni Sophie, îndeajuns de sonor ca să-i alunge preocuparea de natură oftalmologică.

— Ba da, am auzit. Sunt doar hipnotizată de aceşti pereţi. Trebuie să dispară, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Adu-mi aminte să arunc toate lucrurile roz pe care le am. Şi pe cele violet.

Sophie luă cafetiera şi reumplu ambele căni. Toots puse vreo cinci linguriţe de zahăr în a ei înainte de a sorbi.

— E dezgustător!

Înainte de a-şi da ochii peste cap, Toots se opri în momentul în care îi apăru brusc în minte o imagine cu ea purtând ochelari cu lentile groase de doi centimetri. Se holbă la Sophie.

— Şi ce dacă-mi place zahărul? Ar putea fi mai rău. Aş putea să fumez trabucuri.

Toots apucă pachetul de Marlboro. Plănuia să se lase într-o zi. Poate. La vârsta ei, nu era sigură că avea vreo importanţă. Deşi era dependentă de zahăr şi filma ca o şerpoaică, nu suferise nicio consecinţă negativă a acestor vicii. Până în acel moment, fusese norocoasă.

Nu tu diabet, cancer la plămâni sau emfizem pulmonar. Poate c-ar fi trebuit să scrie o carte despre virtuţile traiului cu obiceiuri proaste şi soţi bogaţi.

Sophie îşi începu litania obişnuită.

— Într-o zi vom fi bătrâne, sau cel puţin ne vom simţi bătrâne. Iar atunci ne vom dori să fi dus vieţi mai sănătoase.

Toots îşi analiză prietena îndeaproape. Pesimismul ăsta nu-i stătea în fire.

— Ce e cu tine în dimineaţa asta?

Sophie îşi împinse scaunul în spate.

— Nu mă lua aşa. Pe toţi sfinţii, eu n-am nimic! Tu eşti cea care vede fantome plutind în dormitor. Şi n-o să pricep nici într-un milion de ani de ce ai cumpărat cocina asta. E mai mult decât urâtă. La naiba, era urâtă de când era nouă. Îmi pare rău de amărâtul care va trebui s-o facă locuibilă.

— Ţin să-ţi atrag atenţia că eu sunt amărâtul cu pricina. Nu trebuie să locuieşti aici, deşteapto. Din câte am auzit ultima dată, aveai câteva milioane puse bine. Du-te şi cumpără-ţi o nenorocită de casă.

Toots zâmbi maliţios când văzu că Sophie era pe punctul să se înece de râs la această răbufnire.

— Ştii că eşti o adevărată scorpie, nu?

— Cred că-ţi aduci aminte şi tu, replică Toots drăgăstos. Şi, doar cu titlu informativ, această cocină m-a costat trei milioane opt sute de mii de dolari, preţ care era la limita de jos a chilipirurilor.

— Nu spun decât atât: cineva a fost tras pe sfoară.

Toots se uită la bucătăria în nuanţe de roz şi violet, cu mobila albă de melamină, şi ştiu că ea şi antreprenorul pe care-l angajase aveau de înfruntat o bătălie dificilă. Dacă ar fi fost cu adevărat deşteaptă, ar fi consultat echipa unui

post de televiziune specializat în amenajări interioare. Avea s-o coste mai mult timp şi mai mulţi bani decât prevăzuse iniţial, dar o simplă privire pe fereastră o convinse că efortul nu era în zadar.

În acea zi plaja nu mai era aglomerată cu grupurile obişnuite, Pacificul se unea la orizont cu cerul turcoaz, iar ceaţa era o amintire îndepărtată. Peisajul şi faptul că era aproape de Abby meritau fiecare cent din suma plătită, plus cheltuielile pe care le presupunea transformarea imobilului într-o casă de locuit pentru oameni obişnuiţi şi nu pentru vedete pop.

— Şi ce sugerezi?

— S-o vinzi și să-ţi cumperi un apartament? replică Sophie într-o clipită.

— Ştii foarte bine că no să fac aşa ceva. Nu mă deranjează să redecorez, e cealaltă chestie… care nu mă face să mă simt în largul meu.

Sophie trase aer în piept, îşi stinse ţigara şi-şi aprinse încă una.

— Da, sigur. Vom începe prin a schimba camerele. Spune-le Idei şi lui Mavis că te doare spatele din cauza saltelei dacă te întreabă, deşi nu cred co să manifeste vreo curiozitate. Sunt prea implicate în propriile lor vieţi ca să le bage de seamă pe ale noastre.

— Sunt de acord, zise Toots după o clipă de gândire. Ida şi bunul nostru doctor Sameer par să nu se mai sature unul de celălalt. Când nu e la telefon cu el, are o programare la cabinetul lui. Ceva se petrece între ei doi, sunt sigură de asta. I-a trimis şi ieri un covor de rugăciune. Iar Mavis ori e

la jogging cu Coco, ori îşi desenează noua ţinută. Nici nu-mi vine să cred cât de mult au evoluat în ultimele șase luni.

— Mavis s-a micşorat, îţi aminteşti? în regulă, în regulă, ştiu la ce te referi. Totuşi pe mine mă îngrijorează Ida. Ea şi doctorul îşi petrec prea mult timp împreună. Sunt sigură că sunt mai mult decât prieteni, cum pretinde ea. Coborându-şi vocea şi uitându-se în jur, Sophie continuă: Pur şi simplu nu poate să trăiască fără un bărbat alături.

După incendiul de la *The Informer*, Toots fusese atât de prinsă cu renovarea şi cu munca redacţională, fără a mai menţiona timpul pe care-l pierduse căutând casa perfectă încât nu gândise prea mult la activităţile lui Mavis și ale Idei.

— Ar fi cazul să ne adunăm şi să ne povestim vieţile înainte să se întâmple ceva.

— Şi ce presupui că se va întâmpla, Toots? Chiar crezi că una dintre noi o să facă amor cu vreun tip? Eu îmi pariez ultimul dolar că Ida și doctorul cel simpatic fac prostii. Sophie râse când văzu dezgustul de pe faţa prietenei sale.

— Ţi-e capul numai la aiureli. Jur că nu te-ai schimbat din clasa a şaptea. Nu-mi pot aduce aminte nici măcar o singură conversaţie în care sexul să nu răsară la un moment dat.

— Să răsară? Nu e cumva o scăpare freudiană, Toots? Sau o simplă coincidenţă? o tachină Sophie.

— Vezi? se îmbufnă cealaltă. Găseşti o aluzie nelalocul ei în orice spun. Serios, ce-o să faci cu… vizitatorii mei? Vreau să dispară cât mai repede. Altfel mă duc să mă internez singură-singurică la cea mai apropiată casă de nebuni.

Spune-mi, cum te poţi descotorosi de o prezenţă fantomatică? Toots îşi turnă în cană restul amestecului mocirlos şi maroniu, apoi adăugă nişte lapte şi încă vreo câteva linguriţe de zahăr. Mai vrei? Mai pun la făcut un rând cât ai bate din palme.

Sophie clătină din cap.

— Haide pe verandă, în caz că fetele vor coborî şi vor trage cu urechea. Pur şi simplu n-am încredere în Ida, deşi nu ştiu foarte bine de ce. Se încruntă: Toată viaţa i-a plăcut să spioneze. Nu m-ar mira dacă ar încerca să-ţi vândă povestea cu fantome la *The Enquirer* sau *The Globe.*

Apucându-şi cana, Toots râse şi o urmă pe Sophie pe verandă. Deşi vara începuse de mult, în sudul Californiei era răcoare dimineaţa devreme. Sophie gesticulă spre o pereche de şezlonguri decolorate. Toots, văzând o masă veche din fier cu blatul de sticlă ascunsă într-un colţ, o trase la mijloc. Sophie luă cochilia pe care o foloseau pe post de scrumieră şi o aşeză pe măsuţă, după care scoase din buzunar ţigările şi bricheta.

— OK, deci vrei să ştii ceva despre fantome, spuse ea pe un ton sec, de parcă ar fi discutat meniul de la prânz. Paranormalul mă pasionează de când eram mică, însă mult timp n-am prea vorbit despre asta. Pe vremea noastră am fi fost trecute prin smoală şi prin fulgi numai dacă ne-am fi gândit la astfel de lucruri, darămite să le credem. Obişnuiam să vizitez o tipă din Queens care se autointitula Doamna Fluture, dacă poţi crede aşa ceva. Era înconjurată de fluturi. Bijuteriile, hainele, chiar şi tapetul aveau fluturi pe ele. Mi-a ghicit în cărţi de tarot o singură dată, la o

săptămână după nunta cu Walter. M-a avertizat în privinţa lui. Mi-a zis că nu era bun pentru mine, dar eu eram tânără şi-l doream, aşa că n-am luat-o în serios. După o pauză de reflecţie, continuă: Mă-ntreb cum ar fi fost viaţa mea dacă aş fi ascultat-o. Dar în fine, e prea târziu pentru asta.

— Treci la subiect, Soph, o întrerupse Toots.

— Îţi explicam doar cum am devenit interesată de aceste lucruri. Am început să desluşesc hărţile de astrologie şi, pe lângă asta, m-am apucat să ghicesc eu însămi în cărţile de tarot. O, dar nu pentru alţii, ci numai pentru mine şi pentru nişte fete de la spital. Nu acordam prea multă atenţie chestiilor ăstora, mă amuzam doar. Sigur că m-a ajutat în perioadele grele cu nenorocitul pe care l-am luat de soţ. Vreau doar să ştii că nu este un hobby recent, în caz că te întrebai.

Toots nu se putu abţine să nu-şi dea ochii peste cap.

— Cred c-am vorbit destul despre interesul tău. Spune-mi doar ce trebuie să fac, Soph. Nici nu-ţi poţi imagina cât de straniu mă simt în camera aia. Când mi-am pus halatul azi-dimineaţă, mă tot uitam în jur să văd dacă nu se holba careva la mine.

— Când o să mă mut acolo o să aflu mai multe. Pentru început, trebuie să fiu sigură că entitatea aceea chiar există.

— Și cum vei face asta? întrebă Toots nerăbdătoare.

— O să-mi dau seama pur şi simplu. O să-mi pornesc reportofonul şi camera video, iar dacă este într-adevăr o stafie care-şi face veacul în cocina asta, o să aflu imediat. Odată ce voi stabili – la naiba, asta sună stupid chiar şi

pentru mine – odată ce voi stabili că este o fantomă prietenoasă, am la îndemână câteva procedee. Pentru început, trucul cu pantofii mi se pare potrivit.

— Pantofi? O să alungi fantomele sau ce naiba or fi cu o pereche de pantofi? Te rog, Sophie. Nici măcar eu nu sunt atât de naivă.

Sophie își stinse țigara.

— Știu că sună ca o tâmpenie, dar ascultă-mă.

Toots privea insistent plaja, unde valurile albe și spumoase se revărsau pe nisip într-un ritm constant, mereu predictibile. Îi plăcea să știe ce se întâmpla în jurul ei, îi plăcea să știe sau cel puțin să poată presupune ce avea să-i aducă fiecare nouă zi. După sperietura din ajun, avea o singură certitudine: detesta cu înverșunare necunoscutul. Trebuia să dispună mereu de fapte solide, concrete pe care să se bazeze. Intuia însă că planul pe care urma să-l audă avea o componentă rațională extrem de fragilă.

Resemnată, făcu un gest în direcția prietenei sale:

— Hai, spune-mi despre chestia cu pantofii.

Sophie își aprinse o nouă țigară. Toots se gândi că fumase cel puțin jumătate de pachet până în acel moment, după care se întinse și ea după una.

Având ca fundal sunetul valurilor, croncănitul pescărușilor și hohotele de râs ale unui grup aflat pe plajă, Sophie se așeză într-o rână și începu să explice.

— Nu sunt sigură de originea ei, însă îmi amintesc că am citit undeva despre teoria cu pantofii. Se spune că atunci când se duce la culcare seara, persoana care vede sau simte prezența unei fantome, tu în cazul de față, trebuie să-

şi pună pantofii pe care-i va purta ziua următoare la capul patului. Trebuie să pui un pantof într-o direcţie şi pe celălalt în direcţia opusă. Se pare că acest lucru va zăpăci stafiile. După câteva nopţi de dezorientare, vor pleca.

Toots se uită la ea cu neîncredere.

— Şi asta e tot? Spune-mi că glumeşti.

Sophie se descurajă instantaneu la reacţia prietenei sale, dezumflându-se ca un balon străpuns cu un ac.

— Cum adică? M-ai rugat să-ţi povestesc despre teoria cu pantofii şi aşa am făcut. Nu e nimic ştiinţific în asta, Toots. Nu trebuie să ai diplomă în fizică de la Harvard, Yale sau Caltech ca s-o aplici. Nu mai fi dezamăgită.

— Află că mă aşteptam la ceva mai mult… nu ştiu, ceva mai exact. Nu m-am ocupat cu astfel de prostii înainte.

— Marea majoritate a oamenilor nu s-au ocupat şi nici nu se vor ocupa vreodată. Acestea nu sunt lucruri pe care să le facem în fiecare zi. De ce crezi că oamenilor de rând le vine atât de greu să creadă?

Toots încuviinţă. Pe de altă parte, sub razele calde ale soarelui, cu oceanul la picioare şi cu briza călduţă ce-i zburlea şuviţele de păr, nu se putea adapta uşor la gândul că vorbeau despre fantome şi despre metodele de a scăpa de ele.

— Sophie, dacă se aude numai un cuvânt despre toate astea, pot avea probleme mari. Dacă cineva de la *The Informer* descoperă că văd fantome? Asta no va ajuta pe Abby şi nu va ajuta nici revista. De fapt, e acel tip de poveste care ne-ar putea scufunda.

— Ce naiba te. Face să crezi co să se afle ceva despre

asta? Să nu-ţi închipui că o să-mi dau drumul la gură. O face Ida pentru toate la un loc.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine. Nu pălăvrăgeşte atât de mult pe cât o acuzi tu, dar nu-ţi dai seama care e problema? Nu ne putem permite ca cineva, şi prin asta vreau să spun oricine altcineva, să prindă de veste. Orice ai face, trebuie să păstrăm totul între noi.

Sophie ridică mâna ca s-o oprească.

— Adu-ţi aminte că ştiu să păstrez un secret.

Toots aprobă. Oare cum putuse vreodată să se îndoiască de Sophie? îi ascunsese ani întregi comportamentul abuziv al lui Walter. Avea încredere în Sophie aşa cum avea în ea însăşi. Această nebunie nu avea să ajungă la urechile nimănui.

— Ştiu, Soph. Acum că am stabilit asta, nu vrei să-mi împărtăşeşti altă teorie pentru vânarea fantomelor? No să mai stau nicio noapte în dormitorul ăla oribil. Mai bine mă întorc la hotelul Beverly Hills.

Sophie râse ştrengăreşte.

— Clar co vei face. Ia spune, ce ştii despre fenomenul vocilor electronice?

Capitolul 3

Abby Simpson se uită în biroul său renovat recent, care-i aparţinuse odată lui Rodwell Archibald Godfrey al III-lea, fostul redactor-şef de la The Informer. Cunoscut ca „Zdreanţă” în rândul subordonaţilor, se transformase el însuşi în subiect de prima pagină când dispăruse cu câteva

luni în urmă. Zile întregi după ce nu mai dăduse niciun semn de viaţă, ea îi scotocise prin casă şi îi sunase fostele iubite, însă nu obţinuse niciun rezultat. Zdreanţă era faimos pentru weekendurile petrecute la Las Vegas, după care lunea nu se arăta niciodată la slujbă, refăcându-se după beţie.

Întrucât era neobişnuit ca şeful ei să dispară – avea totuşi decenţa de a suna sau de a trimite un e-mail – Abby anunţase autorităţile, moment în care se dezlănţuise iadul. Birourile revistei *The Informer,* un tabloid de a treia mână ce ocupa fostul sediu al cotidianului *The Examiner,* clădirea în care William Randolph Hearst îşi începuse cariera de magnat al presei, fuseseră incendiate de Michael Constantine, un interlop local cu legături în rândul mafiei, care-l căuta furios pe Zdreanţă de când acesta părăsise oraşul. După toate aparenţele, fostul ei şef îl uşurase pe Constantine de cincizeci de mii de dolari.

Întrucât martorii îl văzuseră la scena incendiului, Constantine fusese prins şi arestat în câteva ore. Redacţia trebuise să se închidă pentru câteva săptămâni pentru a se înlătura urmele dezastrului. Abby şi ceilalţi angajaţi folosiseră garajul ei ca birou temporar. Zdreanţă era tot dispărut, cu poliţia pe urme. Se credea că furase zece milioane de dolari ae la noii proprietari ai tabloidului, care doreau să rămână anonimi. Abby îşi folosise toate sursele şi tot nu le putuse afla identitatea, îşi spuse că nu avea importanţă. Oricine ar fi fost, nu numai că-i dublaseră salariul, dar o şi numiseră redactor-şef interimar. Deşi nu bătea drumurile în căutarea de bârfe despre celebrităţi, tot

reușise să țină legătura cu sursele ei. Nu renunța complet la reportajele de tabloid. Dacă îi parvenea o știre-bombă avea să scrie despre ea, indiferent de poziția ei în redacție. Poate când noii proprietari hotărau să se arate la față avea să-și reia activitatea de teren, însă deocamdată avea un tabloid de mâna a treia de condus, și ea era o persoană care-și lua foarte în serios responsabilitățile.

Fostul birou al lui Zdreanță consta într-o masă de lucru metalică, un scaun urât și un computer depășit. Câteva televizoare alb-negru portabile erau înșirate pe etajerele de pe peretele opus. În general erau date pe canalele E! Fox News sau CNN. La incendiu, încăperea fusese distrusă complet, dar se părea că noii proprietari aveau portofele largi. Abby fusese informată că trebuia să amenajeze toate birourile la cele mai înalte standarde, își dăduse toată silința, iar cu ajutorul unui decorator profesionist, biroul lui Zdreanță – de acum al ei – era acum elegant și eficient, echipat cu ultimele noutăți în materie de tehnologie.

Lambriurile maronii în stilul anilor șaptezeci fuseseră înlocuite cu pereți albi. Acolo unde stătuseră rafturile vechi din placaj apăruseră etajere făcute la comandă pe care erau dispuse șase televizoare LCD cu ecranul plat. Pe monitorul gigantic se derulau ultimele știri de la Associated Press, deși ea folosea arareori efectiv informațiile agențiilor de presă. Dar nu știe niciodată.

În mijlocul încăperii trona o masă de lucru elegantă pe care se aflau trei computere iMac de ultimă generație. Unul era echipat cu internet de superviteză, al doilea îi dădea acces instantaneu la știrile ce se aflau în pregătire la *The*

Informer, iar al treilea era destinat uzului personal.

Deşi era vechi şi nu arăta prea bine, Abby insistase să-i fie adus fotoliul albastru din fostul său birou de la capătul culoarului. Era recunoscătoare că nu arsese în incendiu şi că nu fusese nevoie decât de o curăţare temeinică, întrucât Chester, câinele ei ciobănesc german de patruzeci şi cinci de kilograme, crescuse efectiv în acel fotoliu. Nici în ruptul capului n-ar fi renunţat la el, şi Chester era precis de aceeaşi părere.

Lăsându-şi câinele să doarmă liniştit în fotoliul cu pricina, îşi verifică e-mailul pentru a vedea dacă apăruse vreo ştire de senzaţie. Parcurse o duzină de mesaje şi, revăzând nimic ce putea zgudui lumea, verifică fluxul de la Associated Press. Nu găsi nici acolo mare lucru, aşa că luă telecomanda ca să treacă în revistă posturile de televiziune locale. Se părea însă că nu se întâmplase nimic deosebit. Abby ura zilele banale, dorindu-şi să poată inventa ea o ştire de prima pagină. Decizând că nu era nimic care să-i solicite atenţia imediată, reciti materialul pentru ediţia de a doua zi înainte de a da bunul de tipar. O jumătate de oră mai târziu, constată că era atât de bun pe cât trebuia să fie şi hotărî că merita o pauză.

— Eşti gata pentru o plimbare afară, Chester?

La auzul numelui său, câinele se dezmetici brusc şi începu să latre.

Abby râse. Ce s-ar fi făcut fără Chester? El era singurul ei prieten adevărat sau, mai exact, cel mai bun prieten masculin. Nu voia să se gândească la bărbaţi acum, pentru că dacă făcea asta şi-ar fi adus aminte de Chris Clay, ceea

ce ar fi nemulţumit-o profund. Se încruntă dezgustată în timp ce-l urma pe Chester spre ieşire.

Patrupedul ţinea lesa în gură ca și când s-ar fi plimbat singur. Lui Abby îi plăcea asta la nebunie. Era un animal extrem de inteligent. Când lucra la o ştire, îl lua mereu cu ea, pe post de adjunct și bodyguard deopotrivă.

Îl conduse pe Chester spre locul de parcare îngrădit, mirându-se ca de fiecare dată când ieşea afară. Iluminatul pe timp de noapte şi camerele de supraveghere o făceau să se simtă în siguranţă. Înainte de incendiu, oricine putea intra şi ieşi pe uşa din spate, dar acum era imposibil. Noii proprietari angajaseră un personal de securitate bine antrenat care lucra în ture. În felul acesta, Abby şi colegii ei erau foarte bine protejaţi. Nicio persoană neautorizată nu putea să treacă de cerberi. Clădirea era foarte veche şi Abby îi respecta istoria, dar îşi dădea că anumite lucruri trebuiau pur și simplu aduse la nivelul secolului douăzeci şi unu.

Noii proprietari insistaseră să se păstreze presele originale de la etajul inferior și ceruseră ca ele să rămână neatinse. Abby nu le cunoştea planurile pe termen lung, dar era de acord cu asta, de vreme ce ea oricum ajungea rar la acel nivel. Ultima dată fusese când o vizitaseră mama şi naşele ei de botez, chiar înainte de incendiu.

După ce patrupedul udă fiecare tufă plantată de curând, alergă înapoi spre intrare.

— OK, băiete, haide să ne întoarcem la muncă.

Se apleca pentru a-i permite lui Chester să-i dea un pupic, apoi se îndreptă spre birou, unde câinele sări

imediat la locul lui. Abby se aşeză în fotoliul de piele din spatele mesei elegante din onix. Cum veştile întârziau să apară, intră în contul de e-mail, iar ceea ce citi o lăsă perplexă. Citi a doua oară, apoi a treia oară. Nu se poate! Tabloidele şi revistele serioase din toată ţara ar fi dat milioane pentru această ştire. Deveni brusc suspicioasă. Era oare posibil ca Zdreanţă, oriunde naiba s-ar fi aflat, să-şi bată joc de ea? Ar fi fost în stare, dar Abby nu era sigură că ar fi mers atât de departe doar de dragul unei feste. În mesaj i se oferea un interviu exclusiv, cu fotografii, al copiilor lui Brad Pitt şi ai Angelinei Jolie!

Dar de ce The Informer? De ce nu People sau Time? Acestea oferiseră în trecut milioane pentru o astfel de ştire, însă cuplul refuzase. Abby citi e-mailul încă o dată. Era din partea agentei lor de presă. Recunoscu numele, măcar această parte era adevărată.

Un asemenea interviu ar fi repus *The Informer* pe hartă. Cum naiba pe hartă? în fine, nu fusese niciodată pe hartă, dar ăsta ar fi fost impulsul de care avea nevoie Abby ca să-l aducă în top şi să-l păstreze acolo.

— Chester, tocmai am câştigat lozul cel mare!

— Ham, răspunse ciobănescul german auzindu-şi numele.

Abby putea jura că o parte din el era umană.

— În drum spre casă o să ne oprim la Ralph's pentru o friptură mare şi suculentă.

— Ham, ham!

Abby râse. Chester părea să ştie foarte bine că Ralph's era un magazin cunoscut din California. Probabil îi asocia

numele cu carnea de vită.

Pentru a patra oară citi e-mailul din partea agentei de presă al cuplului Pitt/Jolie. Oferea un interviu cu fotografii – aceasta era partea pe care Abby o găsea greu de crezut, pentru că marea majoritate a starurilor de la Hollywood nu permiteau să li se facă poze progeniturilor lor decât în schimbul multor milioane. Pe de altă parte, Pitt şi Jolie erau bine-cunoscuţi pentru acţiunile lor caritabile, prin urmare era foarte posibil să aibă de-a face cu un gest din această categorie. Speră să fie aşa, deoarece *The Informer* nu putea sub nicio formă să plătească pentru o asemenea exclusivitate. Dacă e-mailul se dovedea real, o aştepta o muncă epuizantă. Ar fi avut nevoie de un fotograf de prima mână. Instinctul o făcu să se gândească la Ida, naşa ei de botez. În tinereţea ei, Ida lucrase ca fotograf în New York. Abby văzuse o parte din opera ei şi era fantastică. Poate că… Nu, nu putea face asta. Mama ei ar fi omorât-o dacă îi cerea ajutorul Idei şi nu ei înseşi. Îşi notă în minte s-o întrebe totuşi. N-avea nimic de pierdut.

Fotografii angajaţi în prezent la *The Informer* erau aşa şi aşa. Păcat că nu-i cunoştea pe noii proprietari. I-ar fi putut întreba pe ei dacă ştiau un fotograf remarcabil. În mod cert ar fi admis să-l treacă pe statul de plată, dar pentru moment erau alte detalii de care trebuia să se ocupe. Enervată că i se distrăgea atenţia, închise televizorul. Ceva o îngrijora, însă nu ştia cu exactitate ce. Era oare posibil ca noii proprietari să fi aranjat acest interviu? Oare aveau cunoştinţe atât de sus-puse? Era cam straniu că fusese contactată prin e-mail. Oare agentul de presă al unui cuplu

de prim rang n-ar fi sunat-o măcar s-o întrebe? Nu, ceva nu era în regulă, dar până una, alta hotărî să acţioneze ca şi când o asemenea ştire era ceva obişnuit pentru revista sa.

Un simplu interviu cu o celebritate de nivelul al doilea ar fi fost uşor de planificat: fie ar fi luat prânzul la unul din cele mai bune restaurante din Los Angeles, fie, dacă respectivul îşi dorea să impresioneze cu noua sa vilă, asemănătoare cu toate celelalte ale colegilor săi, Abby ar fi sărit pur şi simplu în Mini Cooper-ul galben aprins şi s-ar fi grăbit spre destinaţie. Prezenţa lui Chester era subînţeleasă – îl lua cu ea din reflex, lăsându-l acasă doar la cererea expresă a vedetei. Chester nu era un câine obişnuit. Dacă ceva mergea prost – şi cu anumite celebrităţi cărora le luase interviu fusese bizar, aproape înfricoşător – patrupedul îşi lua în serios rolul de bodyguard. Ceva îi spunea însă că lui Chester nu avea să i se îngăduie participarea de această dată. Abby ştia că un interviu exclusiv cu clanul Pitt/Jolie era oricum, numai simplu nu. În primul rând, au să fie agenţi de pază, nu doar un poliţist în timpul liber dorind să câştige nişte bani în plus pentru a-şi trimite copilul la colegiu. Securitatea avea să fie de nivelul celei de care beneficiază preşedintele Statelor Unite. Mâzgăli o notiţă pentru a nu uita să întrebe de aceste aranjamente.

Ştia că propunerea nu s-ar fi putut materializa fără ca nişte sfori să fie trase, dar nu se putea abţine să nu se întrebe care erau acestea şi de ce Pitt şi Jolie aleseseră *The Informer*. Era îndeajuns de deşteaptă să ştie că nu trebuia să caute la dinţi calul de dar, aşa că primul ordin fu către ea

însăşi, de a înceta să mai bată câmpii şi să înceapă pregătirile. Deschise iarăşi e-mailul şi-l citi pentru ultima dată înainte de a răspunde.

Stimată domnişoară Simpson,

Publicaţia dumneavoastră, The Informer, a fost aleasă pentru un interviu cu domnul Brad Pitt şi doamna Angelina Jolie. Este permisă fotografierea copiilor.

E-mailul menţiona data, deşi nicio adresă nu era indicată. Tot ce trebuia era să răspundă.

Stimată domnişoară...

The Informer acceptă propunerea dumneavoastră referitoare la interviul cu domnul Pitt şi doamna Jolie. Aştept instrucţiuni privind locul de desfăşurare şi condiţiile de securitate.
Abby Simpson

Gata. Apăsă butonul de trimitere; restul era în mâna sorţii şi a agentei de presă. Voia să spună cuiva, dar îi era teamă că risca s-o înfurie pe zeiţa Fortuna. Nu, decise să-şi urmeze rutina cotidiană. Cum era o zi săracă în ştiri, se gândi să-i dea telefon Idei. Pentru orice eventualitate.
Formă noul număr de mobil al naşei sale. Era pe punctul de a închide când auzi un „Bună” şoptit.
— Ida, eşti bine? Parcă ţi s-a tăiat răsuflarea. Abby auzi o

voce de bărbat şi ceva care semăna cu foşnet de aşternuturi. Eşti singură?

— O! Bună dimineaţa, Abby. Mă bucur să te aud. Bineînţeles că sunt singură. Alergam… în cameră, făcând patul. Am televizorul pornit pe un serial de care sunt dependentă. N-aş îndrăzni să las patul nefăcut, ştii doar cum îi place mamei tale ca totul să fie în perfectă ordine.

— Şi ţie nu-ţi place, nu? râse Abby, amintindu-şi cât suferise Ida de pe urma tulburării obsesiv-compulsive.

— Nu-mi mai place. Dac-ar fi după mine, n-aş schimba niciodată aşternuturile.

— Şi noi ştim amândouă că asta nu e adevărat.

Îi făcea bine s-o audă iarăşi bucuroasă. Cu câteva luni în urmă, Ida nu ieşea din cameră fără să fi petrecut ore întregi spălându-se pe mâini şi frecând orice obiect pe care-l atingea. Acum, cu ajutorul doctorului Sameer, un specialist în tratarea acestor probleme psihice, naşa ei redevenise persoana pe care Abby o ştiuse şi o iubise dintotdeauna.

— Atunci să spunem doar că le-aş schimba o dată pe săptămână, o tachină Ida. Poţi să aştepţi o clipă, te rog?

— Sigur.

Ida uitase probabil să-şi acopere receptorul cu mâna, deoarece Abby putea să jure că auzea chicoteli înăbuşite şi buze pupându-se pe fundal. Precis stătea lângă televizor, unde actorii telenovelei se dezlănţuiau. Un minut mai târziu, Ida reveni la telefon ca vântul.

— Scuză-mă. Voiam doar să aduc patul la forma care trebuie. Ia spune, ce mai face fina mea preferată?

— Ca de obicei, vânez ştiri senzaţionale. Nu se mai întâmplă nimic la Hollywood în ziua de azi.

— De ce nu inventezi tu ceva? Oare nu asta fac toate tabloidele?

— Da, unele dintre ele, dar nu e genul meu, râse Abby. Mi-ar plăcea să cred că încă este ceva adevărat în ştirile pe care le scriu eu. Făcu o pauză, dezbătând dacă să-i spună Idei despre interviul cu Pitt şi Jolie, dar şi de faptul că avea nevoie de un fotograf. N-ar fi fost o idee proastă. De asemenea, o putea suna pe mama ei imediat după ce termina de vorbit cu Ida, ca să nu fie suspectată că-i trăda încrederea. Ştia că putea avea încredere în Ida, no dezamăgise niciodată până în acel moment. Cu o urmă de maliţie în voce, spuse în cele din urmă: No să ghiceşti niciodată cui o să-i iau interviu.

— Ai dreptate, n-o să ghicesc, aşa că nu mă mai ţine în suspans. Spune-mi, o rugă Ida.

Abby nu intenţiona s-o lase să scape aşa uşor.

— M-am răzgândit. Oricum, nu cred că-ţi va păsa. Mamei îi plac ştirile mondene mai mult decât ţie.

Un rânjet ca al pisicii Cheshire i se aşternuse pe faţă. Îşi putea imagina privirea de şoc total de pe faţa naşei sale. Abby o tachinase toată viaţa pe drăguţa şi naiva Ida.

— Dacă asta crezi, e-n regulă. Am treburi de făcut, Abby. N-am timp de aiureli.

Draga de Ida devenea cam tăioasă la vremea bătrâneții.

Abby râse.

— Of, la naiba, nu mai pot face chestia asta cu tine, nu? Sunt prea bătrână pentru jocul ăsta oricum, aşa că… Vrei

sincer să ştii pe cine voi intervieva sau preferi să-i spun mamei? De fapt, cheam-o la telefon şi-i voi spune eu însămi.

— Nu, nu poţi face asta!

— O, ba da, pot! o tachină Abby.

— Nu, nu poţi. Te rog, orice ai face, să no suni pe Toots, stărui Ida.

— De ce nu? Este ceva ce nu-mi spui? Brusc îngrijorată pentru mama ei, Abby îşi dădu seama că vorbise mai aspru decât intenţionase. Scuză-mă, Ida, dar dacă se întâmplă ceva, am dreptul să ştiu. Am vorbit cu mama ieri şi totul era în regulă. Spune tot ce ştii!

— OK, acum semeni leit cu Sophie.

Abby nu se putu abţine să nu râdă. Sophie şi Ida erau diametral opuse. Dichisita şi cuviincioasa Ida era mereu o doamnă, în timp ce Sophie era opusul ei total. Spunea tot ce gândea şi nu-şi menaja interlocutorii. Nu, dacă ar fi fost o chestie gravă în legătură cu mama ei, Ida i-ar fi spus. La naiba, dintre toate naşele ei cineva trebuia s-o fi sunat până acum. Pur şi simplu, Ida juca teatru în stilul caracteristic.

— Cred c-am meritat asta, dar serios, dacă se-ntâmplă ceva ce trebuie să ştiu, îmi spui acum sau mă urc în maşină şi vin până acolo să văd eu cu ochii mei. Abby observă urechile lui Chester ridicându-se ca două ţepuşe la auzul cuvântului „maşină”. În stare de alertă, se ridică în şezut şi aşteptă cuminte să afle dacă plecau undeva.

— Dacă insişti, nu sunt în casa mamei tale, zise Ida fără nicio tragere de inimă.

— Poftim? făcu Abby alarmată. Atunci unde eşti? Eşti bine? N-ai păţit nimic, nu-i aşa?

Nu-şi putea imagina în ce necaz s-ar fi putut afla Ida, dar era întotdeauna o posibilitate ca necazul acela so fi găsit tocmai pe ea.

— Sunt bine. Sunt doar în vizită la un prieten, as- ta-i tot. Şi aş aprecia dacă această conversaţie ar rămâne doar între noi două.

Abby izbucni în râs.

— De ce mi se pare mie, Ida, că ai un iubit?

Nu se putu abţine. Imaginea mentală a Idei furişându-se cu un bărbat era ilară. Şi acel foşnet de aşternuturi pe care-l auzise, chicotelile şi sărutările, îi sugerau că telenovela nu era pe ecran, ci în pat, cu Ida şi iubitul ei pe post de actori principali. Bravo ei, se gândi tânăra femeie, măcar existau oameni pe lume care făceau sex. Se gândi la Chris şi îşi simţi tensiunea arterială crescând instantaneu. Respiră adânc. Nu era momentul să facă o obsesie pentru un tip pe care nu-l putea avea. Văzuse cel mai recent număr al revistei People cu acea starletă blestemată lipită pur şi simplu de eî. Abby avea reguli în privinţa relaţiilor, iar acestea nu includeau vederea unei fotografii a partenerului împreună cu o tipă de moravuri uşoare în chioşcurile de ziare din toată ţara.

— Opreşte-te! O faci să sune atât de… josnic! Pur şi simplu sunt în vizită la un amic. Este tot ce trebuie să ştii. Pot să am încredere că această conversaţie va rămâne între noi?

Abby dădu la o parte gândurile despre Chris şi se

concentră asupra prezentului.

— Desigur, Ida. Acum că am lămurit asta, este o chestie pe care vreau s-o discutăm.

— Da?

— Ţii minte când ai lucrat pentru acel fotograf din New York cu mulţi ani în urmă? La un moment dat mi-ai arătat nişte fotografii de-ale tale care au fost publicate în revista *Life*, zise Abby. Îi lăsă Idei timp să-şi ia gândul de la iubitul ei, dacă într-adevăr era iubitul ei, însă ceva îi spunea că avea perfectă dreptate. Ida nu stătea prea mult timp singură, toată lumea ştia asta.

— Bineînţeles că-mi amintesc, pentru că atunci am avut parte de gloria supremă. Nu sunt senilă, Abby. De ce întrebi?

— Mai ai echipamentul?

— Cred că l-am păstrat undeva în casă, răspunse Ida după câteva secunde. Vrei să-l pui la vânzare pe eBay? îl pot ruga pe Sully, administratorul clădirii, să se uite în pivniţă dacă vrei. Dacă ai rămas fără bani, îţi pot da eu câţi ai nevoie, dragă. Nu e nevoie să recurgi la vânzarea de obiecte pe internet. Ştiu că te costă o mică avere să-ţi redecorezi căsuţa.

Dacă Abby n-ar fi fost aşezată în scaun, ar fi căzut din picioare. În cazul în care ar fi avut nevoie de bani, i-ar fi cerut mamei, care era multimilionară. Pe deasupra, nu era genul ei să facă asta. Reuşise în viaţă de una singură şi avea intenţia să continue în acest mod. La douăzeci şi opt de ani, putea să se descurce fără probleme. Mama ei, binecuvântată să fie, se oferise să plătească pentru mica

fermă pe care Abby o achiziţionase în Brentwood, adăugând la asta şi renovarea. Tânăra îi refuzase politicos oferta, mulţumindu-i din suflet şi spunându-i că putea suporta cheltuielile. Toots o numise încăpăţânată şi cap pătrat, insistând că era leit tatăl ei. Abby o luase ca pe un compliment, ceea ce şi era.

— Mulţumesc, Ida, dar nu de asta te-am întrebat. Eu… Ei bine, aş avea nevoie de un fotograf, dacă m-ai putea ajuta. Am echipament destul. Noii proprietari ai revistei au achiziţionat nişte camere foto excepţionale. Ai putea să înveţi cum funcţionează dacă va fi nevoie?

Abby aşteptă. Ştia că Ida era obişnuită cu aparatura, dar nu era sigură dacă folosise vreodată o cameră foto digitală. La naiba, poate nici nu avea habar de existenţa lor.

— Are legătură cu interviul acela? Este vorba de vreun star la vârsta a treia, cineva pe care aş vrea să-l cunosc? Clint Eastwood? Doamne, ce sexy e, murmură Ida. Abby putea jura că simţise dorinţă în vocea ei. Gregory Peck era o bucăţică bună pe vremea lui, continuă bătrâna. Ce n-aş fi dat să-l întâlnesc! Ochii lui mă dădeau gata de fiecare dată când îl vedeam într-un film. Cea mai mare pierdere a Hollywoodului. Când a murit, am stat o săptămână în pat.

Abby se întrebă cu cine-şi împărţise Ida patul în acea săptămână, neputându-şi aminti dacă Thomas, primul soţ, era încă în viaţă la acel moment. Ida şi bărbaţii ei. Avea să moară probabil pe tronul pasiunii. Zâmbi la această imagine, gândindu-se că nu era o manieră prea neplăcută de a trece pe lumea cealaltă.

— Îmi pare rău, nu e vorba de Clint şi nu cred că pot

aranja un interviu cu domnul Peck, de vreme ce nu mai este printre noi. M-am gândit doar că te-ar putea interesa. Ştiu că nu te-ai bucurat prea tare când mama ţi-a zis că-şi va petrece următoarele şase luni aici, la Los Angeles. Ea mi-a zis că nu voiai să rămâi, însă un anume doctor Sameer ţi-ar fi schimbat părerea. Cum tot vei fi aici câteva luni, voiam să-ţi dau ceva cu care să-ţi ocupi timpul. Pe lângă făcutul patului şi toate celelalte chestii.

Abby adăugă ultima afirmaţie ca pe o glumă, nefiind sigură dacă Ida avea s-o guste, dar nu conta. Ida revenise la normal şi asta era tot ce conta.

— Îmi propui să lucrez la The Informer?

— Nu, te-ntreb dacă ai vrea să-i fotografiezi pe Brad Pitt şi pe Angelina Jolie şi pe copiii lor când eu o să le iau interviu.

Trecu parcă o eternitate până veni răspunsul.

— O, Doamne, cred c-am murit şi-am intrat în rai!

— O iau ca pe un da, râse tânăra femeie.

Capitolul 4

Inima îi bătea atât de rapid, încât Ida era sigură că mai avea puţin până să leşine. Ajustându-şi cureaua rochiei, îşi trecu mâna prin păr. Doctorul Benjamin Sameer, Sammy cum îl alinta ea, se dusese să facă un duş când îi auzise telefonul mobil sunând, respectându-i intimitatea convorbirii. Deşi la început o sărutase zgomotos, permiţându-i finei sale să afle că era implicată într-o relaţie amoroasă. Fără îndoială, Abby avea să tină asta

pentru ea, însă Ida sperase să-şi păstreze privată legătura cu Sammy, deoarece fetele o tachinau mereu spunându-i că nu putea să se lipsească de compania bărbaţilor. Era probabil ceva adevăr în asta, dar acum nu era pregătită să-şi exploreze subconştientul.

Nici într-un milion de ani nu se gândise că avea să-şi mai folosească vreodată aptitudinile de fotograf. Abby nu-i ceruse discreţie, dar Ida decise să păstreze această ştire savuroasă pentru sine şi să se bucure de ea cât de mult putea. După prima căsătorie îşi abandonase cariera de fotograf, pentru că nu mai avea nevoie de o slujbă ca să-şi plătească facturile. Pierduse emoţia suscitată de imortalizarea unui moment anume, însă noile sale obligaţii ca membră a înaltei societăţi din Manhattan o obligau să renunţe la pasiunea ei. Patru soţi şi numeroase alte legături mai apoi – era complet resemnată. Ceea o surprindea mai mult decât orice era dorinţa de a reveni în lumea reală. Trăise prea mult sub un clopot de sticlă, temătoare să iasă din solitudinea ei autoimpusă. Recunoscătoare că Toots o forţase să reintre în scenă, oferindu-i un trai pasionant, ar fi vrut să-şi strige bucuria lumii întregi, însă convenienţele şi maturitatea o forţau să rămână calmă şi demnă, în conformitate cu imaginea pe care şi-o crease.

Sammy reveni în dormitor.

— O, draga mea, arăţi superb! Presupun că apelul telefonic ţi-a adus veşti bune.

Ida îi oferi un zâmbet larg.

— Era fina mea, Abby. Voia doar să pălăvrăgim, ştii tu,

ca-ntre fete.

Ida nu voia să-i dea mai multe detalii despre relaţia ei cu Abby. Era mult prea specială. O privea exclusiv, iar acum Sammy n-avea nevoie să ştie ce discutaseră ele. În afară de asta, ceva îi spunea că el n-ar fi fost de acord ca ea să mai muncească, asemenea celorlalţi bărbaţi cu care fusese cuplată în trecut. Ştia prea bine că introspecţia era necesară, dar nu era acum momentul.

Sammy veni prin spatele ei şi-i înconjură mijlocul încă suplu. Îi depuse mici săruturi pe linia gâtului, apoi îi prinse sânul cu delicateţe.

— Sunt cel mai norocos bărbat din lume. Cred că m-am îndrăgostit de tine de prima dată când te-am văzut.

Ida se sprijini de el, desfătându-se cu vorbele şi cu mângâierile afectuoase în timp ce buzele lui îi trasau conturul gâtului.

— Îţi voi fi mereu datoare, Sammy. Dacă n-ai fi fost tu, aş fi încă blocată în Manhattan, trăind în acel penthouse oribil.

— Nu mi se pare atât de îngrozitor să trăieşti într-un penthouse din Manhattan, dar dacă tu o spui, atunci aşa trebuie să fie. Deşi sunt conştient că ai trecut printr-o suferinţă cumplită, sunt foarte norocos că m-ai ales pe mine să te ajut. Îmi iubesc activitatea, dar din păcate cred că va trebui să închid clinica în curând. Pacienţii nu mai sunt atât de numeroşi ca altădată, şi nici economia nu o duce prea bine.

Ida îşi eliberă uşor mijlocul din strânsoare, învârtindu-se astfel încât să se poată uita direct în ochii lui. Semăna cu un

căţeluş pierdut. Pentru prima dată de când se ştia avea puterea de a provoca o schimbare în viaţa unui om în loc să fie invers. Îşi drese vocea, îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia înainte de a vorbi.

— Mi-ai dat viaţa înapoi, Sammy. Nu te voi putea răsplăti niciodată pentru asta, dar e ceva ce pot să fac pentru tine dacă mă vei lăsa.

— Scumpo, nu-mi imaginez că ai putea face pentru mine mai mult decât ai făcut deja. Ai umplut viaţa unui bătrân cu dragoste şi strălucire, zise el întinzându-se pentru a-i prinde mâna. Şi aş fi nedrept dacă aş trece sub tăcere relaţia noastră sexuală. Nu am trăit niciodată un asemenea extaz, nici măcar când eram tânăr. Ca un templu, corpul tău e făcut pentru a fi iubit.

Ida roşi la auzul complimentului.

— Eşti prea amabil, Sammy. Mă faci să mă simt tânără din nou, plină de pasiune. Ştiu cât de mult contează munca pentru tine. Cum poţi să renunţi vreodată la ea? Ştii, sunt o femeie foarte înstărită. Am făcut, sau mai bine zis fostul meu soţ a făcut nişte investiţii foarte inteligente, care-mi dau posibilitatea să-mi îndeplinesc toate dorinţele. Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să-ţi ofer ajutorul meu financiar dacă asta ţi-ar salva clinica.

Ida făcu o pauză, aşteptându-i reacţia. El îi zâmbi şi clătină uşor din cap.

— Eşti o femeie foarte generoasă, drăguţa mea, dar sunt un gentleman. N-aş putea accepta niciodată o asemenea ofertă, însă mă bucură enorm că te-ai gândit să faci asta pentru un bătrân ca mine. O sărută pe obraz şi urmă: Cât

mai am pacienţi, trebuie să ajung la clinică înainte ca Amala să creadă că i-am abandonat. Poţi să rămâi aici cât vrei.

Sammy îşi aranjă cravata în timp ce vorbea.

— Mulţumesc, dar aş face mai bine să mă-ntorc în acea casă înfiorătoare de pe plajă pe care Toots o numeşte acum căminul ei. Dacă nu-mi fac apariţia în scurt timp, o să pornească în căutarea mea. Nu mă pot folosi de scuza cu dormitul până târziu de atât de multe ori.

Ida zâmbi, apoi lăsă să-i cadă încet halatul pe podea, permiţându-i lui Sammy să-i privească trupul gol pentru o ultimă dată înainte de plecare. Cu un zâmbet seducător, el o contemplă admirativ.

— Mă vei ucide, dragostea mea. Acum îmbracă-te, iar eu o să-i spun şoferului să te lase la acea „casă înfiorătoare de pe plajă înainte ca prietenele tale să descopere că nu eşti acolo unde trebuia să fii.

Idei nu-i plăcea şoferul lui Sammy, Mohammed. Bănuia că trebuia să aibă vreo treizeci de ani. Cu tenul măsliniu, părul negru ca pana corbului și ochi întunecaţi, îi aducea aminte de un mafiot de la televizor, îi dădea fiori de fiecare dată când o privea. Era ca şi cum ar fi ştiut exact ce făceau ea și Sammy în spatele uşilor închise. Îi făcuse cu ochiul o dată, iar ea îşi dorise ca Sammy să fi fost martor la asta, dar era şoferul lui de mulţi ani, după cum îi spusese, aşa că Ida nu putea să declanşeze un conflict. Ar fi preferat să ia un taxi până la casa de pe plajă, dar taxiurile nu erau atât de numeroase în Malibu ca în Manhattan. Dacă stătea să se gândească, nu-i plăcea nici casa lui Sammy. Nu avea curaj

să-i spună că era enervant de rece și impersonală. Parcă ar fi fost închiriată cu mobile cu tot. Lipseau cu desăvârșire obiectele care să vorbească despre firea proprietarului. Aparent, majoritatea fotografiilor personale se găseau la Centrul pentru Minte şi Corp. Văzuse câteva poze cu el şi cu Amala aranjate pe biroul lui, dar nimic mai mult. Nici suvenire aduse din multele sale călătorii, nici vreo colecţie de vreun fel. Probabil că nu conta, însă tot nu reuşea să se acomodeze cu imensa casă goală de pe ţărmul Pacificului.

Zece minute mai târziu, Ida străbătea autostrada de pe coastă spre noul domiciliu al lui Toots. Evident, situarea era superbă, dar casa însăşi o scotea din sărite. Săraca Toots avea în faţă o muncă grea, dar prietena ei știa cât de mult îi plăceau provocările, în special când era vorba de redecorare. Era doar o chestiune de timp înainte ca imobilul să capete aceeaşi strălucire precum casa de pe plantaţie pe care o deţinea Toots în sudul Charlestonului.

— Lasă-mă la capătul aleii, îi spuse lui Mohammed. Avea să parcurgă pe jos restul drumului. Dacă vreuna dintre fete ar fi zărit-o, își pregătise deja explicaţia: urma să spună că dorise să facă o plimbare matinală. Nu era nimic greşit în asta. Avusese noroc până atunci. Nimeni n-o prinsese plecând în toiul nopţii sau furişându-se înapoi dis-de-dimineaţă. Ida le menţionase fetelor cât de mult îi plăcea să doarmă până târziu şi să se relaxeze acum că nu-i mai era frică de microbi şi nu mai petrecea ore întregi spălându-se şi pregătindu-se de culcare. Promiseseră toate că nu vor încerca s-o trezească. Ida avea remuşcări pentru minciună, însă era conștientă că o făcea spre binele ei. La

şaizeci şi cinci de ani se simţea ca o adolescentă furişându-se ca să n-o prindă părinţii, dar cu toată vorbăria despre reputaţia ei amoroasă, decise să-şi păstreze legătura secretă. Sammy fusese de acord, mai ales că relaţiile dintre medic şi pacient nu erau privite cu ochi buni. La momentul potrivit aveau să-şi facă publică dragostea, însă deocamdată nu-i spuseseră nici măcar Amalei, fiica lui.

Ida se furişă în casă şi, odată ajunsă în camera ei, se schimbă repede într-o cămaşă de noapte de vară. Se întinse pe pat, dar în clipa următoare sări ca arsă văzându-şi reflexia în oglinda de pe tavan. Asta trebuia să dispară. Chiar în acea zi. Avea s-o dea ea însăşi jos dacă era nevoie. În baia la fel de hidoasă, pereţii tapisaţi în catifea neagră, delimitaţi de şiruri de safire false, îl înfăţişau pe Elvis în diferite poziţii purtând scandaloasele costume paietate pentru care era atât de cunoscut. Instalaţiile sanitare erau de un albastru regal. Ida bănuia că făceau trimitere la cântecul despre pantofii albaştri din velur[1]. Oglinda de deasupra chiuvetei era de forma unei chitare gigantice, cu şi mai multe safire false de jur împrejurul modelului neobişnuit. Spera că aceasta era doar ideea cuiva de a practica umorul şi nu o încercare serioasă de design. Îşi ciufuli părul şi se spălă pe dinţi înainte de a coborî la bucătărie, unde Mavis tăia fructe.

— Era şi timpul să te trezeşti. Eram pe punctul să vin la tine, e aproape nouă. Vrei nişte cafea? Abia am făcut

O cană proaspătă. Toots şi Sophie sunt afară, admiră

---

[1] Blue Suede Shoes, celebră melodie a lui Elvis Presley (n. Red.)

priveliştea. Mă gândeam să luăm micul dejun, după care eu şi Coco pornim să facem jogging pe plajă.

Câinele stătea tolănit pe o pernă mare roz aprins într-un colţ.

— Mrrr!

Coco mârâia la ea de câte ori o vedea. Ida ştia că o ura. Nici ei nu-i plăcea de el. Tot ce făcea era să latre, să facă pipi şi caca peste tot unde n-avea voie. Dacă ar fi trebuit să aibă un animal de companie, ar fi preferat un peştişor de acvariu.

— Bună dimineaţa şi ţie, Coco, rosti pe un ton superior.

Tot ce-şi dorea era să doarmă. Își petrecuse cea mai mare parte a nopţii făcând sex sălbatic. Fusese sălbatic cel puţin pentru ea. Se gândea că Sammy fie avea provizii serioase de Viagra ca să întreprindă aceste performanţe nocturne, fie, pentru un bărbat de șaizeci de ani, era extrem de viril. Se îndoia de ultima variantă. La vârsta ei, cele trei partide pe noapte aveau repercusiuni de neignorat, mai ales dureri în locuri ale corpului de a căror existență uitase. Ida nu fusese îndeajuns de îndrăzneaţă ca să-l întrebe pe Sammy dacă-şi simţea scula jupuită ca un iepure de blană.

Micul dejun era ultimul lucru la care se gândea, dar trebuia să facă faţă aparenţelor. Tânjea după o lungă baie fierbinte, dar asta trebuia să aştepte.

— Ar fi fantastic. Mi se pare că au trecut zile întregi de când n-am mai fost toate împreună în aceeași cameră.

Mavis se opri din ce făcea şi se uită peste umăr.

— Pari obosită. Te odihneşti suficient? întrebă ea, în

timp ce aranja fructele tăiate pe o farfurie.

— Nu prea. Oglinda de deasupra patului mă bagă în sperieţi. De fapt, plănuiesc s-o dau jos chiar azi, indiferent de părerea lui Toots. S-o văd cum încearcă să adoarmă în timp ce propria reflexie se holbează la ea, spuse Ida în timp ce-și lua o cană mare pentru cafea.

— Sunt sigură că Toots nu se va supăra. Mi-a spus chiar ea că seamănă cu o atracţie de bâlci. Ca s-o citez, i se pare „o atracţie de bâlci de căcat, și urâtă pe deasupra”, chicoti Mavis.

Ida râse și ea.

— Nu te-am auzit niciodată folosind cuvântul ăsta. Ai pierdut atâtea kilograme, în schimb te-ai pricopsit cu o gură slobodă. Îmi place la nebunie, spuse Ida în timp ce-și turna cafea.

— Ne-am schimbat toate de când ne-am mutat în Los Angeles. Mă gândeam să-mi închiriez casa și să trăiesc aici o parte din an, poate să stau chiar câteva luni cu Toots când se întoarce la Charleston. Mâine e plin de turiști pe timp de vară, așa că nu-mi va fi greu să găsesc niște clienţi pentru casă. E drept, trebuie să-mi mut toate lucrurile personale, dar Toots m-a asigurat că m-ar ajuta. Chiar îmi place să locuiesc cu voi. E ca pe vremea liceului, cu avantajul că nu ne dau măicuţele stingerea.

Dacă Mavis ar fi știut! Ida se furișa și acum pentru a se întâlni cu băieţi, ca în liceu.

— Da, și mie îmi place să fim împreună, dar tot sper ca Sophie să înveţe să-și ţină gura. Dacă nu este atentă, o s-o păţească într-o bună zi din cauza limbii ei ascuţite.

— Dacă asta s-ar fi întâmplat, ar fi fost cu ani în urmă. Sophie ştie când să se oprească, spuse Mavis pe un ton dintr-odată serios.

Ida îi aruncă o privire ucigătoare.

— Îmi vine greu să cred. N-a făcut altceva decât să fie răutăcioasă cu mine de când am ajuns la Los Angeles.

Mavis aduse la masă o farfurie cu portocale, grapefrut şi căpşune.

— Admit că a fost cam aspră cu tine, dar uită-te unde eşti acum. Dac-ar fi după mine, şi te rog să nu mi-o iei în nume de rău, i-aş mulţumi lui Sophie. Eşti din nou tu însăţi şi nu o babă speriată de bacteriile ucigaşe şi chiar de propria umbră. Nu te-am mai văzut de mult într-o formă atât de bună.

Mavis adăugă acest compliment ştiind că prietena ei trebuia să-l audă. După un moment de reflecţie, Ida trebui să-i dea dreptate. Chiar dacă Sophie putea fi cea mai mare scorpie din iad, îi făcuse o favoare când o târâse în clinica doctorului Sameer. Nici într-un milion de ani nu-şi imaginase Ida să găsească un tratament pentru tulburarea ei obsesiv-compulsivă şi să-şi permită să se îndrăgostească din nou – şi nu de oricine, ci de un doctor chipeş şi oarecum misterios, care se întâmplase să aibă vigoarea unui adolescent sau inteligenţa de a-şi face o provizie consistentă de medicamente eficace.

— Aşa e, însă nu-mi vine să recunosc asta în faţa lui Sophie, întrucât are aerul că le ştie pe toate. Sau măcar asta crede ea.

— Nu are nicio intenţie să te rănească, Ida. Şi într-a

şaptea era la fel de gălăgioasă şi tranşantă. N-aş lua-o prea personal. Vrea doar să te vadă fericită, ca noi toate.

Pentru a schimba subiectul şi a-şi reduce prietena la tăcere, Ida minţi.

— Ştiu asta şi voi încerca să no uit. Dar ce se mai aude cu micul dejun? Mi s-a făcut foame dintrodată.

— Mâncăm pe verandă, o informă Mavis în timp ce aduna farfuriile şi tacâmurile.

Ida se grăbi în camera ei şi făcu un duş rapid. Ferească sfântul ca una dintre fete să-şi dea seama că făcuse amor. Când venea vorba de sex, simţurile lor olfactive erau leite cu ale unui ogar campion; numai aroma cafelei proaspete îi putea ascunde mirosul persistent.

Capitolul 5

Fumul de ţigară emanat ritmic de Toots şi Sophie era ca aburul unei perechi de locomotive. Rotocoalele cenuşii se ridicau deasupra capetelor lor ca nişte halouri efemere.

— Doamne, dacă n-aş şti despre ce e vorba, aş crede că avem un incendiu. Trebuie să renunţaţi la acest obicei prost, mormăi Ida în timp ce-şi trăgea lângă Sophie şezlongul ros de vreme.

— Hai să facem un târg. Atunci când o să renunţi tu la bărbaţi o să mă las şi eu de fumat. Ne-am înţeles? se răsti Sophie trăgând cu sete din ţigară.

— Să mă pupi undeva, bombăni Ida.

— Nu există niciun loc pe corpul tău care să nu fi fost deja sărutat, replică Sophie pe tonul înţepător

caracteristic. Nu, mersi, nu vreau să iau microbi.

Mavis ieşi pe verandă şi puse platoul cu fructe pe pervaz, alături de farfurii şi tacâmuri.

— Ei, gata, fetelor, să nu începem această zi superbă ciondănindu-ne. Să luăm un mic dejun sănătos şi să ne punem la curent cu ultimele evoluţii din vieţile noastre.

Coco alese acel moment ca să-şi facă apariţia, lătrând scurt de două ori.

— Văd că a sosit regina, însă fără servitorii ei devotaţi, remarcă Ida sarcastică.

Coco, două kilograme de dinamită, mârâi la ea, arătându-şi dinţişorii ascuţiţi şi albi.

— No tachina, Ida. Se sperie, o mustră Mavis.

— Prostii, singura ei teamă este să nu-şi rateze cumva următoarea masă, spuse Toots, râzând între două pufăituri din ţigară. E o drăguţă, deşi trebuie să fiu de acord cu Ida. E un pic cam răsfăţată.

Ida şi Sophie se uitară una la cealaltă şi rânjiră.

— Acum e mult mai bine, decise Mavis în timp ce le repartiza farfuriile cu fructe celor trei femei adunate în jurul măsuţei de sticlă. Şi ce e pe ordinea de zi, doamnelor? se interesă ea luând o căpşună. Pierduse atât de mult în greutate şi atât de repede, încât abia se recunoştea. Trecuse de la mărimea 54 la 46 în câteva luni.

Toots o ţintui pe Sophie cu privirea.

— Sophie o să mă ajute cu nişte proiecte pe aici. Nu-i aşa, Soph?

— Desigur. Proiecte pe care nu le-am mai încercat până acum.

— Spune-mi că unul dintre ele constă în eliminarea acelei oglinzi îngrozitoare de pe tavanul camerei mele, interveni Ida. Mă sperie în fiecare dimineaţă când mă trezesc şi mă văd.

— M-ar speria şi pe mine, dac-aş arăta aşa! cloncăni Sophie.

— Scorpie bătrână! Ar trebui să-ţi fie ruşine. Te-am văzut cum arăţi dimineaţa şi nu e o imagine prea drăguţă. De fapt, dacă nu te cunoşteam, aş fi fost speriată de moarte să dau nas în nas cu o asemenea… urâţenie, replică Ida, cu un mare rânjet întinzându-i-se pe faţă.

Izbucniră în râs. Fără nicio îndoială, Ida îşi reluase postura de „eu sunt regina lumii”. Şi ăsta era un foarte lucru bun.

— M-am săturat de toată văicăreala ta, dar trebuie să fiu de acord în privinţa oglinzii. O să-i fac vânt. Constructorii se apucă de treabă în interior abia săptămâna viitoare, dar noi toate patru ar trebui să fim capabile s-o dăm jos fără prea mult efort. O facem după ce terminăm acest mic dejun minunat pregătit de Mavis. Ce naiba s-a întâmplat cu cerealele mele Froot Loops? se interesă Toots. Ştiţi bine că nu mă dau în vânt după hrana sănătoasă. Cred că mă-mbolnăveşte.

— Tocmai începeam să mă deprind cu mâncarea nocivă, dar delicioasă, când ai decis să ne aduci pe calea cea bună, mormăi Sophie.

Bătând din palme, Mavis strigă:

— Doamnelor, opriţi-vă în momentul ăsta! Vă iubesc pe toate trei şi vreau să fim împreună cât mai mult.

Obiceiurile alimentare sănătoase ne dau speranţa că vom mai face umbră pământului o vreme.

— A, da? Dar dacă nişte chestii dintr-astea o să ne omoare? Am auzit recent la ştiri de nişte oameni care au murit după ce au mâncat unt de arahide, zise Sophie.

— A fost un singur incident. Untul de arahide nu e chiar aşa de bun pentru tine oricum, declară Mavis ca şi când ar fi fost un adevăr absolut.

— Nu m-am gândit nici într-un milion de ani că tu ne vei da sfaturi privind alimentaţia. Sunt bucuroasă că ai grijă de sănătatea ta, Mavis, dar nu băga mereu aceeaşi placă. Am reuşit să supravieţuiesc tot acest timp cu mâncare nesănătoasă şi bănuiesc că voi fi foarte bine chiar dacă nu mănânc orice recomandă FDA[2] zilele astea, spuse Toots.

— Nici eu n-am încredere în ei, se amestecă Sophie. Nu sunt decât una dintre nenumăratele organisme guvernamentale care acceptă mită de la cel care licitează cel mai mult. Să nu-l uităm pe Thomas.

Thomas era ultimul soţ al Idei, care murise după îngerarea de carne cu toxine, sau cel puţin asta credea Ida, că de acolo provenea infecţia cu E. Coli.

— Nu le pasă de carnea contaminată sau de alunele râncede mai mult decât îi pasă lui Coco.

Căţelul lătră la auzul numelui său. Sophie îi dădu un bobârnac.

— Sophie, nu e frumos ce-ai făcut.

---

[2] FDA (Food and Drug Administration) – agenţia federală americană răspunzătoare de ocrotirea sănătăţii publice (n. Red.)

— Chiar crezi că ştie ce-nseamnă să-ţi iei o castană?

Sophie ridică din sprâncenele ei perfect conturate, aşteptând răspunsul lui Mavis.

Aceasta ezită un minut ca şi cum s-ar fi gândit serios la întrebare.

— Ar putea asocia asta cu ceva negativ, nu sunt sigură. E un animal foarte deştept. Ştie mai multe decât crezi.

— Sunt de acord cu Mavis, interveni Toots. Nu în privinţa bobârnacului dat câinelui, dar am convingerea că animalele sunt mult mai deştepte decât credem. Uită-te la Chester, câinele lui Abby. E teribil de inteligent.

La finalul sporovăielii despre animale şi despre ceea ce însemna o dietă sănătoasă, îşi duseră la bucătărie farfuriile şi tacâmurile, după care merseră în camera Idei pentru a încerca să dea jos oglinda de pe tavan.

Soneria mobilului lui Toots le opri din activitate. Aceasta se uită imediat la numele apelantului înainte de a răspunde.

— Abby! Ce mai face odrasla mea preferată?

— Din câte ştiu eu, sunt singurul tău copil, dacă nu-mi ascunzi ceva, spuse Abby pe un ton jucăuş.

Inima lui Toots o luă la goană. „Dacă ar şti!” se gândi ea.

— Mă bucur să-ţi aud vocea, doar atât. Cum de nu eşti pe teren?

— Îţi aduci aminte că noii proprietari m-au numit redactor-şef? Trebuie să-mi trimit albinele muncitoare în căutarea ştirilor de senzaţie. Mărturisesc însă că-mi lipseşte entuziasmul vânătorii şi al termenelor de predare.

Toots o ştia prea bine, dar cu Abby la conducere era

sigură că *The Informer* putea să se transforme într-un tabloid mult mai bun, poate mai bun decât *The Enquirer* sau *The Globe.*

— Încă mai poţi scrie articole, nu? o chestionă Toots, sperând să nu se dea de gol.

Ştia cât de mult îşi iubea Abby munca. Oare-i omorâse pasiunea pentru carieră atunci când cumpărase revista tocmai ca să-i asigure o slujbă pe măsura capacităţilor ei? Asta doar timpul o putea spune.

— Da, de asta te sun. Nu vei crede nici într-un milion de ani cui o să-i iau interviu.

Toots se gândi un moment, dar nu-i trecu nimic prin minte.

— N-am nicio idee, aşa că dă-i drumul.

— Stai jos?

— Nu, eu şi fetele ne pregăteam să înlăturăm acea oglindă hidoasă de pe tavanul Idei.

— De ce nu laşi firma de construcţii să se ocupe de asta? Nu trebuie să vă cocoţaţi voi pe scară.

— Abby Simpson, trebuie să ştii că eu şi naşele tale suntem perfect capabile să dăm jos acea monstruozitate. Nu suntem prea bătrâne ca să-ncercăm ceva nou.

— Îmi pare rău, nu asta am vrut să sugerez. Aveţi grijă doar.

— Am mereu grijă, ripostă Toots, indispusă că Abby o trata ca pe o bătrânică neajutorată.

— Ei hai, nu-mi răstălmăci cuvintele, mamă. Mă gândesc doar la binele tău, asta-i tot.

— Ai dreptate. Am devenit prea sensibilă când vine

vorba de vârsta mea şi de ceea ce pot sau nu pot face. Acum spune-mi cui o să-i iei interviul. Sper că nu e Britney Spears. Din perspectiva tabloidelor e un subiect fumat.

— Poate când se maturizează. Nu, ce am eu e incomparabil. Dacă totul merge conform planului, articolul va pune *The Informer* cu mult deasupra oricărui tabloid din ţară.

— OK, mi-ai stârnit interesul. Acum spune tot.

— Clanul Pitt/Jolie.

Inima lui Toots se opri pentru un moment. Un interviu ca acesta ar fi adus The Informer pe primul loc în clasamentul publicaţiilor mondene. Trase aer în piept şi expiră lent, vizualiză un pârâu de munte curgând năvalnic peste pietrele acoperite cu muşchi…

— Mamă, mai eşti acolo? Ai auzit ce ţi-am spus?

Toots respiră din nou adânc, purificator.

— Da, te-am auzit. Este fantastic. Vreau să aflu şi cel mai mic detaliu.

— Parcă ai fi Sophie. Nu e mare lucru de spus în momentul ăsta. Am primit un e-mail din partea agentei lor de presă care mă informa că sunt dispuşi să fie intervievaţi, acceptând să se facă şi fotografii. Nu mai cunosc niciun amănunt. Am răspuns afirmând că aşteaptă următoarele instrucţiuni.

Lui Toots îi luă câteva secunde să absoarbă veştile. Ceva nu era în regulă, dar nu voia să-şi exprime părerea de teamă să nu distrugă entuziasmul fiicei sale. Spera că nenorocitul ăla de Zdreanţă, care încercase s-o jumulească de zece milioane de dolari, nu stătea în spatele acestei

afaceri. Dacă Toots ar fi aflat că el îşi bătea joc de Abby şi de revistă, ei bine, în clipa următoare i-ar fi luat gâtul. Se rugă din tot sufletul ca autorităţile să-l găsească pe ticălos înainte s-o facă ea.

— Spune-mi, cu ce te pot ajuta? Orice ar fi, o să rezolv.

— Ştiu, mamă. În momentul ăsta n-am nici măcar o dată a întrevederii. Ştiu doar că măsurile de securitate vor fi drastice. Protecţia lor şi a copiilor este de acelaşi nivel cu a preşedintelui. Numai să nu menţionezi nimănui toată povestea. Nu vreau să-mi asum niciun risc înainte ca interviul să aibă efectiv loc. N-am încredere în niciunul dintre ziarele rivale. Ar încerca să înhaţe ocazia într-o clipită. Aşa că păstrează ştirea pentru tine până când îţi dau eu undă verde. Abby luă o pauză; trebuia să-i mărturisească mamei că Ida era deja la curent. Toots era o femeie extrem de puternică, dar câteodată dovedea o sensibilitate ieşită din comun. „Asta e, trebuie s-o fac”, se gândi ea. Mamă, i-am spus Idei despre acest interviu înainte să-ți spun ţie.

Tăcere. Abby aşteptă câteva momente ce-i părură a fi minute, apoi vorbi din nou:

— Mamă, mai eşti acolo?

— Da, Abby, unde să fiu? Ar trebui probabil să te întreb de ce ai ales s-o înştiinţezi pe ea prima, dar sunt sigură că ai motivele tale. Prin urmare, explică-mi: de ce i-ai spus ei prima dată?

— O să ţi se pară complet aiurea. Când am citit e-mailul din partea agentei de presă, mi-am adus aminte de fotografiile făcute de Ida care au apărut pe prima pagină a

revistei Life. Am întrebat-o dacă ar fi interesată să se facă fotografiile pentru interviu.

Gata, o spusese. Acum tot ce mai avea de făcut era să aştepte răspunsul mamei sale. Secundele se transformară în minute. Lui Abby i se făcuse cald, aşa că-şi făcea vânt cu ultima ediţie a revistei în timp ce aştepta ca Toots să digere ştirile. Era o obişnuinţă în relaţia lor. De-a lungul anilor avuseseră multe conversaţii presărate cu momente de tăcere. Aştepta răbdătoare, ştiind că mama ei îi răspundea abia atunci când era convinsă de ceea ce urma să afirme.

— Cred că e o idee fantastică, Abby. Ida are nevoie să-şi condimenteze viaţa cu altceva decât o prezenţă masculină. Abia aştept să le spun celorlalte fete. Te superi? Sau să te las pe tine să le dai ştirile?

— Să aşteptăm câteva zile pentru a fi sigure că nu e vreo farsă orchestrată de rivalii noştri. Nu-i spune nici măcar Idei că ţi-am povestit. S-o lăsăm să se bucure puţin de gloria binemeritată. Are nevoie de ea după toate prin câte a trecut.

— Ai dreptate. Buzele mi-s cusute. Acum fetele mă aşteaptă la etaj. Ida e înspăimântată de nenorocita aia de oglindă, aşa că trebuie s-o dăm jos.

— Îmi promiţi că vei avea grijă? Nu vreau s-aud că vreuna şi-a rupt o mână sau un picior.

— Sigur că am grijă, draga mea, zâmbi Toots. Sună-mă când ai mai multe veşti.

— Promit. Ştiu că ţi-am spus asta o dată sau de două ori, dar trebuie s-o repet: Eşti cea mai bună.

Ochii lui Toots se umplură de lacrimi.
— Nu, Abby, tu eşti cea mai bună.

Capitolul 6

Balansându-se pe o scară şubredă, cu Sophie şi Mavis păzind-o de jos, Toots gesticula spre Ida.
— Pasează-mi nenorocita aia de drăcovenie, vrei?
— Ce anume? întrebă Ida.
— Aia. Toots arătă spre levierul de pe podea. Of, las-o baltă, bombăni ea în timp ce cobora pe scară.
— Fii atentă, Toots, o să cazi în fund şi-o să ne striveşti, o atenţionă Sophie.
— Să mă pupi în dosul meu delicat, ripostă cealaltă.
— O să dureze toată ziua. Şi, sincer, nu vreau să mă holbez la fundul tău atât de mult, aşa că zi-mi ce vrei de fapt.
Frustrată, Toots apucă levierul pe care-l găsise în garaj.
— Asta era.
Balansă tija grea în faţa celor trei ca pe o sabie şi se urcă înapoi pe scară. Când ajunse la treapta cea mai de sus, se uită la ele.
— Să faceţi bine să vă puneţi ochelarii de protecţie. Sticla asta ar putea să sară peste tot.
În timp ce scotocea prin garaj căutând uneltele potrivite, Toots găsise câteva seturi de echipamente de scufundare. Cele patru foloseau acum ochelarii de scafandru ca să-şi protejeze ochii. Dacă cineva le-ar fi văzut îmbrăcate fastuos în pijamale, cu ochelarii de scafandru acoperindu-

le feţele, ar fi crezut cu siguranţă că erau foste membre ale expediţiei lui Jacques-Yves Cousteau sau patru lunatici care scăpaseră de la ospiciu. Ultima variantă era mult mai probabilă.

Toots înfipse partea plată a levierului sub margine, recunoscătoare că individul care instalase oglinda blestemată folosise plăci reflectorizante ieftine care se fixau printr-o simplă lipire. Manevrând tija în sus şi-n jos, apoi dintr-o parte în alta, izbuti să îndepărteze primul pătrat fără a-l sparge.

— Cineva să-l ia pe ăsta cât mă ocup de celelalte.

— Dă-mi-l mie. Vreau să le calc în picioare, anunţă Ida de la piciorul scării.

— Nu poţi face asta, prostovano, te vei răni. Tocmai asta vrem să evităm.

— Nu trebuia s-o iei *ad litteram*, ripostă Ida.

— Tăceţi imediat! Ia-le înainte să le dau drumul în capul vostru!

Toots îi dădu Idei încă două plăci din oglinda de prost gust. După treizeci de minute de înfipt, smucit şi tras, reuşise să îndepărteze toate pătratele strălucitoare de pe tavan. Mavis, conştiincioasă ca întotdeauna, le aşeza într-un teanc ordonat. Toots coborî de pe scară şi se uită atent la treaba pe care o făcuse. Oglinda hidoasă dispăruse, însă tavanul de rigips, acum jupuit, arăta înfiorător. Se impunea de urgenţă intervenţia constructorilor. Proprietara simţi iarăşi îndoieli cu privire la decizia de cumpărare a casei, dar atuurile erau incontestabile: o privelişte splendidă şi situarea în apropiere de Abby şi de noua ei achiziţie

secretă, *The Informer*. Își aduse aminte că nu avea să trăiască acolo tot anul, deoarece păstrase casa din Charleston. Deşi îi era dor de tihna Sudului, spera să se adapteze fără probleme la stilul de viaţă complet diferit din patria opulenţei. Pe de altă parte, haosul din jur o scotea din fire. La naiba, era un miracol că Ida putea suporta o asemenea dezordine, ţinând cont de problemele ei psihice din trecut.

— Arată bine, Toots. N-ar fi o idee să desenăm ceva ca să aibă Ida la ce să se uite până la terminarea renovării? sugeră Sophie.

— Şi ce propui? întrebă Toots în timp ce proptea scara de perete.

Pe un ton entuziast, Mavis răspunse înainte ca Sophie să aibă vreo şansă.

— O lună strălucitoare cu multe stele în jur.

Sophie îşi dădu ochii peste cap.

— Mă gândeam la ceva falie, ceva uriaş.

— Nici să nu te gândești! rânji Toots.

Sophie reușea să dea conotaţii sexuale până şi unei activităţi atât de banale ca renovarea unei case. În realitate, tocmai ea era cea care avea nevoie de un bărbat, de un tip care să-i aprecieze simţul bizar al umorului şi s-o iubească pentru el. Din păcate, nu era momentul potrivit. Chiar dacă Walter murise cu câteva luni în urmă, Sophie nu-şi dăduse încă seama că era complet eliberată din lanţurile acelei căsnicii nefericite. Toots o observase pe ascuns. Dacă se spărgea un pahar, Sophie reacţiona mai violent decât o persoană normală. La auzul unei uși

trântite pe neaşteptate, ochii ei se măreau de frică, relaxându-se abia când constata că nu urma să-și facă apariţia Walter. Nu, Sophie avea nevoie de timp pentru a fi ea însăşi. Toots nu vedea încă niciun bărbat în viitorul prietenei sale.

— Cred că-l putem lăsa aşa până se încheie reparaţiile. Doar nu-mi petrec nopţile uitându-mă pe tavan, spuse Ida.

— Corect. Cu un bărbat ce-ţi blochează vederea, ar fi greu, râse Sophie. Mai ales dacă strângi din pleoape cuprinsă de valurile pasiunii.

— Despre ce vorbeşti? îngăimă Ida.

— Nu trebuie să-ţi fac un desen. Ştii bine: un bărbat deasupra, femeia dedesubt uitându-se în ochii iubitului ei – tavanul fiind în acest caz ultimul lucru pe care ea l-ar observa.

— Aparent fosta locatară avea altă părere, spuse Toots. Sau poate că i-a plăcut pur şi simplu priveliştea. În orice caz, acum problema e rezolvată, şi nu mai durează mult până se repară stricăciunile.

Ida lăsă să-i scape o gură de aer pe care nu știa c-o ţinea în plămâni.

— Ai dreptate, Toots. Te-ai hotărât ce culori vei folosi în această cameră? întrebă ea pentru a schimba subiectul.

Ceva îi spunea că micuţul comentariu al lui Sophie avea mai multă însemnătate decât părea la prima vedere, ca şi cum ar fi ştiut de întâlnirile amoroase ale Idei de la miezul nopţii, iar remarcile nonşalante erau o manieră de a da un indiciu. Nu, îşi zise Ida. Nu era posibil. Fusese extrem de grijulie, asigurându-se că fetele adormiseră. Sophie avea o

minte bolnavă, asta era tot. În afară de asta, dacă Sophie ar fi fost la curent, ar fi spus direct tot ce ştia. Nu era o persoană care să vorbească pe ocolite. Ida se relaxă. Secretul legăturii sale amoroase era deocamdată în siguranţă. Pe de altă parte, intenţiona să-l dezvăluie nu peste mult timp, întrucât, deşi îi plăceau la nebunie sexul cu Sammy și compania lui, la vârsta ei lipsa somnului îşi spunea cuvântul.

— Mă gândeam să te las pe tine să iei decizia asta, de vreme ce este oficial camera ta, răspunse Toots.

— Mulţumesc, dar este casa ta. O să mă gândesc totuşi. Poate c-ar trebui s-o sun pe Chloe. Ea mi-a decorat casa din Manhattan. Sunt sigură c-ar putea veni cu niște idei interesante care să-ţi placă.

— Nu înțelegi, nu? o provocă Sophie.

— Ce vrei să spui? se răţoi Ida. Ce nu-nţeleg? O să-mi spui probabil că sunt proastă.

— Nu eşti proastă, Ida, numai că… Pur şi simplu, Toots vrea ca asta să fie camera ta. Tu decizi ce vrei. Nu vreun decorator la modă. Nu-i așa, Toots?

— Ba da. Câtă vreme nu foloseşti violetul sau rozul, ai toată libertatea să decorezi camera asta. Cu ochiul tău format pentru detalii, o să obţii un rezultat surprinzător chiar şi pentru tine. De altfel, eşti fotograf. Te pricepi la lumină şi culoare, la chestii de genul ăsta.

Ida examină încăperea.

— Ai dreptate în privinţa asta. Chiar ştiu câteva chestii despre fotografie. Zâmbi. Ar fi vrut din tot sufletul să le spună despre noul ei proiect, dar trebuia să aştepte. Aş

zugrăvi pereţii în culoarea untului. De vreme ce partea asta a casei e orientată spre nord, i se cuvine puţină căldură. După câteva clipe, decise: Da, mi-ar plăcea, Toots. Îţi mulţumesc din inimă pentru încredere.

— Este minunat! se bucură Mavis. Toots, tu chiar ştii să-i faci pe oameni fericiţi. Te-aş ruga să-mi dai voie să fac acelaşi lucru în camera mea, dacă nu ţi se pare prea mult.

— Nicidecum. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai faceţi atâtea fasoane! Am cumpărat casa asta pentru toate. Acum, când una dintre noi vrea să se vadă cu Abby, vom avea toate unde să stăm. Eu probabil că voi locui aici mai mult, de vreme ce am cumpărat The Informer. Să spunem aşadar că această casă aparţine unei mame şi câtorva naşe de botez. Va fi locul nostru de petrecere a timpului numai între gagici.

Toate izbucniră în râs.

— Gagici, chicoti Mavis. Îmi place cum sună. Nu cred că m-am gândit vreodată la mine ca la o gagică, dar la câte schimbări am făcut recent în viaţa mea, aş putea foarte bine să mai adaug una. Sunt o gagică bună şi sexy! râse ea, roşind instantaneu de jenă.

— Tu eşti şi ai fost mereu aşa. Numai că nu ţi-ai dat seama de asta cu… toate acele straturi, spuse Sophie cu un zâmbet, făcând trimitere la fostul exces de greutate al prietenei sale. Nu pricep cum poţi să te ţii de dieta vegană. Mie mi-ar veni să vomit, dar te informez că suntem mândre de tine. Nu-i aşa, gagicilor? Sophie se uită la Toots şi la Ida pentru confirmare, pe care o primi imediat.

Toots vorbi prima.

— Ida şi Mavis au străbătut amândouă un drum lung în ultimele luni. Mă bucur enorm pentru voi.

— Şi pentru mine? o chestionă Sophie.

— Tu eşti o nesuferită, dar deja ştii asta. Cred că toate am făcut nişte schimbări pozitive în vieţile noastre. Pierderea lui Walter a fost schimbarea ta pozitivă, Sophie. Acum însă ar fi momentul să facem curăţenie. Toots arătă spre mormanul de plăci reflectorizante din colţ. Dacă niciuna nu are nimic prevăzut pentru după-amiaza asta, eu zic să luăm un prânz întârziat la restaurant, în plus, mor după o ţigară.

— Mi-aş dori sincer ca tu şi Sophie să vă lăsaţi de obiceiul ăsta prost. Îmi pare rău, dar i-am promis lui Coco să ieşim la alergat pe plajă, apoi să facem o baie. Plănuiesc să-mi petrec restul după-amiezii refăcând hainele pe care mi le-ai cumpărat de la Catherine's, dar invitaţia rămâne valabilă, spuse Mavis cu drăgălăşenie.

— Eu trebuie să-mi iau doza de sfaturi de la consultantul financiar. Din cauza diferenţei de fus orar ne e greu să păstrăm legătura. I-am promis că-mi voi elibera după-amiaza asta pentru el, minţi Ida. Ceea ce plănuise era o scufundare în cadă, chiar dacă trebuia să se uite la sinistrele imagini cu Elvis. Şi apoi să doarmă neîntoarsă câteva ore bune.

— Atunci nu mai rămânem decât noi două, îi spuse Toots lui Sophie. Doar dacă nu ai ceva în agendă.

— Nu, dar ţii minte că voiai să facem schimb de dormitoare? Saltelele? Spatele tău?

— Da, sigur, dar n-o să ne ia toată după-amiaza. Facem

asta, după care o să ne recompensăm cu un lung şi tacticos prânz la Polo Lounge. N-am mai fost acolo de mult.

— Atunci ce mai aşteptăm? Sophie luă de jos nişte plăci de oglindă. Să ne apucăm de curăţenie, doamnelor, terminăm asta într-o clipită dacă punem toate umărul.

Se mobilizară să ducă teancurile de plăci încă intacte în garaj şi să le aşeze într-o cutie goală, terminând treaba după doar câteva drumuri. Se puseră de acord că munciseră destul.

— Să schimbăm camerele şi să punem punct zilei de lucru, decise Toots. Deja am în faţa ochilor o băutură rece şi tare. Trebuie să admit că fosta locatară a lăsat în urmă o mulţime de sticle.

— Da, aşa el Îţi aduci aminte când a mers la clinica de dezalcoolizare din Mexic? *The Informer* a fost primul care a dat ştirea.

— Cum să nu? Aşa am putut să cumpăr casa asta înainte să fie scoasă pe piaţă. Evident însă, a trebuit s-o accept în condiţiile în care era, motiv pentru care acum stăm şi boscorodim ca două babe.

— Dar suntem babe! rânji Sophie.

— Prostii. Poate că tu eşti, dar eu plănuiesc să profit de viaţă, indiferent de vârstă.

— Babe, dar cu sufletul tânăr. Cum sună asta?

— Ca nişte baliverne de rahat. Acum, să terminăm băutura asta înainte să ruginim.

Amândouă râseră ca nişte puştoaice în timp ce dădeau iama în dulapul cu băuturi.

Capitolul 7

Toots şi Sophie îşi petrecură următoarea oră înfăptuind schimbul de camere. Când terminară, Toots constată că mutarea în dormitorul lui Sophie n-o făcea să se simtă deloc mai bine.

— Poate o fantomă să te urmărească? se interesă ea când nu mai puteau fi auzite de Mavis şi de Ida.

— Sigur că da, nu văd de ce n-ar face-o. De ce-ntrebi?

— Nu-mi dau seama dacă schimbul e o idee bună.

Ce ne facem dacă fantoma, sau ce-o fi, mă urmăreşte în camera ta? Putem să ne foim de colo, colo cât vrem. Până la urmă, Ida şi Mavis o să între la bănuieli. Ida ar putea sugera chiar să facem programare la doctorul Sameer. Aş prefera de o mie de ori să fiu bântuită de o fantomă decât să mă tratez la el.

Sophie îi aruncă o privire deocheată.

— Şi eu cred acelaşi lucru, dar adu-ţi aminte că a ajutat-o pe Ida. Trebuie să fim recunoscătoare pentru asta. Ţi-ai putea-o imagina trăind aici în halul în care era? Ar fi trebuit s-o îngropăm.

— Nu sunt atât de sigură că situaţia ei era atât de gravă cum voia să ne facă să credem. O, ştiu că mâinile ei arătau groaznic, dar e specific Idei. Ar merge până-n pânzele albe doar să fie cum vrea ea. Doctorul Sameer a fost eficace, dar nu cred că abilităţile lui medicale au lecuit-o, râse Toots.

— S-a purtat foarte straniu în ultimele dimineţi. N-ai observat?

— Poate că totuşi umblă un spirit sau altceva pe aici.

Este fosta casă a lui Luciile Ball şi a lui Desi Arnaz. Or fi supăraţi pe fosta locatară, sugeră Toots, deşi nu credea

O iotă.

— E foarte posibil. M-aş furişa în camera Idei la noapte. O să încerc trucul cu pantoful. N-are cum să strice.

— Păi nu trebuie să ştii ce pantofi va purta persoana a doua zi?

— Ba da, însă Ida poartă mereu dimineaţa papucii ăia prosteşti cu pisicuţe. O să fac o încercare, să văd dacă i se schimbă comportamentul.

Toots le auzi pe Ida şi pe Mavis agitându-se prin camerele lor, aşa că vorbi în şoaptă:

— Şi camera video şi chestiile alea de înregistrare a vocilor pe care le-ai menţionat? Eu nu le-am văzut. Chiar le ai, sau doar îmi vinzi gogoşi?

Sophie se uită prin cameră, care părea un bordel de cea mai joasă speţă.

— De ce-aş minţi pe un subiect atât de serios? Bineînţeles că am echipamentul. A fost primul lucru pe care l-am cumpărat în momentul în care am încasat asigurarea de viaţă a lui Walter. În caz că încearcă să vină înapoi, o să aflu imediat, dar de data asta o să-l căpăcesc înainte să ridice el mâna.

Deşi Toots nu era atât de sigură că prietena ei glumea, zâmbi oricum.

— Da, e modalitatea perfectă de a te răzbuna pe nenorocitul ăla bătrân dacă vine înapoi şi te bântuie.

Posomorâtă, Sophie începu să se plimbe prin încăpere. Toots ştia ce voia să spună înainte ca vorbele să-i iasă din

gură.

— Niciuna dintre feţele pe care le-am văzut nu era a lui Walter. Dacă ar fi fost aşa, l-aş fi snopit în bătaie cu dragă inimă. Nu crezi că sunt nebună?

— Nu mai mult decât mine. Adu-ţi aminte ce am văzut eu. Nu e doar imaginaţia mea. Norii reci, pufoşi, feţele ale căror guri se mişcau fără sunet… Asta sună a nebunie. Oricum, am atâta minte ca să ştiu că nu a fost produsul imaginaţiei mele. Presupun că Walter s-ar putea materializa la fel de uşor ca acele… chestii, dar am o bănuială că arde în iad cu toţi ceilalţi nemernici care băteau femeile doar pentru a se simţi ei superiori. Vrei să ştii ce cred cu adevărat?

— Ce? întrebă Sophie.

— Cred că e un loc special în iad pentru bărbaţii ca el. Pentru femei, de asemenea. Pentru oamenii răi.

Sophie reflectă o clipă la cele auzite.

— Da, ar fi frumos. Poate că Lucifer însuşi se ocupă de ticăloşii ca Walter. Eu, una, nu am în plan să aflu asta prea curând.

— Atunci ar trebuie s-o laşi în pace pe Ida, pentru că privirile ucigătoare pe care ţi le aruncă ar putea să fie fatale.

Râseră iarăşi până când simţiră junghiuri în coaste şi ochii li se umplură de lacrimi.

— Să nu-i spui asta niciodată, dar o iubesc pe scorpia asta bătrână. Mă delectez când o necăjesc. Acele priviri străpungătoare sunt nepreţuite, dar promit să n-o mai enervez în viitorul apropiat.

— Nici măcar nu visez că o să pui capăt show-ului, dar mai las-o şi tu în pace din când în când. E încă sensibilă. Nu pot să cred că n-a mai adus vorba despre Jerry. Nu pierde nicio ocazie să-mi spună cum i-am distrus viaţa când l-am îndepărtat, chipurile, de ea.

Jerry se întâlnea cu Ida când se îndrăgostise nebuneşte de Toots. Ca o proastă, Toots se măritase cu el. Nu fusese decât un zgârcit și un iubit execrabil. Despre morţi numai de bine, dar faptele erau fapte. Toots îşi imagina că evaluarea calităţilor lui era mai mult decât generoasă. I-am făcut un favor când m-am măritat cu nemernicul ăla, bombăni ea.

— Adevărat, dar ştim prea bine că ea nu va admite niciodată asta. Al câtelea a fost? întrebă Sophie.

Toots căzu pe gânduri.

— Al cincilea sau al şaselea, nu-mi amintesc.

— În cazul tău şi al Idei, n-am putut niciodată ţine pasul. Slavă Domnului că eu şi Mavis ne-am măritat doar o singură dată. Deşi n-ar fi fost rău dacă săream şi noi din floare-n floare. Am fi avut mult mai mulţi bărbaţi de zdrobit, asta e sigur. Sophie rânji în timp ce-şi punea teancul de chiloţei în sertarul de sus.

— Nu c-ar mai avea vreo importanţă acum. Nu vezi că eu şi Ida nici nu mai putem ţine socoteala. Din floare-n floare, hm?

— Păi, da. Şi lui Mavis i s-a părut o descriere bună. Ea spunea că ţie şi Idei vă era greu să vă găsiţi perechea potrivită. Sună oricum mai bine decât „târfe sau „vagaboande”.

Toots îşi ridică mâna în aer.

— Ar trebui să te pocnesc pentru asta. N-am fost niciodată o vagaboandă. Ori o târfă. Ida a fost cea care s-a culcat în stânga şi-n dreapta. Îmi răneşti sentimentele dacă-ţi imaginezi asta despre mine.

— N-am spus nimănui că erai o târfă. Unele credeau asta, pe vremuri, dar nu erau decât geloase pentru că nu aveau întâlniri sub clar de lună şi nici partide focoase de sex.

— Te rog, să nu vorbim despre sex. E prea devreme. Vreau să rezolvăm cât mai repede chestia asta cu fantoma. Haide să ne spălăm şi să mergem la Polo Lounge. Toots sări de pe pat ca o pisică ajunsă la ultima viaţă. Dintr-odată, camera avea un aer ciudat, de parcă ar fi prins viaţă. Simţi fiori coborându-i pe spate. Nu mai vreau să discut despre nimic altceva până când nu vom fi aşezate la masa noastră preferată, cu o băutură în faţă.

Sophie termină să-şi aranjeze hainele în sertar.

— Sună bine. Dă-mi douăzeci de minute să fac un duş şi să mă schimb.

— Niciun minut mai mult, zise Toots din prag. Vreau să ies de-aici. Mă simt înfiorător doar prin faptul că stau în camera asta. Ai nouăsprezece minute să te faci frumoasă, sau plec singură.

— Atunci ieşi afară ca să pot face duş, îi aruncă Sophie peste umăr în drum spre baie.

Toots îşi roti degetul mijlociu în aer în timp ce traversa holul ce ducea la noua ei cameră. Dacă acele senzaţii bizare aveau să continue, intenţiona să se întoarcă la hotelul Beverly Hills. Cel puţin acolo avea să-şi îndure frica într-un

mediu familiar şi sigur.

Toots se urcă la volanul Fordului Thunderbird de un roşu aprins pe care-l cumpărase după ce devenise proprietara revistei. Faptul că nu avea decât două locuri îi convenea de minune. În acel moment al existenţei ei nu voia să plimbe mai mult de un pasager pe autostrăzile din California. Ei bine, când şi dacă nepoţii aveau să apară în peisaj, asta era cu totul altă problemă.

Se uită la ceas. Încă cinci secunde şi Sophie avea să mănânce singură. Unu, doi, trei… Dădu în marşarier, apoi se înfipse în pedala de frână când îşi auzi prietena strigând.

— Să nu îndrăzneşti să pleci fără mine! Vin imediat.

Sophie deschise uşa exact când Toots dădea să pornească.

— Ţi-am spus că nu voi aştepta mai mult de douăzeci de minute şi am vorbit serios. Am o senzaţie teribil de ciudată în casa aia.

Sophie îşi legă o eşarfă galbenă în jurul părului.

— N-am simţit încă nimic, dar e devreme. O să instalez echipamentul după ce ne întoarcem. Am reușit să mă strecor în camera Idei. Am găsit papucii cu pisicuţe şi l-am pus pe unul spre est, iar pe celălalt spre vest, pentru orice eventualitate. Îşi fixă nodul sub bărbie şi-şi puse o pereche de ochelari de soare cu rame mari. Arătăm ca două staruri de cinema!

Ştiind că aveau să zboare pe autostradă cu maşina cu capotă lăsată, Toots îşi legase părul roşcat într-o coadă de cal ioasă. Adăugase şi o cordeluţă albă lată pentru ca firele de păr să n-o ia razna. Chipul îi era acoperit de nişte

ochelari de soare Christian Dior, cadou de la Chris, fiul ei vitreg. Se Uită în oglinda retrovizoare.

— Și eu cred că arătăm ca niște staruri, Sophie. Să nu mai vorbim despre fantome sau alte prostii. Vreau să mă bucur de restul după-amiezii. Ador vremea din California. În toţi anii petrecuți la Charleston, nu m-am obişnuit cu umiditatea teribilă din timpul verii. De-acum încolo o să stau în fiecare vară aici. Dar tu? Ai vreun plan pentru viitor?

Cu eşarfa galbenă fluturându-i în vânt, Sophie se sprijini pe tetieră şi se uită la cerul perfect senin.

— Încerc să nu mă gândesc atât de departe. Acum prefer să mă bucur de fiecare zi. Aceste ultime luni au fost ca o gură de aer proaspăt. Pentru prima dată în viaţa mea, nu mă mai feresc şi pot spune exact ce-mi trece prin cap fără a mă teme de furia lui Walter. Ţi-am spus vreodată că purta înălţătoare în pantofi?

Râzând uşor, Toots răspunse:

— Nu, dar cred că ai fost foarte inteligentă să păstrezi asta pentru tine. Poate că suferea de sindromul bărbatului scund.

— Cine ştie? Nu-mi mai pasă. Am lăsat în urmă acea parte a vieţii mele. Acum pot privi cu adevărat spre viitor. M-ai întrebat dacă am vreun plan. Ei bine, planul meu pare să fie tocmai refuzul oricărui plan. Nu-i aşa că sună cam ingrat?

Toots îşi dădu seama că Sophie vorbea serios şi îşi cumpăni atent replica.

— Nu. Sună ca răspunsul unei femei care se bucură în

sfârşit de viaţă. Să nu te simţi niciodată vinovată, Sophie. Ai suferit prea mult, dacă mă-ntrebi pe mine. Cred că este perfect să nu ai planuri.

Sophie încuviinţă cu un zâmbet în colţul gurii.

Toots conducea relaxată pe drumul îngust ce şerpuia printre dealurile împădurite. Florile roz, roșii și portocalii de pe margine înveseleau peisajul. Când intră pe autostradă, călcă acceleraţia. Trebui să ridice vocea pentru a se face auzită.

— Îmi plac la nebunie culorile de aici. Oriunde te uiţi vezi o explozie de nuanţe, spuse ea înviorată de aerul proaspăt al oceanului.

— Din ce am auzit, asta e zona de lux, unde locuiesc bogătașii și vedetele. Ştim însă amândouă că există locuri rău famate ca peste tot, ţipă Sophie.

Toots se apropie ca să nu mai fie nevoită să strige.

— Ştiu asta. Totul e aranjat impecabil. Ştiu că nu este real, Sophie. Acesta e Hollywoodul, tărâmul prefăcătoriei. Gândeşte-te numai câtă apă se foloseşte, câtă muncă se depune ca să întreţii aceste zone şic. Trebuie să coste o să avere ca să păstrezi străzile imaculate. Abby mi-a povestit despre partea urâtă a Los Angelesului. Deocamdată nu am nicio intenţie să mă aventurez într-un teritoriu nefamiliar. Dacă și când voi face asta, poţi fi sigură că o să mă însoţești.

— Ești o adevărată scorpie sudistă, rânji Sophie.

Toots își luă mâna dreaptă de pe volan ca să-i arate degetul mijlociu.

Capitolul 8

Amala era o ticăloasă de o lăcomie înspăimântătoare. O târfă în toată puterea cuvântului. Un bărbat putea merge departe cu ea. Foarte, foarte departe. Dar totul pentru un preţ. De unde ştia el toate astea? Ei bine, deoarece în mai multe ocazii se bucurase de farmecele ei. Dar nu plătise niciodată tariful momentului şi nici nu avea de gând s-o facă. Buzele voluptuoase şi ochii negri seducători n-aveau niciun efect asupra lui. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor, el o vedea aşa cum era în realitate. O escroacă intrigantă, perfidă şi manipulatoare. Era în măsură s-o afirme, doar trăise cu ea cinci ani.

Mohammed Dasgupta chicoti în timp ce parca limuzina albă sub porticul din faţa prăvăliei lui Ben. Fusese atenţionat să folosească numele potrivit, Centrul pentru Minte şi Corp, dar i se părea o aiureală exotică.

Această prostie. New Age pe care încercau s-o treacă drept tratament medical era cea mai mare înşelătorie din câte ticluiseră până atunci. Spre norocul acelei babe care se temea de microbi ca de moarte, bătrânul Patel, adică Ben, chiar avea ceva cunoştinţe medicale, numai că-i lipsea cu desăvârşire diploma. Asta era oricum numai o bucată de hârtie. Patel era la fel de bun ca un licenţiat în medicină. Mohammed ştia asta, din moment ce-i salvase lui însuşi viaţa cu mulţi ani în urmă.

Trebuia să admită că fusese intrigat atunci când Amala venise să-i expună planurile ei. Nu era sigur dacă manevra avea şanse de succes, dar banii meritau tot riscul. Şase luni,

zisese ea. Dacă nu aveau să-şi obţină câştigul de câteva milioane până atunci, urmau să se orienteze spre un proiect mai amplu şi mai profitabil.

Ar fi putut-o omorî pe Amala când răspunsese acelui apel telefonic din partea medicului din Carolina de Sud care era prieten cu bunul doctor Sameer. După o discuţie interminabilă, se puseseră toţi de acord ca Patel să preia identitatea acestuia din urmă în timpul consultaţiilor. Faptul că le mulgea de bani pe femeile în vârstă era un bonus, ba chiar singurul câştig, din moment ce Amala nu reuşise să acceseze conturile doctorului Sameer atât de repede sau atât de uşor pe cât sperase.

Amala lucrase în anul precedent ca recepţioneră la Centrul pentru Minte şi Corp. Îi spusese că singurul motiv pentru care acceptase jobul acesta era dorinţa de a-l prinde în mreje pe adevăratul doctor Benjamin Sameer şi de a rămâne însărcinată pentru a-l convinge s-o ia de nevastă. Atunci ar fi fost aranjată pe viaţă. Nu ar mai fi trebuit să recurgă vreodată la alte trucuri murdare. După ce se străduise zadarnic să-l seducă, îşi abandonase orice plan de măritiş când medicul o informase că era homosexual.

Furioasă şi umilită, fusese pe punctul de a renunţa când aflase întâmplător că doctorul Sameer avea de gând să-şi ia un an sabatic pentru a călători în India sa natală. Ea se oferise să rămână la clinică pe un post cu jumătate de normă pentru a gestiona treburile curente în absenţa lui. Îi reamintise de clientela sa celebră, angajându-se să menţină contactul cu pacienţii şi, în plus, să monitorizeze

şedinţele săptămânale de yoga de care se ocupa Kyra, instructorul. Imbecilul considerase propunerea mai mult decât generoasă, sau cel puţin aşa îi spusese. Mai mult, o invitase să stea în casa lui cât timp el era plecat. Amala îi acceptase oferta, promiţându-i să aibă grijă de clinică şi de casa lui ca şi cum ar fi fost ale ei. Nici nu plecase bine din ţară că ea şi anulase cursurile de yoga pe toată durata anului sabatic. Mohammed trebuia să recunoască deschis că nu pierduse deloc timpul.

Dacă doctorul ar fi ştiut…

Intrau în a patra lună şi Mohammed nu văzuse niciun ban. Da, locuia în casa doctorului Sameer cu Amala şi cu Patel, în timp ce el îşi asumase rolul şoferului de limuzină, dar aşteptarea se apropia de sfârşit. Se săturase să joace după regulile ei, aşa că-şi făcuse propriul plan. Trebuia să-l mai îmbunătăţească, dar avea încredere în abilităţile lui. Fără ştirea Amalei sau a lui Patel, le urmărise pe cele patru bătrâne mai atent decât îşi imaginau ele. Cea cu fobie de microbi nu era singura înstărită. Roşcata înaltă era putredă de bogată, ba mai arăta şi bine. O văzuse scriind cecul pentru casa aia de pe plajă. Şi ce dacă era îndeajuns de bătrână ca să-i fie mamă? Femeile în vârstă erau atrase de bărbaţi tineri, mai ales în California, unde un tip putea să-şi scoată chiria lunară dacă întâlnea o bogătaşă dispusă să plătească pentru o hârjoneală decentă în fân. Ştia asta pentru că era modalitatea lui de a-şi câştiga existenţa când nu făcea trafic cu droguri pentru Patel sau nu participa la vreo altă infracţiune.

Mohammed îşi găsise gâscă din poveste. Acum tot ce

avea de făcut era soo dreseze ca să-i pună direct în braţe un ou de aur.

— De ce naiba ai vrut să venim aici? se interesă Amala în timp ce se aşezau la o masă discretă din colţul terasei de la Polo Lounge.

— E locul perfect unde să întâlneşti staruri de cinema.

— Nu-mi închipuiam că ai asta în sânge, Sammy. Credeam că eşti deasupra paietelor şi zorzoanelor hollywoodiene. Mă surprinzi.

— Am motivele mele. Acum relaxează-te şi pretinde că te bucuri de compania mea, o şfichiui Patel. Nu eşti buricul pământului. Sunt alte chestii pe care trebuie să le iau în considerare dacă vrem să vedem acest plan dus la bun sfârşit. N-a fost ideea mea s-o cuceresc pe Ida, îţi aminteşti?

Amala îşi dădu coama neagră peste umăr.

— Mohammed a sugerat asta primul. Eu n-am vrut să implicăm străini. Am putea avea totul dacă voi doi aţi fi mai răbdători.

— Asta spui tu. A trecut prea mult timp din punctul nostru de vedere. N-am văzut niciun ban. Nu ştiu cât timp mai pot să „beau un vin şi să iau cina”, după cum spui tu, cu baba asta deopotrivă proastă şi înfumurată. Dacă aş fi doctor cu patalama, aş băga-o la azil.

Chelnerul veni la masă, întrerupându-le discuția. După ce comandară, Amala şopti:

— Ai fi putut refuza. Nimeni nu te forţează să faci sex cu ea toată noaptea. M-am săturat să te aud văitându-te. Mi se face scârbă.

— Ah… deci asculţi, râse el. Uite că asta mă surprinde.

— Oare cum aş putea să nu fac asta? mormăi ea aruncându-i o privire duşmănoasă. Camerele nu sunt izolate fonic.

Doctorul Benjamin Sameer, pe numele său real Patel Yadav, zâmbi şi răspunse pe un ton relaxat, dar tăios:

— Atunci ar fi trebuit să te gândeşti şi la asta, domnişoară Amala. Ar fi momentul să mă retrag. N-am investit nimic; aşadar, n-am nimic de pierdut. Tu, în schimb, ai investit mai mult de un an din viaţă încercând să seduci un tip ce preferă bărbaţii. Acum nu numai că vrei să-i furi averea, dar vrei să-i furi şi identitatea. Dacă nu astea sunt intenţiile tale, atunci îţi sugerez să te întorci la garsoniera pe care o împărţi cu Mohammed, unde poţi auzi şobolanii râcâind în pod toată noaptea. Patel luă o gură de apă şi ridică întrebător din sprâncenele groase: Alegerea îţi aparţine.

— Dar n-am spus nimic despre renunţare. Tu şi Mahommed sunt nerăbdători.

— Atunci nu te mai plânge despre aventurile mele nocturne cu bătrâna.

— Ai putea s-o laşi mai uşor cu chestiile astea. Pe deasupra, nu mai pot falsifica reţete pentru acel medicament dezgustător de care ai nevoie ca să faci faţă partidelor nocturne.

Era obosit, dar nu i-ar fi permis niciodată Amalei să ştie asta.

Patel Yadav venise în Statele Unite cu mai mult de treizeci de ani în urmă, după ce părăsise Institutul de

Ştiinţe Medicale All India din Delhi. Îşi făcuse rezidenţiatul acolo şi era în ultimul an când trebuise să abandoneze după ce el şi un coleg fuseseră acuzaţi de furt de medicamente. Şeful de personal fusese blând cu ei. Fie rămâneau şi făceau faţă acuzaţiilor, fie plecau discret, situaţie în care nu se depunea plângere împotriva lor, dar li se retrăgeau diplomele de medic. Amândoi acceptaseră oferta. Pedepsele pentru asemenea fapte în ţara lor natală erau foarte aspre. După un an de hoinăreală prin India, muncind în spitale improvizate care erau dispuse să treacă cu vederea faptul că nu-şi terminase pregătirea medicală, după luni întregi în care văzuse cât de săraci, înfometaţi şi disperaţi erau concetăţenii săi, luase avionul spre Statele Unite în căutarea unor perspective mai bune.

Din nefericire, năravul nu-l părăsise nici în noua lui viaţă. Nu putea primi un împrumut guvernamental deoarece intrase în ţară ilegal şi nici cea mai slabă dintre facultăţile de medicină nu-l acceptase, astfel că timp de treizeci de ani comisese sute de escrocherii şi preparase şi vânduse droguri ilegale oricui avea bani să plătească pentru ele. Avea un trai decent, dar departe de visurile pe care le nutrise la venirea în America. La şaizeci şi şapte de ani era încă în căutarea comorii. Îl întâlnise pe Mohammed în urmă cu cincisprezece ani, când se împiedicase de el în timp ce dormea pe o stradă din vestul Los Angelesului. În vârstă de numai şaisprezece ani, puştiul, dependent de cocaină, era în pragul morţii. Patel îl dusese la el acasă şi-l ajutase să renunţe la drogurile care aproape că-l omorâseră. În schimb, nu-i ceruse decât loialitate. Simţea

adesea că Mohammed era fiul pe care nu-l avusese. Fuseseră momente când niciunul nu mai voise să aibă de-a face cu celălalt, aşa cum era de aşteptat într-o relaţie dintre tată şi fiu, dar reuşiseră întotdeauna să depăşească diferendele şi să rămână prieteni.

Patel ştia că nu era bine să le vinzi droguri copiilor: experienţa lui Mohammed era o dovadă vie. El însuşi nu se drogase niciodată; nici alcool nu bea decât foarte rar. Din nefericire, existau utilizatori care aveau nevoie de un furnizor, iar cunoştinţele de medicină şi de farmacie îi permiteau să fabrice droguri de o puritate remarcabilă. Mohammed îi jurase că nu mai folosise stupefiante de când fusese salvat de la moarte. De cele mai multe ori, Patel îl crezuse. În ultima perioadă, nu mai era sigur.

Deşi n-ar fi admis asta niciodată, Mohammed ar fi făcut orice îi spunea Amala. Dacă ea i-ar fi cerut să împartă o linie de cocaină sau o pastilă de metadonă, Patel ştia că ar fi acceptat fără să stea pe gânduri. Tocmai acesta era motivul prânzului din acea zi. Avea el şi alte motive, care însă nu-i interesau pe Amala sau pe Mohammed.

— Încă o dată îţi spun, n-a fost ideea mea. Fac asta numai pentru tine şi pentru Mohammed, zise el, deşi, dacă trebuia să fie sincer cu el însuşi, se simţea bine în compania bătrânei. Era la fel de sprintenă ca o adolescentă de optsprezece ani. Cel puţin în pat. O urmărise pe furiş când îşi masa şalele şi-şi întindea gâtul dintr-o parte în alta ca şi cum ar fi avut dureri peste tot. Îl bucura să ştie că nopţile lor târzii nu erau floare la ureche nici pentru ea.

— Eu nu vreau să le jefuiesc pe scorpiile alea bătrâne.

Doctorul Sameer are milioane şi milioane de dolari. Sunt sigură că babele nu sunt atât de înstărite. Asta este exclusiv afacerea ta şi a lui Mohammed, eu nu mă amestec.

— Presupun că nu te-ai amesteca nici dacă ar fi vorba de o mare sumă de bani, nu? sugeră Patel.

— Nu eşti decât un bătrânel prost, râse Amala clătinând din cap.

Înainte ca el să răspundă, chelnerul apăru cu antreurile – o salată Caesar pentru ea şi un burger Kobe la grătar pentru el. După ce-l asigură pe ospătar că totul era în regulă, Patel se uită cu atenţie în stânga şi-n dreapta, să vadă dacă nu cumva le era ascultată conversaţia.

— Nu, Amala, tu eşti cea idioată. Îţi închipui că eşti mai deşteaptă decât mine. Se aplecă în faţă, coborându-şi vocea. De fapt, eşti o proastă când insişti ca Mohammed să ia parte la obiceiul tău de a priza cocaină. Nu se poate controla când e doar pe jumătate cu minţile acasă. Ai putea să ţii cont de asta data viitoare când îi oferi droguri. El spune tot. Nu te-ai prins pentru că eşti prea ocupată cu tine însăţi. Planurile tale de a fura averea doctorului Sameer se vor duce pe apa sâmbetei dacă Mohammed îşi dă drumul la gură. Face asta când o ia razna. Îţi sugerez să nu-i mai oferi droguri. Delectează-te când eşti singură.

Patel ridică privirea şi zări o pereche intrând pe terasă. Inima i se opri în loc.

— Orice ai face, să nu te întorci. Prietenele Idei au venit aici.

— Şi ce?

— Nu vreau să ne vadă împreună.

Amala luă o înghiţitură de salată.

— De ce? E ceva greşit ca un tată so scoată la prânz pe fiica lui?

Patel respiră adânc.

— Nu, evident. Numai să nu faci ceva prin care să atragi atenţia. Dacă ne văd, prefă-te surprinsă, apoi insistă că suntem în întârziere. Nu vreau să zăbovim cu ele mai mult decât e necesar. Mănâncă şi ţine-ţi ochii fixaţi pe mine, ordonă Patel. Vorbesc serios, Amala.

— Nicio problemă, moşule. N-aş vrea să-l fac de râs pe bunul doctor.

— Observaţiile tale tăioase sunt copilăreşti. Îţi sugerez să-ţi găseşti altă ţintă a frustrărilor. Am foarte puţini duşmani, dar cei pe care îi am ştiu ce înseamnă mânia mea, o avertiză Patel înainte de a lua o gură mare din burgerul lui suculent.

Sângele din bucata de carne aproape crudă i se prelingea pe cele două părţi ale gurii. Se şterse tacticos cu şerveţelul, neluându-şi nicio clipă ochii de la Amala. Aparent, tânăra femeie decisese să ia în serios ameninţarea implicită, astfel că îşi atacă salata ca şi cum ar fi fost ultima ei masă. Nici măcar o dată nu-şi ridică privirea din farfurie pentru a-i întâlni căutătura severă. Patel se uită în jur exact la timp ca să le vadă pe cele două îndreptându-se spre masa lor.

Capitolul 9

— Domnule doctor Sameer, ce mai faceţi? Amala? zise Toots în timp ce le întindea mâna. Să nu-mi spuneţi că daţi

consultaţii într-o zi atât de frumoasă, adăugă ea, gândindu-se că era straniu să-l vadă pe doctorul Idei în localul ei preferat din Los Angeles.

— O, domnişoară Loudenberry… Sophie. Este absolut minunat să vă revăd! Doctorul Sameer, întotdeauna un gentleman, se ridică şi se înclină scurt în faţa nou-venitelor. Sărbătorim ziua de naştere a Amalei, împlineşte treizeci de ani. Acesta este singurul moment în care suntem liberi, întrucât munca la clinică nu se termină niciodată.

— Ei bine, în opinia mea e grozav că v-aţi făcut timp să serbaţi împreună. Marea majoritate a fetelor de vârsta ta ar ieşi să se distreze cu prietenii, i se adresă Toots tinerei. Îşi dori să-şi fi ţinut gura, deoarece privirea de pe faţa Amalei trecu de la politeţe la ostilitate în câteva secunde. Îi făcea doar pe plac tatălui ei? Toots nu era sigură, dar interpretă schimbarea de atitudine ca pe un îndemn la reţinere. Masa noastră e gata, anunţă ea. Ne-a părut bine să vă vedem. La mulţi ani, Amala!

— Poftă bună, le ură doctorul Sameer.

— Mulţumesc, spuse Amala.

Sophie se grăbi spre masa lor favorită. Era deja aşezată când Toots ajunse cu un aer nedumerit.

— Ceva nu e în regulă cu Amala azi. Cred că este supărată pe tatăl ei. Nu-mi pot imagina de ce. Un prânz delicios nu pare a fi o modalitate prea urâtă de a-ţi petrece ziua de naştere. Poate că a fost doar impresia mea, murmură Toots în timp ce se aşeza pe scaunul de vizavi de Sophie.

Terasa restaurantului Polo Lounge era cel mai bun loc din Hollywood de a vedea şi de a fi văzut. Toots învăţase asta din prima săptămână la Los Angeles. Exact în centrul oraşului Beverly Hills, Polo Lounge era înconjurat de un parc imens unde verdeaţa tropicală luxuriantă şi florile scăldau pământul în toate culorile curcubeului. În centrul terasei era un arbore de piper brazilian, ale cărui ramuri lungi făceau umbră mesei lor preferate. Pardoseala din cărămizi, scaunele albe din fier forjat cu perne verde-închis şi feţele de masă ecosez, în alb şi verde, le creau lui Toots şi lui Sophie o stare de bine. Peste câteva clipe, chelnerul lor favorit, Miguel, le aduse imediat două ceaiuri reci îndulcite.

— Domnişoară Toots, domnişoară Sophie, le salută acesta. Arătaţi amândouă ca şi cum aţi avea nevoie de o băutură rece.

Sophie luă o gură mare de ceai.

— Dacă ai şti! Aş vrea însă ceva un pic mai tare. Ce părere ai de un Tom Collins? Nu este prea devreme, nu-i aşa, Toots?

— Ţinând cont că am atacat barul de acasă mai devreme, nu prea cred. Paharul pe care l-am băut mi-a fost de ajuns. Adu-ţi aminte că una din noi trebuie să conducă, iar tu nu te vei atinge de maşina mea, aşa că se pare că volanul îmi revine vrând, nevrând. Bea cât vrei, dar nu care cumva să te îmbeţi, că te sui în primul avion către New York. Adu-ţi aminte că avem planuri pentru diseară! Toots o lovi pe Sophie pe sub masă.

— Au, mă doare! spuse cealaltă.

Miguel le aştepta să se decidă dacă voiau să comande o băutură alcoolică sau nu.

— Bine. Sper să-ţi fi lăsat o urmă, şopti Toots făcându-i cu ochiul înainte de a-şi îndrepta atenţia către ospătar.

— Pentru mine, încă un ceai îndulcit, te rog. Sophie, nu mai mult de două pahare. Nu vreau să te duc acasă târâş, iar apoi să te ţin trează pentru restul serii.

— Ţi-aş zice eu ceva… Nu aveam de gând să beau decât unul. Trei este limita mea, ţi-aduci aminte? în orice caz, asta e limita pe ziua de azi. Sophie se întoarse spre Miguel: Un Tom Collins, te rog.

— Imediat. Tânărul dispăru repede, dându-le posibilitatea de a-și continua conversaţia între patru ochi.

— Știu asta, dar mai știu şi cum adormi când bei prea mult. Trebuie să stai trează ca să instalezi echipamentul de înregistrare, şi n-o să-ţi permit s-o dai în bară. E în joc viaţa mea, sau măcar sănătatea mea mintală. Ce-ar crede Abby dac-ar ști că văd fantome?

Sophie îşi termină ceaiul rece.

— N-ar crede nimic. Abby nu este deloc o persoană care să judece oamenii. Spre deosebire de mama ei, aş putea adăuga.

— Și ce-ar vrea să însemne asta? izbucni Toots.

Prietena ei luă șervetul alb din în, se şterse la gură şi se-ntinse după o ţigară.

— Nu avem voie să fumăm aici, ai uitat? Acum continuă ce voiai să zici. În opinia ta, am prostul obicei de a le face morală tuturor. Dă-mi un exemplu.

— Nu mă pot gândi la ceva anume, dar sunt sigură că o

faci, spuse Sophie după o clipă de reflecţie. Eu, una, aşa sunt, iar noi semănăm ca două picături de apă. Prin urmare…

Râsetele de la masa de vizavi o forţară pe Toots să se holbeze la clienţii respectivi. O fată râdea la ceva ce spusese mama ei sau poate sora mai mare. Toots voia să se asigure că tânăra nu le surprinsese discuţia despre fantome. Știa că dacă ar fi auzit pe cineva abordând un astfel de subiect, ar fi râs şi ea, gândindu-se că vorbitorul era dus cu pluta. Aparent, cele două râdeau dintr-un motiv complet diferit, pentru că nu se uitaseră nici măcar o dată în direcţia ei.

Nu numai că vedea fantome, dar devenea şi paranoică. Aruncă o privire către masa doctorului Sameer. Plecaseră. El și Amala reuşiseră să se strecoare fără să fie văzuţi. Ciudat, se gândi Toots, nu se opriseră să-şi ia la revedere de la ele. Apoi îşi aminti că Amala nu păruse a fi în apele ei. Poate că o tulbura schimbarea prefixului.

— Pământul către Toots? Sophie îşi vântură mâna prin dreptul ochilor ei.

— Ce e?

— N-asculţi nimic din ce spun, nu-i aşa?

Miguel apăru cu băutura lui Sophie, salvând-o pe prietena ei de la formularea unui răspuns serios.

— Cum aş putea să nu te aud? N-ai încetat să trăncăneşti de când am ajuns. Şi în niciun caz nu semănăm leit, sub nicio formă. Pe de altă parte, nu dau nimănui lecţii de morală. Spun lucrurilor pe nume, aşa cum le văd eu.

— Şi asta ce înseamnă de fapt? rânji Sophie.

— Taci din gură şi hai să comandăm. În ce mă priveşte, m-am săturat până peste cap de fructele şi legumele pe care ni le tot vâră Mavis pe gât. Toots citi cu atenţie meniul, apoi îl puse deoparte şi i se adresă chelnerului: Doi burgeri cu came de vită Kobe, prăjită mediu, supliment de brânză şi cu maioneză în doză triplă. Şi mai vreau şi o porţie dublă de cartofi prăjiţi. De asemenea, nişte sos ranch. N-am mai avut o masă decentă de când lumea şi pământul.

— Mavis te-ar omorî dacă te-ar vedea, o avertiză Sophie, care decise într-un final: Acelaşi lucru şi pentru mine adăugă: Voi lua și eu la fel.

Chelnerul le notă comanda şi plecă grăbit.

— Ei bine, slavă Domnului că nu e aici. Nu cred că voi mai putea supravieţui mult timp cu porcăriile alea. Corpul meu nu e obișnuit cu atâtea fibre.

— Suntem o pereche dată dracului, chicoti Sophie. Stăm şi-o bârfim pe Mavis, care ar da orice ca să aibă parte de bunătăţile astea care îngroaşă arterele. În tot cazul, să nu cumva să-i spui că am mâncat vită. Practic a încetat să mai consume carne roşie.

Toots luă o gură de ceai.

— Foarte bine, oricum n-are nevoie. Vreau s-o iau la cumpărături, dar ea tot insistă să-şi ducă la strâmtat hainele vechi. As vrea să-i semăn mai mult.

— Da, e teribil de chibzuită. Îi place să coasă, aşa că las-o să-şi ocupe timpul. Unele realizări de-ale ei sunt mai bune decât originalele. Şi-ar putea începe o a doua carieră în modă. Cine știe? Am nevoie de o ţigară. Mă duc în faţă să

trag un fum cât aştepţi tu comanda.

Toots îşi dădu ochii peste cap.

— Da, chiar te rog. Ca să ştii însă, e un gest foarte nepoliticos.

Sophie se uită în jur şi, văzând că nimeni nu-i acorda atenţie, scoase limba.

— De parcă aş da doi bani pe asta. O să fumez una şi pentru tine.

Se precipită să iasă înainte ca prietena ei să răspundă. Toots avea oricum nevoie de câteva minute ca să-şi pună gândurile în ordine. Evenimentul din noaptea precedentă – nu, nu-l putea numi eveniment, termenul fiind rezervat înmormântărilor –, apariţia din noaptea precedentă o speriase mai mult decât lăsa să se vadă. O parte din ea se întreba ce văzuse de fapt. Oare chiar avusese în faţa ochilor o fantomă? Sau mai multe? Ori misterioasele personaje nu erau decât rodul imaginaţiei sale, şi tocmai asta o speria? Oare pierdea contactul cu realitatea? Poate că vedeniile erau un semn precoce al bolii Alzheimer sau al unei tumori pe creier.

Când îi menţionase lui Sophie acele temeri, prietena ei reacţionase prompt. Toots nu ştia care variantă era mai rea: boala mintală sau posibilitatea ca locuinţa pe care dăduse 3,8 milioane de dolari să fi venit la pachet cu primii proprietari în chip de fantome. Niciuna n-o încânta, bineînţeles.

Înainte ca depresia s-o înghită cu totul, Miguel apăru purtând o tavă grea încărcată cu patru farfurii gigantice.

— Doamnelor, aveţi apetitul unor urşi.

— Într-adevăr. N-am fost niciodată genul care să comande salată şi să se prefacă sătulă. Dă-mi un burger bun şi sunt o femeie fericită.

— Prea bine, domnişoară Toots, spuse chelnerul aşezând în faţa ei o farfurie imensă.

— După toate probabilităţile vom comanda şi desert, îl preveni Toots. Simţea o nevoie presantă de a-şi potoli slăbiciunea pentru dulciuri.

Sophie se lăsă să alunece în scaun.

— Ador să fumez. Nu-mi pasă cât de nociv e. Mă gândeam să mă las, dar de ce să mă mai chinui? Aruncând o privire spre farfuriile cu mâncare, se minună: Ştii că nu vom reuşi să mâncăm tot ce e aici!

— Vorbeşte doar pentru tine, o contrazise Toots înainte de a lua o mare înghiţitură din hamburgerul ei.

Sophie se aplecă peste masă şi şopti:

— No să ghiceşti niciodată ce-am văzut. Doctorul Sameer şi Amala aşteptau afară. Se pare că au o limuzină, dar nu sunt sigură dacă era a lui sau era închiriată pentru aniversarea fetei. Oricum, mi s-a părut cam ciudat să văd că Amala i-a băgat pur şi simplu limba pe gât şoferului limuzinei. L-a sărutat ca şi cum nu mai putea aştepta să-l bage în patul ei. La naiba, se prea poate ca în timp ce noi vorbim ei să şi-o tragă pe bancheta din spate, deşi mă-ndoiesc, având în vedere că e şi taică-său acolo. Probabil că până la vârsta asta a învăţat să se controleze cât de cât. Zic şi eu…

Toots reflectă la această ştire, neştiind cum s-o interpreteze. Apoi decise că era de aceeaşi părere cu

Sophie.

— Nu şi dacă se mozoleşte cu şoferul în parcare, asta e orice, numai control nu. E cam straniu. Nu pare deloc tipul de fată care să aibă servitori. Poate că limuzina e a doctorului, sau poate că şoferul e chiar proprietarul limuzinei şi iubitul ei. O să-i povestesc Idei despre asta. Dacă doctorul Sameer are o limuzină, ea trebuie să fie la curent.

— Aşa este. Cred că Ida are o aventură cu doctorul Sameer. Sophie muşcă pofticioasă din hamburger. Ăsta-i gustul mâncării adevărate. Săraca Mavis!

Dezgustată de lăcomia prietenei sale, Toots o aşteptă să-şi potolească foamea înainte de a continua conversaţia.

— Ida adoră bărbaţii în general, Sophie. Se poartă ca o târfă indiferent cu cine are de-a face. Şi asta este ceea ce te face să te gândeşti că ea şi doctorul sunt împreună? N-a mai trecut pe la cabinet. Nu mai ţin minte când a fost ultima ei vizită. Poate că am Alzheimer. Ai observat ceva ciudat la mine în ultima perioadă? Oare mă port straniu, uit lucruri?

Toots se temea să nu-şi piardă simţul realităţii şi, odată cu acesta, autocontrolul.

— O, la naiba! Numai prostii vorbeşti! Nu, nu cred că ai Alzheimer şi nici nu cred că te porţi ciudat. Tu te porţi mereu ciudat, Toots; e felul tău de-a fi. Ai permis ca această poveste cu fantome să te sperie prea mult. Fantomele nu sunt un lucru neapărat rău. Îţi spun ce facem. Când ne întoarcem acasă, nu numai că o să instalez camera video şi aparatul de înregistrare electronică a vocilor, dar o să

ţinem şi o şedinţă de spiritism. Le puteam ruga pe Ida şi pe Mavis să ni se alăture. Avem nevoie de mai mult de două persoane. O să le spunem că e doar aşa, să ne distrăm.

— Şi crezi că te vor crede? întrebă Toots sceptică.

— N-au niciun motiv să n-o facă dacă nu le spui tu altceva.

Toots o văzu în minte pe Sophie participând la o şedinţă de spiritism.

— Dar ce se întâmplă dacă o fantomă chiar apare?

— Habar n-am. Am fost la câteva şedinţe de spiritism când locuiam în New York, dar n-am văzut niciodată vreo stafie sau ceva asemănător. Şedinţa de spiritism este doar un mijloc de a intra în contact cu fantoma, cu spiritul sau cu o persoană decedată. Poţi folosi o masă Ouija, dar am auzit că e periculos. Unii cred că deschide porţi spre necunoscut, permiţând duhurilor rele să între. Noi nu facem asta.

Toots luă o gură din cel de-al doilea hamburger.

— Tot nu-mi vine să cred că vorbim despre această… nebunie. Chiar eşti convinsă că nu sunt pe cale să-mi pierd minţile?

— Nici pe departe. Dacă aş fi crezut asta, ţi-aş fi târât fundul ăla bătrân la clinica doctorului Sameer într-o clipită, se hlizi Sophie.

— Nici măcar să nu-ndrăzneşti! icni Toots. Te-aş omorî eu mai întâi. O să-i pomenesc lui Abby despre el. N-ar fi rău să facă o mică anchetă, să verifice dacă e înregistrat la Asociaţia Medicală Americană şi în celelalte locuri unde ar trebui să fie membru.

— Nu crezi că e cam târziu pentru asta? Doar medicul tău personal ţi l-a recomandat, şi încă foarte călduros. Te-ai răzgândit în ceea ce-l priveşte? Nu încape nicio îndoială că a rezolvat foarte profesionist boala Idei, lucru pentru care-i sunt recunoscătoare.

Sophie îşi aruncă şervetul în farfurie.

— O să comand desertul înainte să fiu prea plină.

Toots zâmbi şi luă o ultimă înghiţitură din burger înainte de a renunţa la el. Ca de obicei, se dovedise prea lacomă. Ar fi trebuit să comande desertul de la început. Sorbi ultima picătură din ceaiul cu gheaţă.

— Da, sunt pregătită pentru un şoc glicemic. În altă ordine de idei, dacă Joe Pauley recomandă pe cineva, poţi să fii sigură că respectivul e cel mai bun. Sănătatea mea e în mâinile lui de peste douăzeci de ani. Sameer chiar a vindecat-o pe Ida de ciudăţenia ei, aşa că nu poate fi atât de prost, dar e ceva la el care îmi dă fiori. Toots îşi scoase rujul din poşeta minusculă, împrospătându-şi nuanţa favorită de piersică, după care conchise: Îţi repet, probabil nu este nimic mai mult decât paranoia unei femei bătrâne.

Miguel apăru la masă cu meniul pentru desert.

— Doamnelor, mai doriţi o băutură alături de desert?

Toots îşi dădu ochii peste cap.

— Da, vom lua amândouă cafea, cu multă firişcă şi zahăr. Pentru mine, o prăjitură Red Velvet.

— La fel şi pentru mine, spuse Sophie.

Toots aşteptă ca Miguel să plece înainte de a continua discuţia.

— Data viitoare când stau de vorbă cu Abby, o s-o rog să

cerceteze situaţia lui Sameer. Deşi s-ar putea să nu aibă timp, de vreme ce va fi extrem de ocupată cu noua sarcină de serviciu, care, apropo, va pune The Informer în topul tabloidelor.

Toots nu-i spusese prietenei sale despre interviul cu familia Pitt/Jolie. Avea impresia că-şi ţinuse gura suficient.

— A, nu ştiam că a pornit din nou la vânătoare de ştiri. Credeam că ocupa funcţia de redactor-şef.

— O ocupă în continuare. Pentru moment, cel puţin. Toots trase aer în piept, ştiind că Sophie avea să fie la fel de entuziasmată cum fusese şi ea. Abby a primit un e-mail din partea agentei de presă a cuplului Brad Pitt/Angelina Jolie prin care i se propunea să le ia un interviu şi – ascultă-mă bine – i se acorda permisiunea de a le face poze copiilor!

— Mamă, Doamne! Când s-a întâmplat asta?

— Azi-dimineaţă. Şi povestea devine şi mai interesantă.

— Cum aşa?

— A rugat-o pe Ida să se ocupe de fotografii.

— Aha! De-aia eşti tu subit interesată de cariera lui Sameer. Ştiam eu că era ceva ce nu-mi spuneai.

— Poate că sunt paranoică din nou, dar acest interviu este o ştire foarte importantă. Trebuie să protejez atât revista, cât şi pe Ida, ba mai mult, să mă asigur că identitatea mea nu va ieşi la iveală. Nu mi-ar plăcea deloc dacă Ida ar scăpa porumbelul, aşa că te-aş ruga să-mi acoperi spatele. Dacă ai dreptate în ceea ce-i priveşte pe Ida şi pe Sameer, cine ştie ce-i poate ieşi pe gură când pluteşte în extaz.

Miguel le aduse cafelele şi desertul.

— De ce n-o întrebăm pur şi simplu pe Ida dacă face sex cu doctorul sau nu? N-ar avea niciun motiv să nege, opină Sophie.

— Dac-ar fi vorba de altcineva, ar fi valabil. În cazul Idei, nu prea. Îi place să stârnească controverse în toate modurile pe care şi le poate imagina. Trebuie s-o urmărim mai îndeaproape. Vom începe din seara asta, după şedinţa de spiritism.

— Eşti sigură că vrei să mergi mai departe?

— Ce altă opţiune am? Ori scăpăm de acea prezenţă din casă, ori o iau razna şi pierd 3,8 milioane de dolari.

— Atunci hai să plecăm. Am o grămadă de treburi de rezolvat.

Toots scoase patru bancnote de douăzeci şi le vârî sub farfuria de desert, pentru Miguel.

— Să mergem. Nu mai vreau să amân chestia asta. Cine ştie, poate că săptămâna viitoare voi fi deja închisă într-un azil de nebuni.

Capitolul 10

— Au! făcu Mavis când se înţepă în deget cu acul pentru a treia oară. Ai crede că sunt o începătoare.

— De ce nu ne laşi pe mine sau pe Toots să-ţi cumpărăm o maşină de cusut? Ţi-ar uşura enorm munca, spuse Ida.

— Am deja una acasă. Nu e nevoie să cheltuiţi bani pe ceva, ce am deja. În afară de asta, îmi place să cos de mână. Îmi menţine degetele agile, zise Mavis.

Ida se îndrepta spre camera ei pentru a se scufunda în cadă când prietena ei îi ceruse ajutorul. Nedorind s-o supere, acceptase, însă habar nu avusese în ce se băga. Acum, postată ca un manechin în centrul oribilei bucătării în nuanţe de roz şi violet, cu o bucată de material albastru-verzui înfăşurată în jurul ei, își dorea să fi spus nu. Gleznele o dureau, iar gâtul şi muşchii spatelui erau atât de tensionaţi, încât numai o baie caldă i-ar fi adus la normal. Pe de altă parte, draga de Mavis îi adresa rareori rugăminţi, iar atunci când o făcea, îi era aproape imposibil s-o refuze. Prin urmare, Ida stătea ţeapănă în mijlocul bucătăriei în timp ce Mavis dădea contur noului design folosindu-se de bolduri. Ida nu ştia cum să-i spună că ea purta măsura 36, aşa că modelul nu i-ar fi fost de folos decât dacă mai slăbea vreo cincisprezece kilograme. Presupunând că Mavis luase deja acest aspect în considerare şi nevoind să-i rănească sentimentele, tăcu din gură şi continuă să-şi ţină mâinile ca Omul de Tinichea din *Vrăjitorul din Oz,* care aştepta o inimă. În ce o privea, ea aştepta o baie.

Mavis o făcu să se întoarcă pentru a zecea oară.

— Încă un pic de luat aici şi sunt gata.

Ţinea între buze câteva bolduri cu capete colorate, astfel că vorbele îi erau aproape neinteligibile. Ida se întrebă cum avea să-i scoată Mavis rochia fără s-o înţepe, dar îşi ţinu gândul pentru ea, ştiind că avea de-a face cu o expertă în croitorie care în niciun caz n-ar fi rănit-o. Aşa era Mavis, îşi zise. Drăguţă, iubitoare, afectuoasă, fără urmă de maliţie în corpul ei tot mai subţire. Îşi dorise adesea să semene cu

prietena ei, dar acceptase ideea că nu avea nicio şansă. Ida ştia că era răutăcioasă şi arogantă cu prietenele ei, însă nu putea fi altfel, iar ele păreau să-i accepte firea. După cincizeci de ani, niciuna n-o abandonase. O iubiseră aşa cum era. Ea le iubise la rândul ei pe toate, lucru pe care-l ştiau foarte bine, dar nu era genul să-şi manifeste sentimentele deschis. Dacă n-ar fi ţinut la ele, de ce naiba se afla acolo, permiţându-i lui Mavis s-o înţepe şi s-o răsucească de parcă ar fi fost un manechin? Pur şi simplu pentru că asta fac prietenele.

Se uită la ceasul de la aragaz. Stătea în mijlocul bucătăriei de aproape o oră. Dacă Mavis nu termina în curând, avea s-o anunţe că era timpul să pună capăt distracţiei, întrucât avea nevoie să meargă urgent la toaletă.

Mavis o roti de jur împrejur, măsurând-o cu privirea.

— Gata, e perfect! Ţine-ţi mâinile în sus.

Ridică uşor materialul peste capul Idei, care nu simţi nici cea mai mică împunsătură.

— Nu-mi pot da seama cum faci asta, dar sunt pe punctul de a exploda. Mă-ntorc imediat.

Ida se grăbi spre baia de jos, îşi rezolvă problema, apoi reveni în bucătărie. În lipsa ei, Mavis instalase masa de călcat, pe care întindea materialul albastru-verzui.

— Adică o şi calci înainte s-o termini? se minună Ida. Nu-mi pot imagina de ce-ai face asta. Nu este cumva o pierdere de timp când ştii de fapt că va trebui s-o calci încă o dată la final?

— Calc însăilăturile. E mai uşor s-o cos aşa. În plus,

operaţiunea nu mă deranjează. În serile de duminică obişnuiam să-i calc cămăşile lui Herbert. Este o treabă care nu necesită pic de efort, să ştii.

Mavis plimbă fierul de călcat pe material, evitând cu atenţie boldurile.

— Aha. Păi, dacă nu mai ai nevoie de mine, trebuie să plec. A, mi-am adus aminte, trebuie să-l sun pe fratele meu.

Ida era pe punctul de a se îndrepta spre etaj când Mavis o strigă.

— Te-am văzut azi-dimineaţă!

Ida înlemni, apoi se răsuci lent.

— Ce spui acolo?

Ştia foarte bine. Voia numai s-o audă pe Mavis pronunţând cuvintele. Într-o oarecare măsură.

— Te-am văzut ieşind din limuzina aia.

La naiba! Şi acum ce putea să facă?

Şocată, nu era sigură cum trebuia să reacţioneze. Rămase înţepenită locului timp de câteva secunde înainte de a-şi aduna gândurile îndeajuns ca să poată vorbi.

— O, ei bine, atunci…

Mavis o întrerupse.

— Nu-mi datorezi nicio explicaţie. Atâta timp cât eşti fericită şi în siguranţă.

Ida reflectă la ce să spună şi la ce să nu spună. Era adultă şi nu-i plăcea să se tot furişeze. De fapt, avea să-l informeze pe Sammy că venise timpul să facă publică relaţia lor. Erau amândoi liberi, aşa că nu aveau niciun motiv să-şi ţină ascunse sentimentele reciproce. Mândră că avea conştiinţa curată, îşi recăpătă graiul.

— Mă văd cu cineva.

Mavis continua să calce, dar pe chip îi apăruse un zâmbet fin.

— Bănuiam eu că era ceva de genul ăsta.

— Nu crezi că sunt o târfă, nu-i aşa? vru Ida să ştie.

Prietena ei puse fierul pe marginea mesei de călcat, apoi îl scoase din priză.

— Nu, Doamne fereşte! Nici nu mi-ar trece prin minte. E absolut minunat c-ai întâlnit pe cineva.

— Chiar? Nu eram sigură cum veţi reacţiona. Toots şi Sophie mă tachinează mereu. Îşi închipuie că nu pot trăi fără un bărbat, dar se înşală. Pur şi simplu… se pare că-i atrag.

Ida zâmbi. Ei bine, era adevărat. Nu se ducea ea să-i caute; veneau ei la ea.

Mavis îşi coborî capul ca o adolescentă stânjenită.

— De fapt, am întâlnit şi eu un tip. Îl cheamă George. Are un baset pe nume Albert.

Fapt rarisim, Ida afişă un zâmbet onest, direct din inimă, ce exprima multă bunătate.

— Haide să mergem pe verandă. Îi dispăruse orice gând de a petrece după-amiaza făcând baie şi dormind. Se revigorase odată ce începuseră să discute despre bărbaţi. Adăugă veselă: Abia aştept să-mi povesteşti totul despre el.

— Aduc o carafă cu limonadă, se oferi Mavis radioasă. Abia aştept ca tu şi fetele să-l întâlniţi.

— Lasă-mă să te ajut.

— Nu, nu, mergi afară şi curăţă nisipul de pe şezlonguri. Vin într-un minut. Mavis apucă un burete uzat din

chiuvetă. Eşti sigură că nu te deranjează?

Ida luă buretele din mâna ei.

— Nu mai am nicio problemă. Sincer. Pot să stau pe şezlonguri pline de nisip, Mavis. De fapt, chiar mi-o doresc. Asta îmi aminteşte de recunoştinţa pe care i-o datorez doctorului Sameer. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el.

Prietena ei luă carafa cu limonadă din frigider, o tavă de gheaţă şi două pahare.

— Haide. Vreau să aud totul despre noua ta iubire, spuse ea.

Pe verandă, Mavis umplu două pahare înainte de a se instala în şezlongul bătut de vreme.

— Deci povesteşte-mi despre George, îi ceru Ida vioaie. Îi plăcea la nebunie să vorbească despre bărbaţi.

— Ne-am cunoscut pe plajă. Coco l-a văzut pe basetul lui, Albert, şi s-a îndrăgostit de el. N-am văzut-o niciodată atât de ataşată de vreun câine. Cred că a fost dragoste la prima vedere. Eu şi George am început să vorbim, iar un lucru a dus la altul. Ne întâlnim pe plajă de două săptămâni. Vom ieşi la cină cât de repede vom găsi pe cineva să stea cu amândoi căţeii. El nu vrea să-l lase pe Albert cu oricine, şi îl înţeleg perfect. I-am sugerat că Toots şi Sophie ar putea supraveghea câinii, dar el a spus că nu poate fi sigur înainte de a le cunoaşte. Prin urmare, dacă Albert le va plăcea pe Sophie şi pe Toots, vom putea să avem o întâlnire în toată puterea cuvântului.

Ida nu-şi aducea aminte s-o fi văzut la fel de însufleţită ca în momentul acela. Ochii îi scânteiau, iar pielea îi strălucea ca şi cum făcuse unul din acele tratamente pentru care Ida

plătea sute de dolari în Manhattan. Dragostea. Mavis avea chipul unei femei îndrăgostite!

— Pot să mă ocup eu de căţei. Nu trebuie să le rogi pe Toots sau pe Sophie, spuse ea ştiind că Mavis nu avea să-i accepte accepta oferta. Coco o ura şi era foarte probabil ca Albert s-o urască şi el. Dintr-un motiv inexplicabil, se părea că patrupedele n-o iubeau deloc.

— Îţi mulţumesc din suflet, dar nu este cazul. Coco o place cu adevărat pe Toots. Mavis îşi coborî privirea. Nu zic că nu te place şi pe tine, doar că Toots este în mai mare măsură o persoană iubitoare de câini.

Oarecum întristată, deşi nu ştia exact de ce, Ida se limită să dea din cap.

— Ei bine, oferta rămâne în picioare. Ştii tu, în caz de urgenţă. Spune-mi însă mai multe despre George. E înalt, brunet şi arătos?

— Da, chiar aşa e. E de asemenea bun şi iubeşte animalele. E şi văduv.

— Pare a fi un om cumsecade. „Exact ca draga de Mavis”, îşi zise Ida.

— O, e mai mult de atât! Are un lanţ de curăţătorii şi spune că nu se va pensiona niciodată cu adevărat. Pe deasupra, călătoreşte mult. N-a fost niciodată în Mâine. L-am întrebat dacă i-ar plăcea să mă viziteze cândva în viitor, dar nu mi-a dat un răspuns. Mă întreb de ce. Crezi că nu-i plac oamenii din est?

Ida era să cadă de pe scaun. Biata Mavis era aşa de naivă! Trebuia s-o înveţe câte ceva despre bărbaţi. Poate că ar fi fost o idee să-şi deschidă o agenţie matrimonială sau să

ţină o rubrică de sfaturi într-un ziar, pentru că avea destulă experienţă. Ar fi fost o modalitate plăcută de a-şi petrece timpul liber. Şi mai distractiv ar fi fost să fotografieze ce voia, când avea ea chef. Se gândise la asta de atâtea ori, dar nu visase că ar fi fost posibil. Odată ce-i poza pe copiii Pitt/Jolie, i se deschideau nişte şanse nebănuite. Îşi promise că avea să trateze cu interes toate posibilităţile indiferent de stadiul în care se afla în viaţa ei romantică. N-avea neapărat nevoie de un bărbat în viaţa ei. Într-o zi avea să le dovedească asta lui Toots şi lui Sophie. Gândul îi stârni un zâmbet.

— Ida? Eşti bine, draga mea? se interesă Mavis.

— Da, visam cu ochii deschişi. Nu, nu cred că locul de baştină are legătură cu faptul că George nu ţi-a răspuns. E foarte posibil ca el să nu te fi auzit.

Ida surâse. Biata Mavis vorbea aşa de încet, încât abia dacă o putea auzi.

— Pe bune? Acum c-ai menţionat asta, îmi dau seama că e posibil. Mereu se apleacă spre mine când vorbim. Va trebui să pronunţ cuvintele tare şi clar data viitoare. Ce părere ai?

— Cred c-ar trebui să-i inviţi pe George şi pe Albert la cină. Sunt sigură că Toots nu s-ar supăra. Ai putea pregăti specialitatea aceea cu peşte care-mi place aşa de mult. Bineînţeles, putem comanda ceva dacă nu vrei să găteşti. Astfel vom avea toate şansa să-l cunoaştem pe George, iar el ar putea decide dacă Toots şi Sophie sunt într-adevăr demne să stea cu câinii.

— E o idee grozavă, exclamă Mavis bătând din palme. De

ce oare nu m-am gândit la asta? Ne întâlnim în fiecare dimineaţă la răsărit. O să-l întreb chiar data viitoare. Mai întâi însă vreau să discut cu Toots. A fost așa de bună cu mine! N-aş vrea să-şi închipuie că profit de generozitatea ei. Şi nu sunt sigură că ar accepta acum prezenţa unui străin în casă. Poate că ar trebui să aştept terminarea renovării. Ar fi teribil dacă aş face-o să se simtă prost.

Ida luă o gură de limonadă.

— Sunt sigură că Toots n-ar vrea ca tu să aştepţi, dar este o idee bună să-i ceri părerea. I se întâmplă des să aibă toane.

Îşi dori să nu fi spus asta, dar era adevărat. Toots putea fi o scorpie la fel de mare ca ea însăşi, de aceea se puteau certa la cuţite. Semănau ca două picături de apă, deşi Ida era sigură că Toots n-ar fi fost niciodată de acord cu afirmaţia. Vorba proverbului: cine se-aseamănă se-adună.

— Păi abia ce şi-a pierdut soţul, Ida, sigur că e irascibilă! Mie mi-a luat ani de zile ca să-mi revin după moartea lui Herbert. Câteodată am impresia că n-am depăşit momentul. Încă mi-e dor de el, cu toate că au trecut aproape cincisprezece ani. Mavis se uită nostalgic la întinderea Pacificului.

— A avut opt soţi, aşa că jelitul trebuie să fi devenit o rutină. Înmormântările s-au transformat în evenimente mondene, chiar ea mi-a spus-o. Nu cred că irascibilitatea lui Toots poate fi atribuită doliului.

— Ei bine, pe mine una nu mă interesează în ce dispoziţie e Toots. E prietena mea cea mai dragă. Mavis făcu o pauză, conştientă că o dăduse în bară. Dar

bineînţeles că şi tu şi Sophie îmi sunteţi la fel de dragi. Vă iubesc pe toate.

— O, Mavis, eşti prea drăguţă ca să-ţi pierzi vremea cu trei babe care nu fac altceva decât să se plângă una de cealaltă. Ar trebui să cauţi compania unor persoane pe potriva ta.

— Adică?

Ida îşi scutură nisipul din poală

— Oameni de treabă, care nu se lamentează tot timpul.

— N-aş schimba nici măcar un lucru la voi, aşa că ar fi cazul să taci, râse Mavis. Dar n-ai spus niciun cuvânt despre acest bărbat misterios pentru care te furişezi afară din casă în fiecare noapte din ultimele săptămâni. Vreau să ştiu toate detaliile.

La naiba, venise momentul confesiunilor!

Capitolul 11

Abby îşi verificase e-mailul de cel puţin zece ori de când răspunsese la mesajul agentei de presă. Nimic. Ar fi trebuit să primească deja o replică. E-mailul era practic instantaneu. Dacă reprezentanta cuplului Pitt/Jolie pregătea un interviu, era de presupus că-şi verifica des căsuţa de mesaje. Tânăra femeie aruncă o privire la ceas. La naiba, numai patru minute trecuseră de când se uitase ultima dată. Chester şedea ghemuit ca o minge în fotoliul confortabil, dormind dus. Câinii pot dormi peste tot. Aproape ca bărbaţii. Nu, nu trebuia să se gândească la bărbaţi, pentru că asta i-ar fi adus aminte de Chris Clay. Iar

Chris Clay nu era cineva la care voia să se gândească. Mai ales de când îl văzuse pe prima pagină a revistei *People* cu starleta aceea dezgustătoare. Nu, bărbaţii erau nişte ticăloşi. Bărbaţii făceau promisiuni pe care nu puteau sau nu voiau să le ţină, spre deosebire de femei, care-şi ţineau întotdeauna promisiunile. Cel puţin ea făcea asta. Îşi aminti de aşa-zisa ei întâlnire cu Chris exact înainte de incendiu. Fuseseră la restaurantul Pink's, foarte la modă şi faimos datorită gastronomiei şi starurilor care cinau deseori acolo. Ea mâncase trei hotdogi. El îi sărutase degetele. Pe fiecare dintre ele. Unul câte unul. Abby îşi promisese să nu se mai spele pe mâini cel puţin o săptămână, dar îşi înghiţise angajamentul aproape la fel de repede pe cât înfulecase crenvurştii.

Vorbise cu Chris la telefon în primele ore ale dimineţii, îl rugase să-i facă o favoare. Iar el se dezumflase şi-i spusese ritos că nu putea. De atunci îl evitase sistematic. El îi spusese că-i plăcea de ea. Adică, o plăcea cu adevărat. Greşeala ei că-l crezuse. Dragul ei frate vitreg, pentru care făcuse o pasiune de prima dată când pusese ochii pe el. Avea paisprezece ani şi el optsprezece, iar acum, la douăzeci şi opt de ani, nu şi-l putea scoate din minte. La naiba! Computerul o anunţă printr-un semnal sonor că primise un nou e-mail. Poate că era agentul de presă. Deschise căsuţa de mesaje şi constată că era un e-mail de la Victoria's Secret. Da, exact ce avea nevoie.

O pereche de chiloţei sexy cu un sutien asortat. Nimeni în afară de ea nu le-ar fi putut aprecia, aşa că lenjeria de marcă o lăsa rece. Oricum, viaţa ei amoroasă era la ralanti

de atâta vreme, încât îi trebuia mai mult decât o lenjerie sexy ca s-o tenteze să facă… ce? Nu voia să iasă cu nimeni în afară de Chris. El distrusese orice şansă de a întemeia un cuplu când refuzase să-i ofere consiliere juridică, pretextând că lucra pentru mama ei. Îl crezuse, chiar dacă, pentru mai multă siguranţă, îi ceruse lui Toots confirmarea. Totuşi, ar fi putut-o ajuta. Conflict de interese, spusese el. Pe naiba conflict de interese, se gândi Abby.

Chester se ridică în fotoliu şi se întinse languros înainte de a sări pe covor.

— Vrei afară, pot să pun pariu!

Abby îi prinse lesa de zgardă, luă cheile şi o luă spre uşă. Când ajunseră în parcare, îl eliberă. Acum că terenul era împrejmuit complet, se transformase într-un loc sigur şi agreabil unde Chester putea să alerge şi să-şi facă nevoile fără ca ea să-i poarte de grijă. Zdreanţă ar fi făcut un scandal monstru dacă ar fi ştiut că-l lăsa pe Chester să hoinărească liber. Insistase ferm că trebuia să-l ţină în lesă, amintindu-i mereu de responsabilitatea ei dacă patrupedul ar fi atacat un membru al personalului sau, Doamne fereşte, pe cineva de la o firmă de publicitate, îşi dorea ca Chester să-l fi muşcat pe nenorocitul ăla bătrân. I-ar fi dat o lecţie zdravănă pentru toate necazurile pe care le provocase fugind mişeleşte. Abby spera din tot sufletul să fie găsit într-o zi. Până atunci, avea lucruri mai importante pentru care să-şi facă griji.

Interviul cu familia Jolie/Pitt ar fi plasat The Informer deasupra tabloidelor The Enquirer şi The Globe, care ar fi

plătit milioane pentru aşa ceva. Şi The Informer ar fi oferit o sumă frumuşică dacă ar fi avut de unde, dar din fericire pentru proprietari – și pentru ea – nu trebuia să facă asta.

În minte îi înmuguri o idee. Ce-ar fi fost dacă se apuca să întocmească interviul înainte de a se desfăşura efectiv? Dacă le dădea cititorilor indicii că The Informer avea să facă interviul cel mai tare al tuturor timpurilor?

Ar fi putut să facă asta, să aţâţe curiozitatea publicului, pentru a nu menţiona creşterea vânzărilor. În cele din urmă, toţi cititorii de tabloide din America ar fi stat la coadă să cumpere numărul din The Informer cu interviul, care ar fi fost expus la loc de cinste în orice magazin, aeroport, stand de ziare şi orice supermarket din ţară. Da, putea face asta. Era sigură că aveau să mai treacă două sau trei săptămâni până la desfăşurarea întrevederii, ceea ce îi oferea timp suficient pentru promovare. Avea să se ocupe ea însăşi de asta. Bineînţeles, era necesar acordul noilor proprietari, dar Abby îşi imagina că dacă erau oameni de afaceri isteţi aveau să-i dea aprobarea fără să stea pe gânduri. Singurul ei mod de a-i contacta era prin e-mail.

— Haide, Chester, avem treabă!

Auzindu-şi numele, ciobănescul german veni în goană. Abby se aplecă pentru a-l lăsa să o lângă pe obraz şi îl mângâie pe urechi și pe bot.

— Eşti un băiat deştept, ştii asta? Cred că eşti mai deştept decât domnul Clay, blestemat să-i fie numele.

Chester lătră solemn.

— Văd că eşti de acord cu mine, râse ea. Inteligentă mişcare, băiete.

Înapoi în biroul ei, îi puse lui Chester apă proaspătă şi luă o Coca-Cola din minifrigider, după care se aşeză să întocmească o schiţă de e-mail către patronii ei necunoscuţi, LAT Enterprise. Oare cum să li se adreseze? se întrebă ea în timp ce tasta parola. Alese soluţia evidentă.

Stimată LAT Enterprise,

Am primit ieri un e-mail de la agenta de presă a cuplului Pitt/Jolie. Cei doi acordă un interviu revistei The Informer şi, de asemenea, permit fotografierea gemenilor. Cât despre întrevederea propriu-zisă, nu avem nicio dată programată.

Cel mai probabil va mai dura două sau trei săptămâni până ca toate părţile implicate să fie pregătite. Cred că vânzările The Informer vor exploda dacă vom stârni interesul cititorilor cu mici articole despre materialul ce va apărea. Ca redactor-şef îmi asum întreaga responsabilitate pentru a le scrie şi pentru a realiza interviul.

Vă cer permisiunea de a începe acest proiect imediat.

Cu respect,
Abby Simpson, redactor-şef

Citi e-mailul de două ori înainte de a apăsa pe butonul de trimitere. Era direct şi la obiect. N-avea nicio idee dacă proprietarii aveau să-l citească, dar presupunea că factorii de decizie erau puşi la curent cu noile informaţii. Dacă erau inteligenţi, aveau să sară ca arşi.

Făcut cum trebuie, interviul ar fi putut atrage o nouă

categorie de cititori, menţinând totodată gradul de satisfacţie al publicului fidel.

Îşi trecu în revistă e-mailurile primite recent, sperând să vadă un răspuns din partea agentei de presă, dar nu găsi nimic.

— La naiba, haide odată, răspunde-mi, bombăni ea în timp ce scria mesaje succinte către cei trei reporteri locali însărcinaţi să asiste la dineul „Femeia Anului” organizat de Revlon, unde nu participau decât actori vârstnici fără roluri care se băteau pentru şansa de a fi în aceeaşi sală cu nişte producători şi regizori. Totuşi, nu se ştia niciodată. O instruise pe Elizabeth să se ascundă în toaleta doamnelor, doar-doar avea să audă ceva interesant. Nu-i plăcea să recurgă la astfel de trucuri murdare, dar era ceva obişnuit în lumea presei de scandal, în aşa măsură încât bârfele veneau de la sine. Starurile ştiau perfect cum să-i manipuleze pe jurnalişti când aveau nevoie să apară pe prima pagină. Problema era că The Informer părea să fie mereu ultimul pe listă în situaţiile de acest gen.

Când îşi termină corespondenţa, Abby stinse computerul, acoperi tastatura cu o carcasă protectoare de plastic şi-şi luă geanta şi lesa lui Chester.

— Haide, băiete, e timpul să mergem acasă. Poate că vom avea amândoi noroc diseară.

Chester sări din fotoliu şi o urmă la uşă, apoi pe culoar înspre ieşire. Când se instalară în maşină, Abby îi fixă câinelui centura înainte de a şi-o pune pe a ei. Îi promisese o friptură în acea seară, aşa că intenţiona să treacă pe la Ralph’s. Avea nevoie de mâncare, de mâncare adevărată.

Supravieţuise săptămâni întregi numai cu hrană livrată la domiciliu. Cum trebuise să conducă The Informer din garajul ei, apoi se instalase în noul ei birou, pentru a nu mai menţiona încercarea de a se ocupa de renovarea propriei locuinţe, nu mai avusese timp să meargă la cumpărături, darămite să gătească. După cum ar fi spus mama ei, pentru asta există restaurante. Deşi aproba afirmaţia din toată inima, i se acrise de fast-food.

Îşi lansă maşina în trafic, deşi era nevoită să oprească destul de des în faimoasele ambuteiaje din Los Angeles. După trei sferturi de oră ajunse în Brentwood, unde locuia, la câteva minute depărtare de Ralph's.

— Va trebui să rămâi în maşină, Chester, dar îţi promit o friptură mare.

Coborî geamul ca să permită aerului proaspăt să între în maşină, dar nu atât de jos încât Chester să poată sări afară, după care intră în magazin, bucuroasă de răcoarea ce domnea înăuntru. Era pe punctul de a lua un coş de cumpărături când mâna ei se ciocni de o alta, o mână mare de bărbat.

— Stai aşa, amice…

— Ia uite cine e aici! Tocmai reporterul meu preferat. Abby Simpson. Ce faci într-o băcănie? Te rog nu-mi spune că ai de gând să găteşti pentru cină.

Primul ei impuls fu s-o ia la goană, al doilea să-l plesnească peste bot, dar al treilea, căruia îi dădu curs, o îndemna să rămână calmă. Era adultă, se putea descurca fără probleme.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru. Sper că nu

pregătești cina pentru vreo starletă de la Hollywood. Asta m-ar obliga să scriu că există unele care consumă hrană adevărată.

Abby smuci coşul din mâna lui Chris Clay.

— Suntem irascibilă astăzi, nu? ripostă el. Veştile se lasă aşteptate. Îmi aduc aminte că așa reacţionezi. Îţi ieşi din fire când n-ai despre ce să scrii pentru gazeta aia mizerabilă.

Abby îi întoarse spatele. Voia doar să-şi facă liniştită cumpărăturile, să meargă acasă şi să gătească cina pentru ea şi o friptură pentru Chester. Dar nu, Chris trebuia să-şi exprime opinia despre profesia ei. O opinie despre care ştia clar c-o enerva. În cele din urmă se răsuci cu faţa la el. Strângea mânerul coşului atât de tare, încât articulaţiile degetelor i se albiseră.

— Ce vrei? Mă urmăreşti cumva?

La naiba, de ce spusese asta? Bineînţeles că n-o urmărea. De ce ar fi urmărit-o? Ştia unde stă. La naiba, la naiba, de trei ori la naiba.

— Nu, Abby, nu te urmăresc, râse el. Din întâmplare, ăsta e locul de unde îmi cumpăr îngheţată de mentă cu fulgi de ciocolată. Nu ştiu să gătesc, ai uitat?

Se simţi ca ultimul om: pur şi simplu stătea în loc şi se holba la el. Dar arăta aşa de bine! Blugi prespălaţi cu mici rupturi exact acolo unde trebuie, un tricou negru strâmt care-i scotea în evidenţă pieptul lat şi talia îngustă. Se uită apoi la picioare. Când îi văzu sandalele de plajă portocalii, abia se putu abţine să nu râdă, limitându-se la un zâmbet suav. Ce ticălos!

— Mi-a părut bine să te văd, Chris. Îţi urez o seară plăcută.

Abby se îndepărtă demn, felicitându-se pentru stăpânirea de sine. „Să se holbeze la fundul meu, își zise. Poate că va vedea ce-a pierdut.” La naiba, de unde o fi scos asta? Nu obişnuia să se folosească de fizicul ei. Mulţi îi spuseseră că ar fi. Trebuit să joace în filme, dar replica ei standard era: „Păcat că n-am pic de talent actoricesc”. Asta le închidea gura de obicei. Abby ştia că aspectul fizic era esenţial în industria filmului, dar nu avea nicio importanţă în domeniul ei de activitate.

Nedorind să-și lase câinele în maşină mai mult timp decât o făcuse deja, alergă printre rafturi, apucând câteva articole înainte de a se opri La raionul de carne pentru friptura lui Chester. Norocul nu prea era de partea ei în acea zi, căci, imediat ce-şi goli coşul pe banda rulantă de la casă, cine altcineva se putea aşeza la rând în spatele ei decât Chris Clay? Fusese aşa de grăbită să iasă din magazin, încât nu acordase prea multă atenţie produselor pe care le băgase în coş. Îl observă pe Chris urmărind-o pe casiera care scana de zor. O bucată de carne pentru friptură New York. Un pachet de crenvurşti. Chifle. Muştar. Chipsuri din cartofi cu smântână și ceapă, tarte cu cireşe. La ce naiba se gândise? își zise că era normal ca subconștientul ei să fi ales acele articole, ţinând cont de prezenţa lui Chris în apropiere. Se ruga doar ca el să nu facă legătura.

— Ar fi trebuit să-mi spui că mureai de pofta unui hotdog, Abs. Ar trebui să mai mergem la Pink’s.

Ar fi vrut să-l lovească, dar se abţinu.

— Mulţumesc, dar sunt pentru Chester. Îi plac crenvurştii cu muştar şi murături. Am murături acasă, adăugă ea. „PMI”, se mustră în gând. Prea multe informaţii. Mai multe decât avea el nevoie să ştie.

Casiera făcu totalul, iar Abby îşi trecu iute cârdul prin aparat. Se uită pieziş la Chris, rugându-se ca el să nu-i descopere codul secret. El se uita atent. La naiba, înainte s-o roage încă o dată casiera, Abby îşi tastă codul PIN în aparat: 24747-C-H-R-I-S. Se strădui să-şi mişte mâinile pe tastatură cât putea de repede, împiedicându-l să vadă combinaţia. Dacă apuca s-o zărească, era o catastrofă.

— Sigur că ai, spuse el în timp ce trântea pe banda rulantă două calupuri de îngheţată cu mentă şi fulgi de ciocolată.

În culmea enervării, Abby îşi simţi obrajii luând foc. Nu ştia de ce trebuia să se simtă aşa de agitată doar pentru că-l revăzuse pe Chris. Fratele ei vitreg. Sau aşa ceva. Iar el îi sărutase degetele, unul câte unul, după ce mâncaseră hotdogi la Pink’s. Sentimentele pe care i le trezise la viaţă amintirea acelui moment o scoteau din fire. Nu voia să se implice într-o relaţie cu Chris Clay. În niciun caz. El era un crai, un tip care rupea inimile femeilor, un jucător şi avocatul mamei ei. Nici nu voia să se gândească la toate starurile cu care avusese o relaţie amoroasă. Parcă treceau prin uşi batante. Acum înăuntru, peste o secundă afară. Totul la el o descuraja vehement să se lase atrasă într-o legătură fără viitor.

Când primi bonul, Abby îşi înhăţă sacoşele şi se grăbi

spre uşile automate. Parcă nu putea să iasă îndeajuns de repede din magazinul acela blestemat. Jonglă cu două pungi într-o mână în timp ce se folosea de cealaltă pentru a scotoci prin geantă după cheile de la maşină. Când le găsi, apăsă butonul de deblocare a portierelor. Chester lingea conştiincios, dintr-un capăt în celălalt, geamul din dreapta.

„Drăguţ”, se gândi ea în timp ce se strecura în scaunul şoferului.

— Mă vei ajuta să curăţ geamul când ajungem acasă.

— Ham!

— Şi vei avea parte de o baie, adăugă Abby.

Vremea era perfectă pentru grătar. În timp ce bucăţile de carne se frigeau, ea avea să spele cu furtunul maşina, dar şi pe Chester. După cină mai trebuia să verifice încă o dată e-mailul ca să aibă conştiinţa împăcată. Dacă nu primise nimic de la reprezentanta cuplului Pitt/Jolie, avea să... aştepte. Ce altă opţiune îi mai rămânea?

Capitolul 12

— O şedinţă de spiritism? Ai înnebunit? exclamă Ida. Şi ce urmează după asta? O să înfiinţăm un hotline ca acela al domnişoarei Cleo de la Reţeaua Mediilor?

— Las-o baltă, Ida, o mustră Sophie. Singurul scop este să ne distrăm puţin. Dacă nu vrei să ni te alături, du-te bosumflata în camera ta. Nu ne pasă nici cât negru sub unghie. Nu-i aşa, fetelor?

Mavis bătu din palme pentru a le atrage atenţia.

— Sophie, să nu ne certăm. Trebuie să spun că n-am

încercat asta niciodată, dar sună captivant. În orice caz, îmi place la nebunie să încerc lucruri noi. Te vei simţi şi tu bine, Ida. Ia-o ca pe o experienţă inedită. Hai cu noi, te rog!

Toot trase un ultim fum din ţigară înainte de a o stinge în scoică.

— Hotărăşte-te, Ida, nu e despre tine şi despre ce crezi tu. Dacă ţi-e frică, recunoaşte, o provocă ea. Dacă prietena ei ar fi ştiut! Tremura din toate încheieturile. Până atunci se prefăcuse cu talent, întrucât nu intenţiona să arate cât de speriată era.

Sophie stătea pe marginea verandei, terminându-şi ţigara.

— Ori te bagi, ori stai deoparte. Acum trebuie să mă ocup de pregătiri. Toots, vrei să m-ajuţi?

— Bineînţeles. Eu, una, abia aştept. Cine ştie? Poate că mă va contacta unul dintre foştii mei soţi. Ida, ai putea să intri în legătură cu Thomas. Ţi-ar putea dezvălui de unde provenea carnea aia contaminată.

— OK, cedez. Dacă mi-aţi întins o cursă, spuneţi-mi acum. Nu-mi plac surprizele, mormăi Ida.

— Îi e frică de moare, o tachină Sophie.

— Da, precis! Chiar aşa, Sophie, de ce nu te duci tu la naiba?

Toots, Sophie şi Mavis izbucniră în râs.

— Aşa da! exclamă Sophie. Vezi? în scurtă vreme o să înjuri ca un birjar şi-o să tragi din ţigară, încetând să te mai porţi ca o fandosită. Ida, tu şi Mavis veţi aduna cât de multe lumânări găsiţi. Sunt sigură că fosta locatară are câteva puse deoparte. Toots, vino cu mine sus. Se uită la ceas.

Imitând o voce de fantomă, rosti tenebros: Ne vedem în sufragerie peste o oră. Să nu întârziaţi!

Se grăbiră să urce la etaj. Când intrară în noul dormitor al lui Toots, Sophie se aşeză pe pat.

— Cum te pot ajuta? întrebă Toots, adăugând imediat: Eu nu intru în camera aia, aşa că să nu-mi ceri asta.

— Nu trebuie s-o faci. N-avem nevoie decât de lumânări şi de o faţă de masă. Mă gândeam să folosesc unul din cearşafurile alea mătăsoase din camera cu fantome. Poate că locatarii noştri misterioşi vor fi mai docili dacă vor avea nişte elemente cunoscute. O să instalez camera video şi aparatul de înregistrare electronică a vocilor. Pentru orice eventualitate, am cumpărat tot ce era mai bun pe piaţă.

— Nu crezi că spiritele astea, sau ce-or fi – nu-mi vine să cred că purtăm această conversaţie –, nu crezi că ele s-au prins ce punem la cale? Eu ştiu exact ce-am văzut, şi nu era deloc liniştitor. Orice ai face, să nu spui nimic despre seara trecută. Dacă stafiile ne vizitează din nou, prefă-te surprinsă.

— Ai încredere în mine, Tootsie, n-o să trebuiască să joc teatru. O să fiu la fel de speriată ca voi toate.

Chinuită de incertitudine, Toots întrebă:

— Eşti sigură de asta? N-ar fi trebuit să binecuvântăm casa înainte de a ne apuca de treabă?

— Mi-a mai rămas nişte apă sfinţită de la înmormântarea lui Walter. Stropim de jur împrejur şi spunem o rugăciune; ar trebui să fie suficient. Acum lasă-mă să-mi iau lucrurile. Tu du-te şi ajută-le pe fete. Vezi să nu fi rămas vreo floare sau vreun fruct în sufrageria aia

oribilă. Din câte am auzit, spiritelor nu le plac mirosurile dulci şi fructate. Dacă sunt obiecte de metal sau din sticlă, scoate-le şi pe acelea. Se pare că mineralele diminuează capacitatea lor de a se arăta. Aşa mi-a zis odată Madame Butterfly.

— O să verific. Ne vedem jos. Toots se grăbi să iasă din cameră.

Sophie o luă spre dormitorul bântuit, sperând că orice văzuse Toots avea să i se arate şi ei. Scotoci prin bagaj până când găsi sticluţa de apă sfinţită de la înmormântarea lui Walter. Îşi luă camera video şi un reportofon pentru cazul în care spiritele se manifestau sonor. Entuziasmului i se adăuga şi o doză considerabilă de frică. Avea încredere în prietena ei, ştia că nu o luase razna, că nu suferea de halucinaţii. Dacă Toots spunea că văzuse o fantomă, un spirit, nori pufoşi cu feţe înăuntru, atunci Sophie o credea în totalitate. Luă cearşaful violet de mătase de pe pat, îl împături şi-l puse sub braţ. Se uită încă o dată prin încăpere. Când văzu că nu era niciun norişor care să leviteze, nicio rafală rece de vânt şi niciun chip care să se chinuie să vorbească, ieşi pe culoar.

Închise uşa în urma ei, apoi o deschise. Dacă era ceva în cameră, îşi dorea din tot sufletul ca entitatea respectivă să se materializeze. Desigur, putea la fel de bine să treacă prin uşă, dar ea o lăsă deschisă oricum. Nu voia să-şi asume niciun risc.

La parter le găsi pe Toots, pe Ida şi pe Mavis în sufragerie, aprinzând lumânări.

— Nu aşa de multe, ci doar vreo trei, patru, cât să avem

puţină lumină. Nu vrem să facem un foc de tabără.

Sophie scutură cearşaful şi-l întinse pe masa rotundă de lemn, gândindu-se că vedeta care locuise acolo avusese totuşi o piesă de mobilier decentă care să nu fie roz, purpurie sau de melamină albă. Masa era din lemn masiv. Sophie îşi aduse aminte de o informaţie pe care o citise undeva, potrivit căreia atunci când lemnul e încărcat cu o entitate nenaturală, se comportă ca un conductor. Prin urmare, nu era necesar să se ţină de mâini sau să se atingă una de alta.

— Mavis, pune o lumânare acolo, îi spuse, arătând centrul mesei.

— A, bineînţeles. Trebuie să vezi.

După ce-şi aranjă toată recuzita, Sophie cercetă decorul. Părea scos dintr-un film de serie B. Masa rotundă cu o lumânare strălucind în centru, marginile cearşafului fluturând la cea mai mică mişcare, şi trei femei care deja arătau ca şi cum văzuseră o fantomă. Tot ce mai lipsea era globul proverbial de sticlă. Se uită în jos la bluza ei crem, gândindu-se că ar fi trebuit să se îmbrace adecvat rolului, doar erau la Hollywood. Ar fi putut să se înfăşoare într-unul din cearşafurile violet de pe pat.

Pe un ton cât mai solemn cu putinţă, le anunţă pe prietenele sale, care erau albe ca varul de emoţie:

— Dacă sunteţi pregătite, doamnelor, zic să ne apucăm de treabă. În primul rând, vreau să spun o rugăciune. Aplecaţi-vă capetele, le instrui Sophie. Când ele se conformară, declamă: O, Mărite, binecuvântează această cocină şi pe cei care trăiesc în ea, vii sau morţi.

Făcuse tot posibilul să nu râdă, deşi nu-i era uşor. Idioţenia demersului ei o lovi subit, dar era prea târziu să dea înapoi.

— Nu spun Amin după asta, şopti Toots.

Sophie o ignoră şi începu să se plimbe prin cameră. Stropi cu apă sfinţită, murmurând:

— Venim în pace! Vă rog nu vă speriaţi! îşi aduse aminte de un vechi film SF în care auzise aceeaşi replică. După ce dădu ocol de trei ori încăperii, luă loc pe un scaun. Să ne aşezăm şi să ne prindem de mâini.

Din nou femeile îi urmară indicaţiile.

Mavis era în stânga sa, Toots în dreapta ei, iar Ida stătea vizavi, între cele două. Slavă Domnului, întrucât Sophie n-ar fi vrut s-o ţină de mână. Râse pe înfundate, gândindu-se că în alte împrejurări i-ar fi părut rău că Ida se vindecase de tulburarea ei obsesiv-compulsivă. I-ar fi plăcut la nebunie să stea lângă ea şi s-o oblige să-i atingă mâna pe care Ida ar fi găsit-o murdară şi urât mirositoare. Ar fi putut găsi un peşte mort cu care să-şi frece palmele. Ida ar fi făcut infarct cu siguranţă.

În cele din urmă, Sophie împinse lumânarea din centrul mesei şi puse un pahar în locul ei.

— Vreau ca toată lumea să se relaxeze, să se gândească la ceva plăcut. Ida, gândeşte-te la un bărbat. Respiraţi adânc, spuse ea, intrându-şi în rol. Acum imaginaţi-vă pe cineva din trecut, pe cineva cu care aţi vrea să intraţi în legătură. Inspiraţi adânc. Acum expiraţi.

Cuvintele hipnotice ale lui Sophie îşi făcură efectul asupra celor trei. Arătau de parcă ar fi căzut în transă. Nu

se presupunea ca ea să fie singura într-o asemenea stare? își limpezi mintea. N-avea importanță, erau toate implicate în asta, și nu avea sens să rupă vraja. Aveau să se amuze copios mai târziu.

— Dacă ești cu noi în această încăpere, fă-te cunoscut! Sophie făcu o pauză, așteptând un semn. Cum nu se întâmplă nimic, urmă: Nu avem scopuri ostile. Suntem prietenoase. Doamne, chiar spusese asta? „Da, Sophie Manchester, chiar ai făcut-o”, își zise. E cineva aici care ar vrea să comunice vreun mesaj cuiva? Vrem să te ajutăm.

În cameră nu se auzea decât sunetul respirațiilor lor.

— Fetelor, gândiți-vă la cineva care a murit, un prieten sau un membru de familie căruia ați vrea să-i transmiteți un mesaj.

Sophie le văzu pe cele trei adunate în jurul mesei, concentrându-se cu ochii bine strânși. Câteva minute trecură înainte ca ea să vorbească din nou. Citise într-una dintre cărțile ei de spiritism că dacă trecea o oră și nu se manifesta niciun semn de activitate paranormală, era timpul să se oprească.

Deodată, camera deveni rece de-ți înghețau oasele. Ochii lui Sophie se măriră cât niște farfurioare de cafea. Mavis părea gata să leșine. Toots nu lăsa impresia că ar fi fost îngrozită, dar Ida era în stare de șoc. Sophie își păstră cumpătul. „Respiră adânc. Inspiră și expiră”, își zise.

— Nu suntem aici să vă facem rău, vă rugăm să țineți cont de asta. În șoaptă, le spuse celorlalte: Puneți-vă vârfurile degetelor pe pahar, foarte ușor. Când ele făcură întocmai, continuă cu glas tare: Bine, acum, oricine ai fi,

vrem să vorbim cu tine. În mijlocul mesei e un pahar. Dacă-l vezi, încearcă să-l muţi. După o clipă de aşteptare, insistă: Foloseşte-ţi vârfurile degetelor pentru a muta paharul. Din nou aşteptă câteva secunde. Nu se întâmplă nimic. Dacă eşti bărbat, ai putea încerca să muţi paharul în dreapta mea? Dacă eşti femeie, mişcă-l în stânga mea. Vrem să te ajutăm!

Sophie făcu o pauză, concentrându-şi atenţia asupra paharului. Dintr-odată, acesta se mişcă încet la dreapta, apoi se opri.

Femeile îşi uniră respiraţiile într-un gâfâit zgomotos.

— Nu vă speriaţi, doamnelor. Trageţi aer în piept ca să vă liniştiţi.

Ele îi urmară instrucţiunile.

Privirea lui Sophie se întoarse din nou spre pahar.

— Eşti un bărbat. Mişcă paharul în dreapta mea pentru „da” sau în stânga pentru „nu”.

Cu excepţia fâsâitului care venea de la fitilurile lumânărilor, în cameră era linişte. Toate se uitau cu atenţie la pahar. La fel de încet, obiectul din sticlă se mişcă spre dreapta.

— La naiba! Sophie se opri. Decizându-se apoi să continue, întrebă: Eşti o vedetă de film? Dacă răspunsul tău este da, te rog să mişti paharul în dreapta mea.

Toate cele patru femei observară paharul mişcându-se în dreapta lui Sophie pentru a treia oară. Răcoarea din cameră se infiltră până şi în oasele ei.

— Dacă această casă în care stăm ţi-a aparţinut, te rog să mişti paharul în dreapta pentru da, în stânga pentru nu.

Urmăriră hipnotizate cum paharul aluneca uşor spre stânga. Sophie trase aer în piept.

— Ai fost căsătorit cu vreuna dintre femeile din această casă? întrebă ea pe o voce joasă. Dacă era chiar Walter? Ridică privirea şi văzu că Toots se holba la ea. Prietena ei avea un zâmbet slab, dar reconfortant. Ştia la ce se gândea Sophie.

Se uitau toate concentrate la pahar în timp ce se mişca spre stânga. Sophie scăpă un oftat care făcu să pâlpâie flacăra lumânării.

Uşurarea se întipări pe feţele tuturor. Pe neaşteptate, lumânarea se stinse, o briză mătură camera, iar paharul, ajuns la marginea mesei, alunecă şi se sparse pe podea.

— O, Doamne! ţipă Mavis.

— Ssst! o mustră Sophie, care se strădui să recapete controlul asupra şedinţei de spiritism. Dacă eşti supărat, e în regulă. Eşti cumva supărat?

Îşi dădu seama că nu mai aveau niciun obiect pe care spiritul să-l folosească drept mijloc de comunicare. Nedorindu-și să se ridice ca să aducă alt pahar de la bucătărie, Sophie ochi lumânarea consumată.

— Haideţi să ne punem vârfurile degetelor în jurul lumânării.

Din nou, ele îi urmară instrucţiunile.

Nici n-o atinseseră bine, că lumânarea şi căzu în dreapta.

— Eşti supărat, constată Sophie.

Lumânarea se roti la marginea mesei, apoi se opri brusc. Femeile îşi traseră mâinile înapoi ca şi cum s-ar fi ars.

— E în regulă. Nu e nimic de care să ne temem. Doar

relaxaţi-vă! Să ne prindem de mâini.

Formară din nou un cerc în jurul mesei. Mâinile lor erau foarte reci acum, aproape ţepene. Sophie începea să se teamă că se băgase într-o chestie care o depăşea, îi strânse mâna lui Toots, care i-o strânse la rândul ei.

— Eşti supărat pe cineva din camera asta? întrebă Sophie, aşteptând temătoare răspunsul cu ochii la obiectul de ceară ce se clătina pe marginea mesei.

Lumânarea se roti înapoi spre centru, apoi spre dreapta. Sophie se uită la Ida, care era albă ca varul. Ochii lui Mavis erau închişi, iar Toots simţea strânsoarea morţii în mâna ei.

Sophie continuă să ghideze spiritul.

— Nu eşti enervat pe cineva din această cameră?

Lumânarea se roti uşor spre dreapta. Deodată, camera reveni la temperatura normală. Sophie ştia că oricine fusese acolo plecase acum. Se uită la lumânare. Rămăsese pe partea ei. Mâinile li se dezmorţiseră.

— Binecuvântaţi să fie toţi locatarii acestei case din trecut, din prezent şi din viitor, spuse ea, apoi se desprinse din mâinile lui Toots şi Mavis. Acestea, la rândul lor, dădură drumul mâinilor Idei. Se holbară una la alta, nefiind sigure ce trebuia să spună.

— Să mergem pe verandă, decise Sophie. Am nevoie de o ţigară.

— Şi eu, adăugă Toots cu o voce tremurătoare.

O urmară în tăcere pe Sophie până pe verandă. Aceasta luă pachetul de Marlboro, aprinse o ţigară, i-o dădu lui Toots, apoi aprinse alta pentru ea. Fără a rosti vreun

cuvânt, încercau să priceapă ce se întâmplase în sufragerie. Sophie se gândea că întreaga şedinţă de spiritism fusese mai mult sau mai puţin o glumă până în momentul când aerul rece măturase camera. Contactul pe care-l făcuseră cu cineva sau cu ceva nu era amuzant. Nici pe departe.

— Deci – şi trase adânc din ţigară – ce s-a petrecut acolo… n-ar trebui să spunem nimănui.

— Sub nicio formă! sări Toots. Dacă află Abby că vorbim cu… orice era chestia aia, ne internează pe toate la azilul de nebuni.

Mavis şi Ida încuviinţară.

Toots îşi stinse ţigara în cochilie, apoi îşi aprinse imediat alta.

— Să bem ceva.

Înainte ca ele să poată răspunde, Toots se duse înăuntru, revenind peste câteva minute cu o sticlă de scotch şi patru pahare. Cuvintele nu erau necesare în timp ce turna lichidul chihlimbariu. Toate dădură peste cap băutura ca şi cum ar fi fost apă. Toots turnă un al doilea rând. După al treilea se relaxară puţin, iar apoi li se dezlegară limbile.

— Ce naiba s-a întâmplat acolo? întrebă Toots.

— Porcăria asta de cocină este bântuită, asta s-a întâmplat. Nu ştiu dacă vreau să-mi petrec noaptea aici, spuse Sophie. Ida, Mavis? Ce credeţi că s-a petrecut în cameră?

Mavis era beată după ce cele trei shoturi de whisky.

— Aşa cum ai spus şi tu, *eofantomăâncasaasta*, bolborosi ea pe nerăsuflate.

Sophie zâmbi.

— Ida?

— Nu mi-am închipuit niciodată că voi spune asta, dar cred că acest loc este bântuit. Eu una nu mai petrec nici măcar o noapte sub acoperişul ăsta.

— Sunt de acord. Cred c-ar trebui să mergem toate la Abby. Îi putem spune că s-a luat curentul, propuse Sophie.

— Nu! Nu vreau să fac asta. Abby o să se prindă imediat că e vorba de altceva. Ne cunoaşte ca-n palmă. Nu ne putem duce acolo. Nu vreau să plecăm. Asta este casa mea blestemată şi nu voi lăsa o… fantomă să mă gonească din ea. Pe deasupra, cred că locatarul nostru din lumea de dincolo este inofensiv, declară Toots turnându-şi încă o porţie de whisky.

— De unde ştii asta? întrebă Ida cu vocea tremurândă.

— Dacă voia să ne rănească, ar fi făcut-o în seara asta. Nu-i aşa, Sophie? o chestionă Toots.

— Probabil că ai dreptate. Cred că făptura e… e frustrată. Ar fi o idee să sunăm la reporterii aceia de la televizor, să le spunem că acest loc este bântuit. Poate ne invită să participăm la emisiune. Am putea fi vedete de *reality show*. Ceva de genul ăsta… Sophie îşi luă seama când văzu expresia de pe faţa lui Toots. În regulă, nu este o idee bună.

— Nu vom face nimic. Cel puţin deocamdată. Nu putem îngădui ca evenimentele din seara asta să ne facă să părăsim casa. Vreau să juraţi toate că nu veţi povesti nimănui ce s-a petrecut aici.

Toots îşi puse ambele mâini pe măsuţa de sticlă, una peste alta. Sophie o urmă, apoi Mavis. Ida rămase ultima ca de obicei, dar aceasta era strângerea lor de mână secretă.

O foloseau numai în situaţii foarte serioase. Iar această chestie cu fantoma era cât se poate de serioasă.

— În regulă. Ne-am înţeles. Nu vom spune nimănui despre asta. Nu acum. Sophie, când vom putea avea altă şedinţă? E o regulă cu privire la timpul care trebuie să treacă între două momente de acest fel?

— Nu, din câte ştiu eu. Să-ncercăm din nou mâine-seară. La aceeaşi oră. Vom încerca să reproducem scenariul de azi, să vedem ce se întâmplă. Până una, alta, o să dau o căutare pe internet. Poate că s-a întâmplat ceva teribil în casa asta. Poate că de-asta ai putut să cumperi o casă în Malibu, pe plajă, cu nici patru milioane de dolari. Sophie ridică din sprânceană. N-a fost cumva omorâtă Sharon Tate prin preajmă?

— O, la naiba, Sophie, opreşte-te! N-a fost omorât nimeni în casa asta. Agentul imobiliar mi-ar fi spus. Pe lângă asta, nu cred că târfuliţa de dinainte ar fi stat atât de mult dacă ar fi avut impresia că locul e bântuit ori că s-a comis o crimă cândva.

— Nu putem şti sigur. N-ar strica să verificăm, insistă Sophie.

— Ba da, ar strica. Dacă vreun ziarist află că mama redactorului-şef de la *The Informer* crede că locuieşte într-o casă bântuită? îmi pot imagina perfect titlurile cât o şchioapă din *The Enquirer* şi *The Globe!*

— În regulă, ai dreptate. Nu m-am gândit la asta.

— Nu te poţi gândi la toate, Soph. Aşa că… Toots se uită la prietenele ei dragi, naşele de botez ale lui Abby. Am cuvântul vostru că întâmplarea din seara asta va rămâne

între noi?

— Bineînţeles, n-o să scap porumbelul, se angajă Sophie privind-o lung pe Ida.

— Insinuezi că eu l-aş scăpa? bombăni aceasta.

— Nu. Nu insinuez nimic. Eşti faimoasă pentru gura ta slobodă, zise Sophie un pic prea tare, sub efectul băuturii.

— Jurăm toate că nu vom spune. Am încredere în voi, le asigură Toots. Când ele dădură solemn din cap a încuviinţare, schimbă subiectul: Atunci să ne întoarcem la treburile de zi cu zi. Nu mi-am mai citit e-mailurile de un secol, aşa că trebuie să ajung la zi cu ele.

— Eu tânjesc după o baie fierbinte, mărturisi Ida.

Mavis şi Sophie se mulţumiră să dea din cap. Erau prea bete ca să poată face orice altceva.

Capitolul 13

La trei săptămâni după „noaptea aceea”, cum se refereau ele conspirativ la şedinţa de spiritism, Ida îşi verifica imaginea în oglindă pentru o ultimă dată înainte să coboare. Îşi dorea să arate cât mai bine la prima întâlnire oficială cu Sammy. Alesese să poarte o fustă galben pal care se lipea de corp în toate locurile în care trebuia şi o bluză opalescentă care strălucea în lumină. Folosise doi piepteni de aur ca să-şi prindă părul în lateral pentru a-şi elibera faţa. Purta un lănţişor simplu de aur la gât şi cei mai mici cercei cu diamante din câţi avea, alături de o brăţară subţire de aur. Acestea erau toate bijuteriile pe care le arbora. Sammy sugerase că avea de gând să-i ofere

ceva. Ida era sigură că urma s-o ceară de nevastă şi că acel „ceva special” pe care-l menţionase era inelul de logodnă. Se uită la ceasul de pe noptieră. Trebuia să ajungă din minut în minut, dacă no fi făcuto deja. Era foarte punctual, spre deosebire de ea.

Toots, Sophie şi Mavis o aşteptau la parter. Se simţea ca o şcolăriţă care-i întâlnea pentru prima dată pe părinţii iubitului ei. Mavis era emoţionată peste măsură. Toots şi Sophie nu o slăbiseră cu insinuările până când nu le mărturisise că forma un cuplu cu doctorul Sameer. Ida trebuia să recunoască faptul că nu fuseseră prea dure cu ea. Sophie spusese că ea bănuia de mult, iar Toots o prevenise să fie atentă. La ce, o întrebase Ida, dar prietena ei nu dezvoltase subiectul.

Luând în considerare eventualitatea ca Sammy s-o aştepte la capătul scărilor, Ida pluti diafan pe trepte. Când ajunse jos însă, o întâmpină nimeni alta decât Coco, răsfăţata căţeluşă chihuahua a lui Mavis.

— Ham, lătră la ea patrupedul, apoi alergă sus pe scări.

Ida îl ura din tot sufletul; şi-ar fi dorit ca Mavis să-l fi dresat mai bine.

Auzi voci şi se orientă după ele până pe verandă. Toots, Sophie şi Mavis erau adunate în jurul mesei cu Sammy. Respiră adânc.

— Bună, se pare c-aţi început fără mine.

Observă că paharele erau aproape goale.

— Îţi ia prea mult timp să te pregăteşti. Prietenului tău îi era sete, o informă Sophie.

— O, Sammy, îmi pare rău. N-am vrut să te fac să mă

aştepţi.

Doctorul Sameer, Sammy, se ridică în picioare şi se îndreptă spre ea. O sărută uşor pe obraz, apoi se dădu un pas în spate ca s-o admire.

— Eşti la fel de frumoasă ca-ntotdeauna, draga mea. Poţi să stai cât de mult vrei. Prietenele tale sunt nişte gazde excelente, zâmbi el.

Ida se temea de ce i-ar fi putut dezvălui ele doctorului Sameer acum că erau în afara cabinetului, într-o atmosferă relaxată. Spera ca Sophie să nu fi spus nimic jenant.

— Da, sunt nişte gazde perfecte. Ei bine, sunt gata. Spuneai că vrei să ieşim la cină? întrebă retoric Ida, vrând să plece din casă cât se putea de repede.

De la experienţa aceea stranie nu mai existaseră apariţii spectrale, sau cel puţin ea nu avea ştiinţă. Nici celelalte nu-i menţionaseră aşa ceva, dar poate că nu-i spuseseră deoarece ştiau că nu era în largul ei acolo, că se simţea urmărită de o prezenţă stranie. Câteodată îşi dorea să nu fi acceptat propunerea lui Toots de a ţine regulat, de două ori pe săptămână, şedinţe de spiritism.

— A, da, aşa am zis. Acum, dacă vreţi să ne scuzaţi, doamnelor. Ida…

Sammy o apucă de braţ, conducând-o înăuntru, iar celelalte veniră după ei în şir indian. Ida zâmbi. Îi plăcea ideea de a le avea în urma ei.

— Să nu vii târziu, spuse Toots.

— Şi să nu faci nimic din ce n-aş face eu! recită Sophie tărăgănat.

— Să te distrezi ca lumea, îi ură Mavis. Aveţi mare grijă

de ea, domnule doctor.

— Bineînțeles. La revedere, doamnelor.

Când văzu limuzina parcată în faţă, inima începu să-i bată cu putere. Își dorise ca Sammy să conducă în acea seară. Dacă aveau să se căsătorească, trebuia să-i spună ce părere avea despre șoferul lui. Evident, nu era în totalitate sigură că Sammy urma s-o ceară de nevastă, dar nu venise cu ultima ploaie. Mai trecuse de câteva ori prin asta şi ştia când un bărbat era pe punctul de a o cere în căsătorie.

Mohammed sări de pe scaunul şoferului şi-i deschise uşa.

— Doamnă.

Ida se mulţumi. Să dea din cap. Se strecură pe scaunul din spate, strângându-se ca să-i facă loc lui Sammy. Odată ce se instalară, Sammy i se adresă lui Mohammed:

— Du-ne înapoi acasă!

Ida constată demoralizată că Sammy nu voia decât să facă sex cu ea. Fusese convinsă că urma să-i ceară mâna! La naiba, se pusese la patru ace degeaba. Nu era o idee proastă să-și petreacă seara în pat, doar că se gândise că avea să fie un moment special.

— Ida, dragostea mea, te superi dacă luăm cina la mine? Voiam să fim singuri. Pari dezamăgită.

Chiar era, dar nu avea de gând s-o recunoască.

— Nu, nici pe departe. Am presupus doar că fiind prima noastră întâlnire oficială… Mi-am imaginat că vom merge altundeva pentru a sărbători decizia de a ne face publică relația.

Sammy îi luă mâna într-a lui.

— Ida, iubire, îmi pare teribil de rău, dar putem face o schimbare de plan. Unde ai vrea să mergem? Mă simt atât de prost… Sunt un om bătrân, ai uitat? Au trecut mulţi ani de când n-am mai scos la cină o femeie frumoasă. Te rog să-mi ierţi lipsa de tact.

Ida respiră adânc. Bietul Sammy! Nu era atât de experimentat pe cât voia ea să creadă.

— Nu am ce să-ţi iert. Nu mă deranjează că nu ieşim în oraş, sincer. Acum nu te mai gândi la asta. Cel puţin nu mai trebuie să ne furişăm ca nişte adolescenţi.

— Asta e adevărat, dar dacă ai prefera să cinăm la restaurant…

Ida îşi puse degetul pe buzele lui.

— Să nu mai aud niciun cuvânt despre asta. Acum spune-mi, ce-ai pregătit la cină?

— Aha, văd că eşti intrigată. Nu-ţi ascund că sunt un bucătar groaznic. Amala a pregătit ceva pentru noi. A zis că este o surpriză.

Ida îl privi atent. Piele măslinie, ochi căprui şi profunzi. Sammy era deosebit de arătos pentru un bărbat de şaizeci şi şapte de ani. Avea certitudinea că părul său ca pana corbului era vopsit, dar nu avusese curajul să-l întrebe asta. Pe deasupra, era într-o formă excelentă. Corpul lui era încă subţire şi musculos, cu un început de burtică, dar asta se vedea doar când era dezbrăcat. Era un amant desăvârşit şi mai avea şi bani – două calităţi indispensabile pentru un bărbat în viziunea Idei.

— Chiar îmi plac surprizele, Sammy.

— Bine, scumpo, foarte bine, spuse acesta bătând-o

afectuos pe mână. Mă bucur că asta te face fericită. Îmi eşti tare dragă, Ida. Ştii asta?

— Da, da. Bineînţeles. Asta sună ca şi cum… Ida se gândi că părea slab, bătrân. Asta sună ca şi cum ai avea îndoieli asupra noastră. E adevărat?

Sammy zâmbi, dezvelind dinţii albi şi strălucitori.

— Dacă o s-o ţin tot aşa, risc să te îndepărtez de mine. Nu, draga mea, n-am nicio îndoială. Nici gând! Este doar… Sammy se foi stânjenit. Te rog să mă ierţi pentru că-ţi spun asta într-o seară atât de specială. Se aplecă s-o sărute pe gât şi urmă: Diseară trebuie să sărbătorim. Nu trebuie să fii împovărată cu problemele unui om în vârstă.

Ida şi-ar fi dorit să nu-i mai audă lamentaţiile. Era doar cu doi ani mai în vârstă decât ea. Dacă se considera bătrân, atunci cu siguranţă o privea şi pe ea astfel, însă nu putea să facă niciun comentariu, deoarece nu voia să atragă atenţia asupra propriei vârste mai mult decât era necesar.

— Sammy, dacă e ceva ce vrei să discutăm, te ascult. Nu sunt o floare delicată, aşa cum mă crezi tu.

Ida se gândi că afirmaţia era incompletă, dar el nu trebuia să ştie asta.

— Tu eşti floarea mea delicată, rosti el cu o urmă de posesivitate.

Declaraţia îi plăcu Idei la nebunie. Avea nevoie să simtă o astfel de iubire şi-i pria de minune. Poate că Toots şi Sophie aveau dreptate, avea permanent nevoie de un bărbat în viaţa ei. Dar ăsta nu era cel mai rău lucru din lume. Ar fi putut să fie beţivă sau cleptomană. Sau şi mai rău, îşi zise, o criminală în serie.

Mohammed conducea limuzina pe drumul şerpuitor ce ducea spre locuinţa lui Sammy. Ida hotărî că, dacă aveau să se căsătorească, trebuia s-o redecoreze. Casa de pe plajă era numai crom şi sticlă, cu mobilier modern şi aseptic. Deşi nu era la fel de talentată ca Toots în privinţa designului de interior, ştia foarte bine ce-i plăcea şi ce nu. În curând urma să-l aibă pe Sammy la degetul ei mic. Avea să-i permită să facă tot ce voia cu acea casă.

Când ajunseră, Mohammed se repezi să le deschidă portiera. Ida ura asta. Îl ura pe Mohammed. Avea ceva ce o făcea să tremure. Se impunea să discute cu Sammy despre asta. Trebuia să decidă cât de important era şoferul dacă dorea să se însoare cu ea.

Uşa fu deschisă printr-o smucitură. Sammy se dădu jos primul, apoi o ajută pe ea să coboare.

— Asta va fi tot pentru seara asta, i se adresă şoferului. Poţi parca maşina.

— Bineînţeles, Pops, spuse Mohammed, apoi îl bătu pe Sammy atât de tare pe spate, încât Ida se sperie.

Dacă avea să-și trateze la fel patronul și după căsătorie, ea avea să-l concedieze indiferent ce-ar fi zis soțul ei.

— Nu-l băga în seamă pe Mohammed, aşa este el. Nu vrea să facă niciun rău, se grăbi Sammy să scuze comportamentul tânărului.

— Nu-mi place de el, Sammy.

Gata, io spusese.

— Da, sunt conştient de asta, însă are o poveste mai complicată decât ţi-ai putea imagina. Într-o zi o să ţio istorisesc, apoi vei înţelege de ce sunt atât de tolerant cu el.

Acum gata, uită-l pe Mohammed! Să nu-i permitem să ne strice timpul petrecut împreună!

— Dacă insişti, pufni Ida un pic prea agresiv. Deja le stricase seara prin faptul că apăruse, ar fi vrut să spună, dar se opri. Avea să asculte explicaţiile lui Sammy, dar nu chiar atunci.

Intrară în clădirea slab luminată. Ferestrele care dădeau spre Pacific ofereau o priveliște năucitoare. Afară, pe veranda care se întindea pe toată lungimea casei, Ida văzu o masă aranjată pentru două persoane. Pe faţa de masă de în erau puse două farfurii cu câte un trandafir, iar o lumânare pâlpâia în briza uşoară a serii. În lateral se afla o frapieră plină cu gheaţă şi o sticlă de vin sau șampanie. O scenă perfectă pentru seducţie. Ida zâmbi. Sammy al ei era un romantic tradiţionalist. Văzând asta şi toate pregătirile pe care le făcuse pentru seara lor, îl iertă pentru că nu o dusese la un restaurant scump. Abia aştepta să vadă inelul pe care-l alesese.

Ieşiră împreună pe terasă.

— Te rog să iei loc.

Întotdeauna un gentleman, Sammy îi trase scaunul, aşteptând-o să se aşeze înainte de a se aşeza el însuși.

— E perfect, spuse ea, şi chiar vorbea serios.

— Mă bucur că-ţi place.

El scoase sticla ce se odihnea în frapieră. Ida recunoscu eticheta șampaniei Dom Perignon şi fu dezămăgită că alesese ceva atât de comun. Avea să-i spună asta după căsătorie. Sammy destupă sticla, umplu două pahare înalte cu lichidul efervescent şi îi înmână ei unul.

— Aş vrea să propun un toast, spuse el ridicându-şi paharul. Pentru viitor, pentru viitorul nostru!

Ida îşi ciocni paharul de al lui şi simţi cum sămânţa de dezamăgire adânc înrădăcinată în sufletul ei începea să încolţească. Era aşa de banal! Se aşteptase la mai mult din partea lui. Sau cel puţin la ceva original, mai elegant şi mai rasat.

— Viitorul, rosti ea pe un ton posomorât.

Poate că n-o pasiona decât partea de cucerire. Primise propuneri de căsătorie mai interesante din partea unor tipi mai tineri şi mai puţin experimentaţi. Dar el no ceruse încă de soţie. Era datoare să aștepte pentru a vedea dacă se ridica la nivelul aşteptărilor.

— Mi se pare că eşti mohorâtă, Ida. Te-am supărat? întrebă Sammy cu o expresie îngrijorată.

Încă no supărase. Nu cu adevărat. Era doar vina ei. Anticipase acel moment toată săptămâna, iar acum când chiar se întâmpla, fusese trădată de propriile ei aşteptări. Îndreptându-se de spate, luă o gură de şampanie. Cel puţin putea anticipa o partidă de sex formidabilă. Surâse acestui gând, zicându-şi că părea un citat din Sophie.

— Nu, deloc, Sammy. Visam doar cu ochii deschişi.

Nu asta ar fi spus Toots? Semăna atât de bine cu prietenele ei, mai mult decât recunoşteau ele.

— E în regulă, pentru că vreau să te întreb ceva. N-aş îndrăzni dacă aş şti că eşti supărată.

„Iată-l că începe”, se gândi ea.

— Ce vrei să mă întrebi, Sammy?

Ştia prea bine, dar nu voia ca el să-şi dea seama.

Bărbatul trase aer în piept, se-ntinse după mâna ei şi îi sărută uşor palma.

— Îţi aduci aminte de conversaţia pe care am avuto acum câteva săptămâni, când ţi-am explicat situaţia clinicii?

Îşi amintea, dar ce avea asta de-a face cu propunerea?

— Sigur.

— Deşi urăsc să fac asta, trebuie să mă resemnez şi să accept propunerea ta de ajutor financiar. Mă doare, iubirea mea, dar n-am altă soluţie, din moment ce pacienţii mei depind de mine pentru a-şi continua tratamentul.

Şocată, Ida lăsă gândurile să-i zboare. Îi oferise bani atunci, însă el refuzase, iar ea îşi scosese problema din minte. Se părea că Sammy reflectase la asta destul ca să pună la cale un întreg scenariu.

— Ce sumă?

Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte de a le putea opri.

Aparent surprins de francheţea ei, Sammy răspunse după o scurtă ezitare:

— O… Ei bine, dac-ar trebui să spun o sumă din capul meu, aş spune trei milioane.

„Trei milioane de dolari?" Ida era consternată. „Trei milioane de dolari!”

Sammy îşi goli paharul de șampanie dintr-o înghițitură, apoi îşi turnă încă unul. După ce-l dădu pe gât și pe acela, se uită la ea.

— Te rog să mă ierţi că te-am rugat asta. Nu ştiu ce m-a apucat. Voi merge la bancă. Mă tulbură într-un asemenea hal starea financiară a clinicii, încât nu mai pot gândi

limpede. Te rog să-mi accepţi scuzele!

Ida nu ştia ce să creadă, dar ea îi oferise banii. Sammy era un om cumsecade, nu avea nicio îndoială. Evident, grija pentru clinică şi pentru pacienţi erau întotdeauna pe primul loc pentru un medic. Pe de altă parte, voia oare să fie numărul doi în viaţa lui Sammy? Nu era sigură că putea accepta asta. În mod limpede, trebuia să reflecteze foarte serios. Să caute bine în sufletul ei, după cum ar fi spus Toots. Dar ea era o femeie foarte bogată, aşa că de ce să nu-şi împartă averea cu un om care o merita?

— Nu ai motive să-ţi pară rău. Oferta ţi-am înaintat-o eu însămi, şi sunt o femeie de cuvânt. Primul lucru pe care-l voi face mâine-dimineaţă va fi să sun la bancă şi să transfer suma în contul tău. Voi avea nevoie de coordonatele tale bancare.

Sammy îi apucă mâna din nou, ducând-o spre gură. Buzele lui se opriră la un milimetru de palmă, dar fu îndeajuns ca să-i trimită scântei direct în pântece.

— Eşti o femeie minunată, Ida. Nu ştiu ce să spun sau cum să-ţi mulţumesc. Mă voi gândi la ceva. Acum că afacerile nu ne mai stau în cale, să mâncăm. Deodată mi s-a făcut o foame de lup.

Ida se simţea ca şi cum un pahar de apă rece ca gheaţa îi fusese aruncat peste faţă. Se dusese toată povestea de dragoste.

— Mie însă mi-e rău. Te rog, du-mă acasă acum. Şi nu vreau să-l văd şoferul ăla în preajmă!

Ida sări de pe scaun şi intră în casă, cu Sammy alergând după ea.

— Ida, dragostea mea, ce-ai păţit? Ce pot să fac? Părea cu adevărat îngrijorat.

— Te rog, du-mă acasă, zise ea respirând adânc. Cred că şampania mi s-a urcat la cap.

Fără niciun cuvânt, Sammy o ajută să între în limuzină, după care se aşeză în scaunul şoferului. Nu schimbară niciun cuvânt pe drum, întrucât niciunul din ei nu ştia ce să spună. Ida se temea că tocmai îi fusese trasă o ţeapă.

De proporţii gigantice..

Capitolul 14

Când Patel se întoarse acasă, Amala îl aştepta cu o falcă în cer şi una-n pământ.

— Ești un moşneag idiot! Nu pot să cred că i-ai cerut să-ţi împrumute trei milioane de dolari. Culmea e că băbăciunea s-a gândit să ţi-i şi dea.

Mohammed, care asista la scenă, rânji.

— Nu, tu şi Amala sunteţi idioţii din povestea asta, răbufni Patel. Ni s-a ivit șansa de a ne îmbogăţi fără să comitem vreun delict. Nu e nicio lege care să interzică unei femei bogate să-şi împrumute banii oricui vrea ea. Amala, planul tău nu merge. În afacerile de tipul ăsta e absolut esenţial să știi când să te retragi. Tu eşti tânără și frumoasă, vor mai fi alte oportunităţi, alţi bărbaţi de cucerit.

Patel se uită la Mohammed, care se enervase la auzul scenariului. Bătrânul ştia asta, dar nu se putuse abţine. Nu voia să-l rănească, ci numai să-i aducă aminte ce gen de

femeie era ea cu adevărat.

— Amândoi sunteţi nişte proşti. Duceţi-vă şi escrocaţi-le pe bătrânele alea bogate! O să se plictisească în curând de voi şi o să-şi dea seama de manevrele voastre. Mohammed o urmăreşte pe roşcată. Cred c-o vrea, spuse Amala.

Cei trei stăteau în jurul mesei goale de la care fugise Ida mai devreme în acea seară. Amala abia se întorsese de pe plajă, unde fumase un joint. Briza Pacificului, un vânticel cald, aducea până la ei un iz dulceag de marijuana. Mohammed refuzase când ea îl invitase să i se alăture, dar Patel nu era naiv. Dacă el n-ar fi fost acolo, tânărul s-ar fi bucurat să fumeze nişte iarbă.

— Taci din gură! Nu ştii tu ce vreau eu, scorpie! Tânărul se ridică, pregătindu-se să între în casă. O să dorm în apartament. Voi doi puteţi sta aici, în casa bunului doctor. M-am săturat de escrocheria asta.

Smuci uşa de sticlă ca să între în casă, fără a catadicsi s-o închidă în urma lui.

— E nervos. Şi pe bună dreptate, zise Amala. Ţie îţi place când se comportă aşa, îmi dau seama. Crezi că-l cunoști pe Mohammed mai bine decât mine, moşule? Eu mă culc cu el. Îi știu secretele, chestii intime pe care n-o să ţi le spună niciodată.

Patel se ridică şi îşi scutură nisipul din poală.

— Planul tău se destramă. Trebuie să reduci la minimum pierderile cât încă mai poţi.

— Şi atunci ce-o să faci? Ce-o să se aleagă de clinică? Bătrâna chiar crede că eşti doctor. Dacă mă retrag, nu mai ai cu ce să te târguieşti.

— Greşeşti. Cu trei milioane de dolari în cont, no să am nevoie de clinica ta, Amala. Până când scumpa, iubita de Ida va descoperi că a fost luată de fraieră, eu voi fi plecat, iar tu, draga mea, vei rămâne aici pentru a-mi explica absenţa. Patel se uită cum Amala înţelegea treptat semnificaţia cuvintelor sale.

— Atunci o să te denunţ chiar eu.

— N-o s-o faci! De ce ai vrea să intervină poliţia când tu încerci să şterpeleşti milioane de la un doctor respectabil? Patel ridică din sprânceana sa groasă.

— Du-te, dispari din faţa mea! Tu şi Mohammed mă îmbolnăviţi.

— Nu m-aş grăbi să formulez astfel de cereri dac-aş fi în locul tău!

— Nu mă sperii, moşule! rânji Amala cu răutate. Ţie ar trebui să-ţi fie frică de mine! E nevoie doar de un telefon anonim la Biroul de Imigrări şi o să fii trimis înapoi în ţara aia scârboasă fără banii dragei tale Ida, iar bietul Mohammed o să rămână să-şi trăiască viaţa în pace.

Patel se ridică şi-şi vârî mâinile în buzunare. Nu voia ca Amala să vadă cum pumnii i se încleştau din cauza furiei, să se prindă cât de mult îşi dorea să-i sucească gâtul subţire şi să-l strângă până când ultimele semne de viaţă i se scurgeau din trup. Din fericire pentru ea, ăsta nu era stilul lui. Oricum, tânăra femeie îşi orchestra propriul sfârşit dacă avea de gând să mai consume droguri pe care le credea a fi de cea mai bună calitate.

Îl îngrijora mult mai mult reacţia Idei de mai devreme. Fusese sigur că avea să-i împrumute bani pentru clinică

fără să stea pe gânduri. După ce o condusese la casa prietenei ei din Malibu, derulase de mai multe ori în minte cursul evenimentelor din acea seară. Se blestemase când îşi dăduse seama de ce Ida plecase subit, de ce fusese aşa de rănită şi de supărată. Şampania, trandafirii, cina romantică pentru doi. Cum putuse fi atât de orb? Amala avea dreptate. Era un prost. În seara aceea făcuse o mişcare imbecilă.

Ida se aştepta la o cerere în căsătorie. Rugămintea de a-i împrumuta bani nu fusese deloc o decizie înţeleaptă din partea lui. Dacă n-ar fi fost orbit de lăcomie, i-ar fi intuit dorinţele. Mai întâi i-ar fi cerut mâna, iar apoi, după ce accepta, ar fi rugat-o să-l ajute pentru a salva clinica *lor*. „Idiotule!” se dojeni. „Da, Patel, în seara asta ai fost un bătrân idiot.” Se gândi s-o sune pe telefonul mobil și să-și ceară scuze, dar hotărî să nu facă asta. Dacă voia banii, trebuia s-o roage să se mărite cu el. Ida îşi dorea precis o nuntă grandioasă, adică extrem de scumpă.

Patel ştia că femeia nu avea prea mulţi prieteni. Înţelegea şi de ce, de vreme ce era o scorpie plângăcioasă care nu voia altceva decât să fie servită. El trebuia să-i facă toate poftele dacă la final urma să-şi umfle contul cu trei milioane de dolari.

Ridică privirea şi o văzu pe Amala holbându-se la ocean în timp ce valurile se izbeau de ţărm. Era foarte uşor să scape de ea. Odată ce ieşea din scenă, el şi Mohammed puteau să se mute în alt stat. Cu o avere la dispoziție, Patel era încrezător că-şi putea cumpăra drumul de ieşire din Statele Unite la fel de uşor cum şi-l cumpărase pe cel de

intrare, în urmă cu mulţi ani. Oricum, nu era prost de-a binelea. Pe Mohammed îl înnebuneau frumuseţea şi senzualitatea Amalei. Deşi Patel ştia că tânărul n-ar fi recunoscut-o niciodată, dacă ea ar fi avut o soartă tragică, Mohammed ar fi fost devastat. Îi era ca un fiu, motiv pentru care îşi alungă orice gând despre cât de confortabile ar fi devenit vieţile lor dacă Amala ar fi dispărut fără urmă. „Dorinţă de om bătrân", îşi zise.

— Mă duc la culcare, tu poţi să stai aici toată noaptea dacă vrei. O să încui uşile. Nu-l vreau pe Mohammed diseară. Poate că ţi-ar plăcea să-i iei locul, să vezi cum e o femeie tânără, spuse Amala.

Stătea aplecată peste balcon, cu ochii la ocean. Patel era tentat să-i dea un ghiont, dar îşi aminti repede că ăsta nu era stilul lui. Se răsuci să între în casă.

— Nu eşti altceva decât o târfă de cea mai joasă speţă, Amala. Mă duc înăuntru. Noapte bună! Parcurse repede distanţa dintre masă şi uşă înainte ca tentaţia de a se descotorosi de ea să-i învingă raţiunea.

— Noapte bună, moşule, zise ea bătându-l peste umăr.

Ajuns în camera lui, de fapt în camera doctorului Sameer, Patel începu să se plimbe nervos de colo, colo. Amala era ca o bombă cu ceas. Problemele o urmăreau oriunde se ducea. Observase asta încă de la început. Nu ştia nimic din trecutul ei, cu excepţia faptului că trecuse dintr-un orfelinat în altul până când fugise în lume la vârsta fragedă de cincisprezece ani. De atunci trăise pe străzi, la fel ca Mohammed, iar Patel o cunoscuse când încercase să i se vândă pentru o doză de metamfetamină.

Ştiind că era mult prea tânără pentru el, aşa-zisul doctor o ignorase. Îl urmărise două săptămâni, cerşindu-i droguri. De vreme ce nu era niciun client obişnuit, niciunul în devenire, Patel nu voia să aibă de-a face cu ea. Adolescenţii nu aduceau decât necazuri. Dar într-una din ocaziile când încercase să scoată nişte droguri de la el, Mohammed îl însoţea. Pusese ochii pe Amala şi nu se mai uitase vreodată în altă parte. Asta fusese cu aproape șaisprezece ani în urmă. Patel regreta că nu-i dăduse fetei droguri. Dac-ar fi ştiut atunci ceea ce ştia acum, i-ar fi procurat destule cât s-o ducă în eternitate.

Asta se chema gândire retrospectivă.

Mohammed gonea pe străzile necirculate fără să-i pese că limuzina bătea la ochi. Urma să se debaraseze de ea odată ce termina cu roşcata. Lucra la acel plan de săptămâni întregi, iar acum era momentul să-l pună în aplicare.

Deşi ideea nu era deloc sofisticată, ştia că lucrurile nu erau mereu atât de simple pe cât păreau. Amala se gândise că avea să fie uşor să-l jefuiască pe doctorul homosexual, dar altceva în afară de sumele fireşti pentru cheltuielile clinicii nu putuse să pună mâna pe banii proprietarului. Le tot cerea lui şi lui Patel să aibă răbdare, dar Mohammed ştia că nu putea ieşi nimic din încercarea ei, motiv pentru care tânăra, vrând, nevrând, avea nevoie de ajutorul celor doi bărbaţi. Nu era îndeajuns de isteaţă ca să organizeze de una singură o escrocherie de asemenea anvergură. Iar acum era prea târziu. El nu mai voia să se implice în proiectul ei, pentru că nu mergea.

Când Amala venise cu ideea strălucită de a fura identitatea doctorului Sameer, el făcuse o scurtă analiză şi hotărâse că succesul era imposibil de obţinut. Atunci fusese momentul când începuse să caute alt mijloc pentru a-şi asigura venitul. Iar roşcata avea o grămadă de bani. Îi furase corespondenţa ae mai multe ori şi-o dusese în apartamentul lui ponosit, unde desfăcuse plicurile la abur, sperând să găsească un cec, orice lucru care să-i aducă un câştig financiar. În ziua când îi descoperise extrasele bancare se prinsese că dăduse lovitura. Tipa avea milioane şi milioane de dolari care doar aşteptau să fie cheltuiţi. El chibzuise îndelung cum să pună mâna pe bani. Deşi nu era o idee originală, avea să dea rezultate pentru că știa cum s-o pună în aplicare.

Se inspirase de la Patel şi de la bătrâna cu care şio trăgea. În fiecare dimineaţă când o ducea pe scorpia aia înapoi la casa de pe plajă, Mohammed ascundea maşina şi le urmărea pe cele patru femei. Nimeni nu intra în casa lor cu excepţia fetei cu maşina galbenă, iar ea fusese acolo numai de câteva ori. O urmărise până la ea acasă, apoi intrase în locuinţă. Era reporter la unul dintre ziarele de prost gust pe care Amala obişnuia să le citească atunci când nu era drogată peste măsură. Cotrobăind prin lucrurile ei personale, aflase că era fiica roşcatei înalte. Celelalte trei erau naşele ei de botez. Cine mai avea trei naşe? „Ce tâmpenie ’, se gândi el.

Era timpul să-şi pună planul în aplicare. Singurul punct slab era Ida lui Patel. Bătrâna se enervase la culme. Mohammed îi spionase mai devreme când erau împreună

pe terasă. Ea fusese prinsă cu garda jos – şi el de asemenea – când Patel o rugase să-i împrumute trei milioane de dolari pentru a salva centrul de yoga pe care îl numea clinica lui. Izbucnise în râs când bătrâna îi spusese lui Patel că nu-i plăcea şoferul lui. Ar fi vrut să-i strige că sentimentul era reciproc, dar no făcuse. Dacă Ida îşi înceta escapadele nocturne, era obligat să caute alte modalităţi pentru a ajunge la roşcată.

Planul lui nu era deloc complicat. Data următoare când o ducea pe bătrână acasă, urma s-o sperie şi s-o facă să ţipe, astfel încât roşcata înaltă să iasă afară. Cum avea s-o sperie, nu avea încă habar, însă ştia că dacă era nevoie putea face rost de o armă. Dacă nici asta no înspăimânta, atunci era cu adevărat sărită de pe fix. Când roşcata venea în ajutorul prietenei sale, avea s-o înţepe cu una dintre seringile murdare ale Amalei plină cu heroina cea mai tare a lui Patel, care avea s-o trimită într-o călătorie spre iad. După câteva asemenea reprize, Mohammed era încrezător că avea să fie mai mult decât dispusă de a-i da câteva milioane pentru biletul de întoarcere spre libertate.

Râse vesel. Viaţa lui era pe punctul de a se schimba.

Capitolul 15

A doua zi după întâlnirea nefericită a Idei cu Sammy, Abby îşi deschise contul de e-mail pentru a mia oară, sperând, rugându-se să găsească mesajul pe care-l aştepta de trei săptămâni, cu indicaţii privind locul de desfăşurare şi condiţiile de securitate pentru interviul exclusivist şi

sesiunile foto de care avea nevoie *The Informer* ca să câştige un pic de respect în rândul tabloidelor.

Parcurse numele expeditorilor, căutând adresa de e-mail pe care o memorase. Nimic.

— Ticăloasa!

Se ridică şi începu să se plimbe prin birou. Chester sări din scaun şi porni pe urmele ei. Abby furase startul, iar acum dăduse de naiba. Făcuse atâta publicitate pentru interviul cu unul din cele mai faimoase cupluri de la Hollywood, încât lăsase la o parte orice precauţie. Proprietarii misterioşi îşi dăduseră deja acordul pentru campania de stârnire a interesului cititorilor, şi ea nu făcuse economie de mijloace. Vânzările însemnau bani, iar atâta vreme, cât *The Informer* câştiga bani, ea avea loc de muncă. În opinia celor de la LAT Enterprise, vânzările aproape că se dublaseră de când apăruseră reclamele la interviu. Iar acum ea nu avea nimic. Nu tu interviu cu perechea Pitt/Jolie, nici măcar cu vreun actor mediocru, fără roluri.

Ar fi trebuit să-şi asculte instinctul. Când primise e-mailul în care *The Informer* era invitat să facă un articol cu prima familie de la Hollywood, ar fi trebuit să ştie că era ciudat. Încercase de nenumărate ori s-o sune pe agenta de presă, dar la fiecare apel, după ce se recomanda şi-şi spunea povestea, un cretin ce se credea deştept izbucnea în râs, apoi închidea. Abby era obligată să înfrunte realitatea: faimosul interviu fusese doar o iluzie. Îşi bătuseră joc de ea în ultimul hal, iar acum trebuia să sufere consecinţele. Singura soluţie era să găsească o vedetă

destul de importantă pentru prima pagină, care să ofere o ştire senzaţională demnă de toată tevatura pe care o făcuse până atunci. Se gândi să-l sune pe Chris și să-l întrebe dacă ştia vreo bârfă despre multele starlete care îi trecuseră prin pat, dar nu se putea înjosi atât de rău. Oricum, nu i-ar fi dat niciun amănunt care să merite lumina tiparului, întrucât era de o discreţie enervantă în privinţa asta.

Îşi aminti de doctorul pe seama căruia mama ei o rugase să facă nişte cercetări. Tipul conducea o clinică destinată vedetelor. Poate că se-ntâmpla ceva acolo. „La naiba, în momentul ăsta trebuie să încerc orice”, îşi zise ea. Decizând că se impunea un drum până la mama ei, închise calculatorul și stinse televizoarele și luminile înainte de a pleca. Fără îndoială, noii proprietari i-ar fi apreciat înclinaţia spre economie.

— Haide, Chester, mergem la plajă.

— Ham!

Patrupedul alergă la uşă şi pe hol înainte ca ea să aibă vreo șansă de a-i pune lesa. Nu conta, îşi spuse, pentru că birourile era oricum toate goale. Reporterii ei erau pe teren, urmărind evenimente de mică amploare. După cum se prezentau lucrurile, era obligată să transforme o ştire măruntă dintr-acelea într-una de prima pagină. Mai rău, trebuia s-o împăneze pentru a o face mai interesantă, totuşi fără a recurge la minciuni gogonate. Dacă era nevoie, exact aşa intenţiona să procedeze. *The Globe* și *The Enquirer* făceau asta tot timpul, și tocmai de aceea erau primele două tabloide din ţară.

— Haide, băiete, să vedem ce mai face Coco.

Afară, Chester alerga în cercuri, pentru a o înştiinţa că era entuziasmat, făcând-o să râdă. Traficul pe autostrada Pacific Coast era bară la bară. Abby puse cel mai nou CD al lui Britney Spears în player. Fata revenise în lumea artistică, dar muzica ei nu era prea entuziasmantă. Reduse volumul la mic în timp ce îşi continua în pas de melc drumul spre Malibu. Ar fi trebuit să sune înainte, dar mama ei nu avea să fie deranjată de vizită. Nu mai trecuse pe acolo de când începuse renovarea.

Abia aştepta să vadă ce minune făcuseră mama ei şi muncitorii din acel monument al kitschului. Toots era o femeie talentată, iar fiica ei ştia că avea să creeze casa perfectă.

Peste trei sferturi de oră îşi parcă Mini Cooperul lângă Thunderbirdul roşu aprins al lui Toots. Chester se smucea ca să iasă mai repede din maşină.

— Aşteaptă, băiete, să-ţi desfac centura!

ÎI eliberă exact la timp. Câinele sări peste scaun înainte ca ea să coboare.

— Coco, de asta erai tu aşa de agitat!

Chester alergă dintr-o parte în alta, scormonind cu labele în noroi.

— Stai! îi comandă Abby. Câinele se opri brusc, iar stăpâna lui îl scărpină pe spate, lăudându-l: Ce băiat cuminte! învăţăm s-avem răbdare, nu-i aşa?

Abby bătu la uşă, dar, împingând-o uşor, constată că era descuiată. Îl apucă pe Chester de zgardă pentru a-l împiedica să zboare prin casă şi să dărâme totul în calea

lui.

— Mamă? strigă ea. O auzi pe Toots vorbind cu cineva. Spera să nu-şi fi ales prost momentul vizitei. Mamă? Sophie? Intră în bucătărie şi rămase uimită de schimbarea totală. Dulapuri albe, blaturi elegante de granit albastru. Aplicaţii din crom. Perfect pentru o casă de la malul mării. Mamă, unde eşti?

Toots ieşi vâjâind ca o rachetă din sufragerie.

— Abby! Mă gândeam eu că eşti tu! Ce faci aici? Dacă ştiam că vii, aş fi… aş fi pregătit cina.

— Atunci aş fi plecat flămândă, râse fata.

— Nu eşti prea drăguţă, bombăni Toots. În clipa următoare o trase de braţ.

— Mamă! Ce faci? Braţul meu!

— Îmi pare rău! Urmează-mă!

— Ce se întâmplă aici? întrebă Abby în timp ce se lăsa târâtă pe verandă.

— Nimic. Chiar nimic. Ce te face să te gândești că se întâmplă ceva? Vreau doar să… fumez.

— Chester, nu!

Abby alergă pe scările care duceau pe plajă. Câinele stătea la capătul scărilor aproape de cuşca lui Coco. Îl trase înapoi cu fermitate şi îi ordonă:

— Stai!

Se întoarse spre mama ei, care trăgea dintr-o ţigară ca şi cum viaţa i-ar fi depins de inhalarea ultimului strop de gudron şi de nicotină.

— Unde-i câinele lui Mavis? Nu-i pot pronunţa numele fără ca Chester s-o ia razna. Cred că e îndrăgostit.

— Stai aici! Mă-ntorc imediat. Toots îşi puse ţigara într-o scrumieră verde aprins.

— Mamă, ce se petrece? strigă Abby îngrijorată.

— Nimic, scumpo. Mă duc doar să aduc câinele. Stai cuminte, vin imediat, OK?

Abby dădu din cap, apoi se trânti pe un şezlong vărgat. Mama ei se comporta mai mult decât bizar. Precis avea un secret. Râse, gândindu-se că ar fi putut să fie vorba de un bărbat. Nu era de mirare că Toots nu voia să-i stea în cale. Ar fi putut jura c-o auzise spunând că renunţa la bărbaţi după Leland.

— M-am întors, anunţă Toots. O ţinea pe Coco în braţe ca pe un copil. Să fii atentă însă! Mavis m-ar omorî dacă ar păţi ceva.

— Unde sunt Mavis şi celelalte? se interesă Abby în timp ce mama ei o punea uşor pe Coco lângă Chester. Acesta o înghionti cu nasul, iar drept răspuns căţeluşa îi linse urechile. O dragoste în toată puterea cuvântului. Acum spune-mi care-i treaba!

Ida, Sophie şi Mavis ieşiră din casă.

După încheierea ritualului de bun venit, Abby fu sigură că fiecare dintre naşele ei o strânsese în braţe şi o pupase de cel puţin zece ori. După un şir prelungit de onomatopee la adresa adorabililor Coco şi Chester, se adunară toate în jurul mesei.

— Voi puneţi la cale ceva, iar eu vreau să ştiu despre ce e vorba. Chiar acum.

— Abby Simpson, suntem majore şi vaccinate. Nu punem la cale nimic, iar dacă am face-o, ar fi treaba noastră. Nu

ştiu de unde ai impresia că am complota, spuse mama ei ridicându-și nasul un pic prea sus în aer pentru a fi crezută.

— La naiba, Toots, Abby nu mai e un copil. Să-i spunem ce se-ntâmplă! Ar putea să scrie un articol pentru ziar, sugeră Sophie.

— Ai cea mai mare gură din lume, ţi-a zis cineva asta? Mi-ar plăcea să-ţi îndes o grămadă de…

— Fetelor! Să nu mai facem atâta caz. Abby dragă, ceea ce mama ta vrea să-ţi spună e că… ei bine, se pare că avem un nou prieten. Da, avem un prieten nou. E un bărbat. Eu am un prieten nou. Se numeşte George. Are un baset pe nume Albert. Ne vedem pe plajă în fiecare dimineaţă la răsărit.

Mavis se uită la Toots.

— Da, Mavis e îndrăgostită. Nu-i grozav? Ne străduim să aflăm dacă a făcut-o cu George, dar nu vrea să ne spună.

— E minunat, Mavis. Totuşi, trebuie să mai fie ceva, iar eu nu mă mişc de aici până când nu-mi spuneţi adevărul. Abby se holbă la nașele și la mama ei, insistând: întregul adevăr.

— Dacă tu nu-i spui, o so fac eu, o anunţă Sophie pe Toots.

— Ce să-mi spună? întrebă Abby. Începea să fie îngrijorată. Poate că mama ei ascundea un fugar. N-ar fi fost de mirare.

— Casa asta este bântuită, declară Sophie.

Cu gura căscată, tânăra le studie pe cele mai importante şi mai iubite femei din viaţa ei. Toate păreau întregi la

minte. Nu tu privire sălbatică sau păr în neorânduială. Nu, toate păreau la fel ca-ntotdeauna. Patru femei vârstnice atrăgătoare. Abby respiră profund.

— În regulă, s-o luăm de la capăt. Repetă ce-ai spus! mai rar.

— A spus că această casă este bântuită, iar noi ne pregăteam să ţinem o şedinţă când tu ne-ai întrerupt. Abby, nu te uita aşa la mine! Nu suntem nebune! zise Toots săgetând-o pe Ida cu privirea.

— Nu te uita la mine când spui „nebună”, ripostă aceasta.

— Nici nu mă uitam, se dezvinovăţi Toots.

— Ba da, asta făceai. Te-am văzut eu.

— Vreţi să tăceţi naibii din gură? îmi pare rău, Abby! Nu vă mai ciorovăiţi atâta, ne-am plictisit. Scumpo, mama ta îţi spune adevărul. Cocina asta e plină de spirite, de fantome, cum vrei să le numeşti. Cred că unele sunt foste staruri de cinema. Am avut şedinţe de două ori pe săptămână pentru a încerca să le identificăm. Suntem aproape sigure că una dintre ele este Bing Crosby, dar n-am putut verifica asta până săptămâna trecută. Tocmai ne pregăteam pentru o altă şedinţă de spiritism când ai ajuns. Dacă nu vrei să ni te alături, pe viitor sună înainte de a bate tot drumul ăsta până aici!

— Înţeleg, bâigui stupefiată Abby.

Nu, nu înţelegea, nu prea, dar ce altceva putea să spună? se gândi să-l sune pe Chris, dar îşi dădu seama că era o idee proastă. Dacă s-ar fi aflat că mama şi naşele ei vedeau fantome, informaţia ar fi putut ajunge la proprietarii ziarului, repercutându-se negativ asupra ei. Ar fi fost dată

afară. La naiba, oricum era pe cale să rămână şomeră din cauză că ratase aşa-zisul interviu în exclusivitate. Asta era pur şi simplu cireaşa de pe tort.

— Ne crede duse cu pluta, v-am spus eu, mormăi Toots cu o ţigară balansându-se în colţul gurii, de parcă ar fi fost iubita unui gangster dintr-un film vechi.

Abby rămase nemişcată ca o statuie. Avea nevoie să se gândească.

— Lăsaţi-mă un minut!

Mama ei încuviinţă. Trase un fum lung din ţigară, apoi îl scoase pe nas ca un dragon.

— Acum lămuriţi-mă, bine? Pretindeţi că această casă este bântuită? De Bing Crosby?

Abby făcu o pauză, rugându-se să se înşele.

— Da, asta este, afirmă Sophie ritos, amintindu-şi de confruntarea dintre Bing şi Aaron Spelling.

Mişcările cvartetului erau sacadate şi rapide, ca şi cum fiecare era o marionetă în mâna unui păpuşar necunoscut. Toate se holbau uluite la cele două forme bizare de ceaţă care se contraziceau vehement.

Spiritul pe care ele îl ştiau drept Bing Crosby îşi flutura pumnul în faţa celuilalt, iar buzele violacee i se mişcau cu viteza luminii.

— De ce m-ai urmărit până aici? De ce te plângi? Locul a fost o comoară! Tu… tu l-ai făcut una cu pământul de parcă n-ar fi fost decât o buturugă!

Pumnii i se agitau tot mai mult.

Celălalt nor cu formă umană, pe care ele îl recunoscuseră în persoana faimosului mogul Aaron Spelling, clătină din

cap amuzat. Părul său argintiu, perfect tuns, îi sclipea în întuneric.

— Să-ţi mai explic o dată, amice, tu erai mort când eu ţi-am cumpărat casa. Cealaltă, bineînţeles, nu asta. Eşti mort acum, aşa că de ce-ţi mai pasă?

Cele patru femei continuară să se zgâiască la cele două spirite, care-şi făcuseră apariţia de mai multe ori în cursul şedinţelor bisăptămânale. Până atunci veniseră însă pe rând, niciodată amândoi în acelaşi timp. Era clar că, din nişte motive obscure, spiritul lui Aaron Spelling îl căuta pe acela al lui Bing Crosby. Spiritul lui Bing îşi aruncă în lături mâinile, două fuse străvezii care ieşeau din norul de ceaţă.

— Şi tu nu eşti? Eşti la fel de mort ca un peşte congelat, sau nu ţi-ai dat încă seama de asta?

Spectrul lui Aaron îşi lăsă capul să cadă în pieptul tot mai estompat.

— Cred că ai halucinaţii! Abia m-am trezit dintr-un pui de somn. Nu sunt mort!

Spiritul lui Bing emise un râset cavernos.

— N-ai murit de aşa de multă vreme ca să-ţi dai seama că eşti mort. Durează un pic. Mie mi-a luat aproape un an să-mi dau seama că nu mai sunt printre cei vii. Nu-ţi face griji, te va pocni când te vei aştepta mai puţin.

Strigoiul lui Aaron se uită în jos la un obiect nevăzut, păru că se apleacă să-l ia, apoi i-l înmână lui Bing.

— Acestea sunt cheile de la casele mele. Morţii n-au chei de la casă.

Spiritul lui Bing băgă mâna într-un buzunar translucid şi scoase un set cu vreo zece chei.

— Astea mi-au fost puse în coşciug înainte de înmormântare. Nu ştiu de ce, dar am şi eu chei. După o clipă de reflecţie, se interesă: Cheile tale au o însemnătate specială?

Cele patru femei rămăseseră înţepenite în scaune în timp ce asistau la schimbul de replici. Fantoma lui Aaron medită la întrebare.

— Am chei de la toate casele pe care le-am deţinut vreodată aici, dacă asta e ceva special.

— Pun pariu că o persoană pe care ai iubit-o ţi le-a pus în sicriu.

Stafia lui Aaron îşi scutură cu putere capul semitransparent.

— Nu, nevasta mea nu s-ar despărţi de ele, ştiind cât de importante erau pentru mine.

Bing râse din nou, apoi se apropie în zbor de Aaron.

— Asta nu face decât să-mi confirme spusele. Eşti la fel de mort ca un peşte congelat.

Dintr-odată, norii începură să se rotească în jurul mesei. Cearşaful de satin violet se desprinse de pe blat şi pluti până pe umerii lui Sophie, aşezându-se ca o capă. Formele de ceaţă dispărură pe cât de repede apărură.

Toots, Ida şi Mavis se uitau cu gura căscată la prietena lor, care se albise asemenea celor două spectre acum plecate. Ştiind că nu puteau rămâne acolo toată ziua, Toots se aplecă peste masă şi pocni din degete în faţa lui Sophie.

Aceasta se smuci, îşi azvârli cearşaful violet de pe umeri şi se ridică.

— Nu ştiu cum vă simţiţi voi, dar eu sunt pe punctul de a

vomita.

Părăsi camera, îndreptându-se direct spre bufetul cu băuturi. Toots, Ida şi Mavis o urmau îndeaproape.

— Bântuită de Bing Crosby? L-aţi văzut efectiv? întrebă Abby.

— Da, confirmă Sophie.

— Înţeleg.

— Nu, nu cred că înţelegi. Ai probabil impresia că suntem nişte bătrâne care şi-au pierdut minţile. N-am dreptate?

Abby îi atinse pe Chester şi pe Coco. Erau reali. În regulă, ăsta nu era un vis. Chiar se afla în noua casă din Malibu a mamei sale. Iar mama sa, o femeie cu picioarele pe pământ, care nu accepta absurdităţile, vorbea despre fantome ca şi cum ar fi fost noii ei vecini. Dacă una singură şi-ar fi închipuit că văzuse stafia lui Bing Crosby, ar fi fost explicabil. Prea multă băutură, prea puţin somn, o iluzie optică şi aşa mai departe. Dar toate patru? Şi mama ei? Nu. Toots nu era o persoană fantezistă sau cu capul în nori. Tânăra trebuia să se decidă. Fie le credea, fie le informa că o luaseră razna.

— Povestiţi-mi mai multe despre fantomele astea! Cine le-a văzut prima dată? vru ea să ştie.

Avea parte de atenţia lor totală. Toate patru se aduna seră în jurul mesei de pe terasă, iar Abby îşi trase şezlongul cât de aproape putea fără a intra în Coco şi Chester, care continuau să se lângă reciproc.

— Eu am văzut-o, îi spuse mama ei. M-a trezit dintr-un somn adânc.

— Te-a trezit fantoma lui Bing Crosby?

— Nu, cred că m-am trezit pentru că era rece în cameră. Nu-mi amintesc exact. Îmi amintesc doar sentimentul că mă privea cineva. Când am deschis ochii am văzut nişte nori. Erau translucizi, aproape ca o ceaţă, dar aveau forma unui nor. Erau şi feţe în ei. Numai capete şi guri care se mişcau ca şi cum… se certau unul ’ cu celălalt.

— Nu mi-ai spus asta, o mustră Sophie.

— Nu, abia acum mi-am dat seama că asta făceau. Erau chipuri de bărbaţi, sau cel puţin aşa am avut impresia.

Mai era şi o femeie. Avea părul blond, tapat în stilul anilor ’60.

— Cum de eşti capabilă să-ţi aminteşti atâtea detalii acum, când a doua zi după ce le-ai văzut nu puteai spune mai nimic? o chestionă Sophie. Nu inventa asta doar pentru ca Abby să nu ne creadă nebune. Dacă este adevărat, atunci e important.

— Sophie, pupă-mă undeva. N-aş minţi despre o asemenea scenă. Ştii bine că eu nu mint niciodată. Nu ştiu de ce toate amănuntele mi-au venit în minte acum, dintr-odată.

Abby o luă de mână.

— Opreşte-te! Opriţi-vă amândouă! Este prea bizar. Ida, Mavis, ce părere aveţi?

— N-am văzut acei nori despre care vorbeşte mama ta, dar chiar l-am văzut pe Bing Crosby. Această experienţă mi-a modificat radical concepţia despre lume şi viaţă. N-am crezut niciodată în fantome. Ştiu că pare greu digerabil, dar e adevărat.

Mavis zâmbi, dar era un zâmbet trist. Ida interveni.

— Aşa e, Abby. Spiritul pe care l-am văzut era cu siguranţă al lui Bing Crosby. Este mai mult decât bizar, dar e adevărat, îţi jur.

— Arătaţi-mi unde ţineţi şedinţele! le ceru Abby. Hai înăuntru, Chester!

Mavis o ridică pe Coco în braţe, iar Chester se grăbi s-o urmeze.

— În sufragerie. E singura cameră unde n-am terminat renovarea. Sophie crede c-ar trebui s-o lăsăm aşa cum e până când aflăm mai multe, spuse Toots.

— Drăguţ, comentă Abby văzând masa rotundă acoperită cu cearşaful de satin violet. Apăsă întrerupătorul, dar nu se întâmplă nimic. Ce s-a întâmplat cu luminile?

— Numai lumânări, o informă Sophie. Spiritelor nu le place lumina puternică, dar am reuşit să înregistrez nişte imagini difuze cu ajutorul camerei video. Am comandat şi un detector de mişcare şi o cameră cu infraroşu.

— În regulă, vreau să văd filmul, dar mai târziu. Abby măsură sufrageria cu pasul, întorcându-se mereu la masă. Era ca şi cum o forţă magnetică ar fi atras-o într-acolo. De unde a apărut masa asta? Nu cred că e a voastră, îi spuse mamei sale.

— Era aici când ne-am mutat. O pot întreba pe agenta imobiliară dacă ştie cui i-a aparţinut. La ce te gândeşti, scumpo?

— Pare foarte veche. Am crezut întotdeauna că obiectele, cum ar fi mobila, hainele sau o casă, pot ţine legat spiritul

unei persoane. Poate că masa are cumva legătură cu fantomele.

— Nu mi-ai spus niciodată asta, o dojeni Toots.

— N-ai întrebat niciodată, şi nici n-a venit vorba până acum, însă am fost mereu deschisă faţă de acest subiect. Dacă ai crescut în Charleston, n-ai cum să nu ştii despre fantome. Toate plantaţiile alea vechi se pare că sunt bântuite. Gândeşte-te la Fortul Sumter, la tururile tematice. N-am făcut şi noi o excursie dintr-astea când ne-am mutat la Charleston? întrebă Abby.

— Ba da, şi dacă ţin bine minte, te-ai speriat îngrozitor. Am uitat motivul, dar atunci când a venit vremea să mergi la culcare în seara aceea, nu m-ai lăsat să sting lumina sau să închid uşa. Toots zâmbi la această amintire.

— Aşa e. Aveam zece sau doisprezece ani, nu?

— Ceva de genul ăsta.

— Deci vrei să ni te alături la următoarea şedinţă? se interesă Sophie.

— Cred că da. Depinde de cum merg treburile la ziar. Probabil că o să fiu concediată, aşa că o să am foarte mult timp liber.

— Să mergem în bucătărie. O să pregătesc nişte băuturi, iar tu o să ne poţi explica de ce ai impresia c-o să-ţi pierzi slujba, spuse Toots.

— Nu vrei să ştii, crede-mă, bombăni Abby.

— Află că mă interesează! replică mama ei.

Capitolul 16

Toots, Abby şi cele trei nașe de botez erau aşezate în bucătărie la masa albă, model franţuzesc vintage, având în faţă paharele cu băutură şi un platou cu fructe proaspete, brânză şi biscuiţi, prin bunăvoinţa lui Mavis.

— Eram așa de entuziasmată în legătură cu șansa de a lua interviu cuplului faimos, încât am omis detaliile cele mai importante, de pildă o întâlnire în carne şi oase cu agenta de presă. Recunosc, am fost total neprofesionistă. Dacă-mi pierd slujba, e numai vina mea. Până

Nu fac jurnalism adevărat, ci numai nişte prostii fără Importanţă.

— Să nu îndrăzneşti să spui asta, Abby Simpson! Tabloidele m-au ajutat să trec peste multe nopţi de singurătate între un fost soţ şi următorul. Am preţuit fiecare cuvânt pe care l-am citit. Şi să nu crezi că sunt singura de aici cu o asemenea opinie.

Toots se uită la Ida, la Sophie şi la Mavis, care dădeau din cap în acelaşi ritm.

— Pe vremea noastră, filmele erau magice, la fel şi vedetele care jucau în ele. În fiecare sâmbătă mergeam toate patru la matineu. Apoi ne petreceam restul zilei dorindu-ne să devenim staruri de cinema, mărturisi emoţionată Ida.

— Sunt mulţi ca noi, Abby, nu te mai subestima! Munca ta e valoroasă, doar că nu eşti conştientă de asta. Toots se întinse peste masă să o ia de mână. Este ceva ce pot face pentru tine?

— De exemplu să răpeşti cuplul Pitt/Jolie? Nu prea cred, dar mersi. E drăguţ să ştiu că, între două şedinţe de

spiritism, sunteţi dispuse să mă ajutaţi. Dacă aş găsi vreun mod de a crea ştiri ca prin farmec, aş fi fericită.

Ochii lui Sophie străluciră. Toots rânji.

— Poate că te putem ajuta. Dacă ai scrie despre asta? gesticulă Sophie spre sufragerie.

— Despre reuniunile voastre cu fantoma lui Bing Crosby?

— De ce nu? Doar suntem la Hollywood, unde totul e posibil, zise Toots.

— Nu ştiu, mamă. Generaţia actuală probabil că habar n-are cine a fost Bing Crosby. Nici eu n-aş şti dacă nu ne-am fi uitat împreună la filmele alea vechi. Am îndoieli că şefii mei ar accepta un subiect… din acele timpuri.

— I-ai putea întreba. N-are ce să strice. The Enquirer scrie despre extratereştri, iar asta nu a dăunat cu nimic reputaţiei ziarului, remarcă Toots. Ar fi vrut să-i dezvăluie atunci că era proprietara revistei şi că nu lăsa să-i scape niciun număr de tabloid. Era o idee excelentă. Cu toate emisiunile noi despre fantome şi case bântuite, nutrea convingerea că subiectul ar fi fost apreciat de public, însă deocamdată nu putea recunoaşte că achiziţionase The Informer. Momentul acela avea să se ivească însă curând. Abby îşi iubea slujba, iar Toots nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a o face fericită.

— E drept, aş putea întreba, spuse aceasta. Oricum o să-mi taie capul după ce-şi vor da seama ce dezordine am creat cu toate articolele făcând aluzie la aşa-zisul interviu în exclusivitate. Aş putea la fel de bine să ies din scenă în mod spectaculos.

— Prostii! Pun pariu că ideea o să le placă la nebunie, o încurajă Mavis.
— Sunt de acord. Cred că este o idee minunată pentru un articol! Ida făcu o pauză. Iar eu nu citesc tabloidele atât de des ca mama ta. Îmi plac mai mult romanele de dragoste.
— Pun pariu că citeşti numai scenele de sex, interveni Sophie fulgerând-o cu privirea.
Izbucniră toate în râs.
— Norocoasa de mine, nu am nevoie să visez la o viaţă sexuală. Chiar am una, replică Ida cu aroganţă.
— Eşti de-a dreptul nesătulă, comentă Toots.
Mavis bătu din palme pentru a le atrage atenţia.
— Opriţi-vă înainte să-nceapă! Vă jur că sunteţi mai indisciplinate decât foştii mei elevi.
— Nu mai încerca să schimbi subiectul, Mavis! Ştii bine că urmează să te întrebăm dacă ţi-o tragi cu George. Mai bine ne-o spui direct, o tachină Sophie.
— Nu este treaba ta, răspunse Mavis roşind. Am fost educată că nu e politicos să săruţi şi-apoi să povesteşti de asta.
Abby se ridică.
— Mi-ar plăcea să mai stau aici şi să vorbim despre vieţile voastre sexuale, dar cât mai am o slujbă, ar fi mai înţelept să merg acasă şi să mă culc. Chester, eşti gata de plecare?
Câinele se trânti pe burtă. Schelălăi, apoi o linse pe Coco.
— Să mergem, Chester! Haide! Acum!
Abby arătă uşa şi-i apucă lesa. El nu se mişcă.
— Nu pare deloc dornic să plece. Nu l-am văzut niciodată

așa. Trebuie să fie dragoste adevărată.

— Lasă-l aici peste noapte! Lui Coco i-ar plăcea să aibă companie, spuse Mavis.

— Nu pot. Pur şi simplu nu mă simt în siguranţă fără el, explică Abby. Îmi pare rău!

Toots preluă mingea de la fileu.

— De ce nu rămâneţi aici în noaptea asta? Oricum e prea târziu să conduci singură tot drumul înapoi până în Brentwood. Avem multe de camere. Şi cine ştie, poate că fantoma lui Bing te va onora cu prezenţa.

Abby se uită la mama ei şi la cele trei naşe. Trecuse o veşnicie de când nu mai petrecuseră împreună o noapte întreagă. Putea să se ducă la serviciu din Malibu la fel de uşor ca de la locuinţa ei din Brentwood.

— M-aţi convins. Dar dacă rămân, vreau să dorm în camera unde mama a văzut fantomele.

— Acum e camera mea, o informă Sophie. Patul este uriaș, încăpem lejer amândouă.

— Perfect. Acum ce ziceţi de o altă băutură? Vreau să aflu mai multe despre şedinţele voastre de spiritism. De unde ştii toate chestiile astea, Sophie?

Ca de obicei, Sophie era încântată să fie în centrul atenţiei, mai ales când Abby făcea parte din public.

— Pe când trăiam la New York, aveam o prietenă care era interesată de orice era paranormal. Ea mi-a spus tot felul de poveşti care-ţi dădeau fiori. După câţiva ani cu Walter, fantomele au început să-mi pară reale. Am petrecut ceva timp învăţând cum să ghicesc în cărţile de tarot. Obişnuiam să le amuz cu asta pe fetele de la birou.

Am fost întotdeauna fascinată de fantome şi de vârcolaci. N-ai auzit despre hotelurile bântuite de aici, din Los Angeles?

— Ba da, dar nu m-am gândit niciodată prea mult la asta. Deşi fac parte din legenda Hollywoodului. Toate hotelurile vechi au câte o poveste cu fantome. Despre câteva se spune că sunt bântuite – hotelul Roosevelt, hotelul Knickerbocker.

Când Sophie era agitată, toţi cunoscuţii ştiau că trebuia să se dea la o parte şi s-o lase să-şi facă mendrele.

Însufleţirea o făcea să-şi mişte necontrolat mâinile, astfel că dărâma tot ce-i venea în cale. Iar acum dădea în clocot.

— Da, hotelul Roosevelt. L-am văzut, dar n-am intrat înăuntru. Vreau să-l vizitez până plec. Am auzit că oglinda bântuită a lui Marilyn Monroe atârnă şi acum pe peretele holului de la intrare. Din câte am citit, unii clienţi povesteau c-au văzut reflexia unei femei blonde în geam. Fanii ei înfocaţi cred că a avut o viaţă atât de tristă, încât imaginea s-a impregnat în suprafaţa oglinzii.

— Sper că nu eşti aşa de idioată să crezi asta, o certă Ida.

— După tot ce-am văzut în ultimele trei săptămâni? Glumeşti? Mi-ar fi frică să spun că nu cred. Ar trebui să fii atentă la ce scoţi pe gură! Nu ştii niciodată când ele ascultă. N-aş vrea să fac cunoştinţă cu partea urâtă a unei fantome.

— Las-o mai moale, Soph, o sfătui Toots.

— De ce? Te sperii şi pe tine?

— Numai dimineaţa.

— Pupă-mă undeva, sugeră Sophie.

— Voi trece peste asta.

— Mamă, opriţi-vă amândouă! Vă comportaţi ca două şcolăriţe.

— Ştiu că poate fi greu de înţeles, dar eu şi bătrânica de Sophie am fost odată şcolăriţe. Cu o sută de ani în urmă. Când se stinseră hohotele de râs, Toots adăugă: Se face târziu. Sunt obosită şi am băut prea mult. Haide, Abby!

Sophie se ridică şi se-ntinse.

— Poate că spiritul o să ne viziteze la noapte.

— În regulă. Mamă, Ida, Mavis, ne vedem dimineaţă. Chester, presupun că vei dormi cu Coco, nu?

— Ham!

— Voi lua asta ca pe un da, spuse Abby. Noapte bună, mamă.

Mavis strânse masa şi puse vasele în maşina de spălat. Toots încuie uşile şi stinse luminile. Ida se duse spre camera ei. Voia să se cufunde în cadă şi să se gândească la împrumutul de trei milioane pe care i-l ceruse Sammy.

Capitolul 17

Abby nu mai trecu pe acasă în drum spre birou. Făcuse duş la Toots înainte de a pleca. Din fericire, avea mereu o geantă cu lucruri de primă necesitate în portbagajul maşinii. Făcea asta de ani întregi. În meseria ei, nu ştia niciodată când avea nevoie să se schimbe rapid de haine ori să plece într-o călătorie neaşteptată. Geanta conţinea o rochie neagră dintr-un material neşifonabil, o pereche de pantaloni negri cu aceeaşi calitate, o bluză neagră pe gât cu mâneci trei sferturi şi nişte pantofi negri care se asortau

atât cu rochia, cât şi cu pantalonii. Mai avea şi obiectele uzuale de toaletă şi o copie a paşaportului ei, care semăna aproape leit cu un carnet de conducere. Nu lipsea nici trusa lui Chester, alături de care pusese o pungă de plastic plină cu bunătăţi pentru câini. O dată pe săptămână înlocuia baxul cu şase sticle de apă. Îi plăcea să fie pregătită pentru orice, în dimineaţa aceea, prevederea o ajutase să economisească peste o oră.

După ce-l hrăni pe Chester şi-l instală în fotoliul lui, făcu nişte cafea şi porni televizoarele şi cele trei computere de pe birou. Avea nevoie de ştiri. Nu toate porcăriile ascunse pe ultimele pagini. Avea nevoie de ştiri pentru prima pagină, ştiri senzaţionale. Altfel, trebuia să ia în considerare serios propunerea mamei ei. Nu că ideea ar fi fost proastă, chiar nu era, însă era necesar un subiect de actualitate. Asta era cheia succesului unui tabloid. Ştirile de divertisment trebuiau să fie proaspete. Dacă erau vechi, nimănui nu-i păsa. De preferat, trebuia să aibă legătură cu premierele ultimelor filme, cu divorţurile celebrităţilor sau cu activitatea centrelor de relaxare unde vreun star încerca să dea jos cinci kilograme înainte de a reapărea în public.

Aroma cafelei umplu camera. Abby îşi umplu cana şi luă câteva guri înainte de a se aşeza să-şi verifice e-mailul. Spera să găsească un mesaj de la agenta de presă a cuplului Pitt/Jolie. Îşi zise că visa cai verzi pe pereţi. Chiar dacă, printr-un noroc chior, interviul şi sesiunea foto aveau să se concretizeze, i-ar fi fost imposibil să facă toate pregătirile necesare înainte de trimiterea numărului la

tipografie. Chiar trebuia să treacă mai departe, își deschise căsuța cu e-mailuri primite şi trecu în revistă noutăţile. Nimic din partea agentei de presă, aşa cum se aşteptase. „Nu spera și nu vei niciodată dezamăgită”, îi spusese cineva cu ani în urmă. Cât adevăr putea conţine acea frază!

Răspunse la trei e-mailuri de-ale reporterilor şi la două din partea jurnaliştilor de la un post local de televiziune care o invitau la o discuţie în legătură cu dispariţia lui Zdreanţă. Nu voia în niciun caz să le acorde un interviu. Ştia ce însemna să fii refuzat în mod sistematic, dar Abby nu era în poziţia de a face declaraţii cu privire la Zdreanţă. Cazul lui era pe mâna poliţiei. Genul acela de probleme de care ea n-avea nevoie. Apăsă butonul de ştergere, apoi blocă adresa e-mail a expeditorului. O grijă în minus.

Văzu un mesaj de la mama ei. Ciudat, pentru că abia se despărţiseră. Plecase deja de o jumătate de oră când Toots i-l trimisese. Îl citi pe sărite, după care o luă de la capăt.

Abby,

N-am avut ocazia să te prind singură aseară de vreme ce eram toate obosite şi un pic luate de val când am mers la culcare. Ida are o relaţie cu doctorul Sameer.

Aşa cum ştii, au păstrat secretul până acum câteva zile. Alaltăieri au avut prima lor întâlnire oficială, dar ceva s-a întâmplat şi Ida s-a întors acasă foarte supărată. Eu şi Sophie avem dubii în privinţa lui. Ştiu că doctorul Pauley l-a recomandat, dar ceva nu e în regulă, deşi nu-mi dau seama despre ce e vorba. E doar intuiţia mea.

Ai putea, când ai timp, să-i cercetezi puţin trecutul? Ştiu că voi, cei de la The Informer, aveţi tot felul de contacte. Dacă nu poţi, îl voi suna pe Chris și-l voi ruga pe el să caute în trecutul individului. În altă ordine de idei, o să avem altă şedinţă de spiritism săptămâna viitoare. Mi-ar plăcea să vii şi tu.

Mama

P.S. Biata Ida. Pierderea șansei de a fotografia starurile a deprimat-o îngrozitor!

Abby răspunse:

Mamă,

Dormeai încă atunci când eu și Chester am plecat – îmi pare rău! Nu m-am gândit că e nevoie să te trezesc. Transmite-i Idei regretele mele. Poate că va mai apărea ceva. Voi vedea ce pot să fac în legătură cu doctorul Sameer. Recomandările lui sunt impecabile, dar… mă voi ocupa de asta imediat. Răspunsul este pozitiv pentru şedinţă. Sună-mă pentru detalii!

Abby

Îşi notă să-i ceară unui reporter să facă o anchetă în legătură cu doctorul Sameer şi Centrul pentru Minte şi Corp. La cât de disperată era, spera să-i iasă un articol până şi din asta.

Acum trebuia să scrie e-mailul de care se temea de zile întregi. Dacă avea să-i determine concedierea, era

resemnată. Nu mai putea să amâne.

În atenţia LAT Enterprise:

Vă scriu cu regret acest e-mail. Am fost informată că interviul cu Jolie/Pitt a fost anulat. Lucrez momentan la un subiect care sper să fie la fel de interesant pentru cititorii noştri.

Nu era nimic altceva decât o minciună gogonată.

Lui Abby nu-i plăcea să mintă.

Articolul se referă la un actor decedat. Deşi nu este o ştire senzaţională, cred că cititorii revistei vor fi foarte deschişi la abordarea fenomenelor paranormale.

Vă cer permisiunea să merg mai departe cu acest subiect.

A. Simpson

Nu se sinchisi să-l recitească înainte de a-l trimite. Era prea bizar. Avea certitudinea că aceasta era ultima ei zi ca redactor-șef. Se uită prin birou. Ar fi putut să-l elibereze în câteva minute dacă i se oferea ajutor cu scaunul lui Chester.

Întristată la gândul că urma să-şi piardă slujba, Abby avu o idee. Dacă ar fi descoperit cine îi trimisese acele e-mailuri, le-ar fi putut folosi în apărarea ei la discuţia cu patronii. Înainte să se răzgândească, ridică receptorul şi formă numărul din trei cifre care-i făcea legătura cu Josh, talentatul lor informatician.

— Da?

Abby auzi pe fundal tastele computerului răpăind.

— Josh, sunt Abby. Te rog să vii până în biroul meu cât de repede poţi. Am nevoie de cunoştinţele tale.

Sunetul tastelor se opri.

— Bineînţeles, Abby. Lasă-mă zece minute!

— Mulţumesc, Josh, spuse ea, după care închise.

Dacă exista un om capabil să dea de urma e-mailului misterios, acela era Josh. Zdreanţă îl angajase imediat după ce terminase liceul, iar asta fusese una dintre puţinele iniţiative bune ale nemernicului. Dacă mesajul provenea cu adevărat de la agenta de presă a cuplului Pitt/Jolie, Abby ar fi putut scoate un articol interesant. Nu era mare lucru, dar ar fi făcut orice ca să poată titra cu litere roşii *EXCLUSIVITATE.*

O bătaie în uşă îl făcu pe Chester să se activeze şi să pornească spre sursa zgomotului.

— Bravo!

După incendiu, Abby nu se mai despărţise de patruped, ridicându-l la rangul de bodyguard. Josh sări un pas înapoi când dădu nas în nas cu Chester.

— Mamă, Doamne, nu ştiam că ai un asemenea câine de atac în birou! exclamă el.

— Nu spune nimănui, dar muşcă numai la comandă. Şezi, Chester!

Ciobănescul german sări imediat înapoi în fotoliu.

— Bun, ce pot face pentru tine?

— Am primit nişte e-mailuri, dar nu sunt sigură de identitatea expeditorului. Poţi afla de unde au fost trimise?

Pe baza acestei informaţii şi-ar fi putut lansa ancheta.

— Nicio problemă. Vrei să să mă apuc de treabă chiar acum?

— Ar fi minunat. Uite, pe ăsta îl folosesc pentru tot ce ţine de *The Informer*, zise Abby arătând spre computerul din centrul mesei de lucru.

— N-ar trebui să-mi ia mai mult de un minut, spuse Josh, care începu să tasteze cu viteză bionică.

În timp ce degetele tânărului zburau pe tastatură, Abby îl privea concentrată, aşteptând un miracol. Dacă e-mailurile veneau de la agenta de presă, slujba ei nu era periclitată. LAT Enterprise n-ar fi avut motive s-o concedieze. E drept, ratase ştirea de senzaţie, dar nu avea să rămână şomeră. Bineînţeles, ar fi putut să se întoarcă la fostul loc de muncă de la San Francisco sau să se mute înapoi în Charleston, însă ar fi fost o soluţie nesatisfăcătoare. „Viaţa şi munca nu trebuie decât să te facă fericit”, asta era deviza lui Toots. Abby se gândi că trăise şi ea, pe cât posibil, conform acestui dicton.

— Ce naiba? Se aplecă peste birou ca să se uite la monitorul computerului. Ce e asta?

Ecranul era plin de coduri pe care nu le putea citi, darămite să le priceapă.

— Treburi de-ale computerului, răspunse Josh fără să-şi ia ochii de la ecran. Continuă să tasteze cu o viteză uimitoare.

— Bineînţeles, nu ştiu de ce-am întrebat, murmură Abby. Cu toate că folosea computerul zi de zi, n-o interesaseră decât elementele absolut necesare. Coduri, fişiere criptate, algoritmi – putea să trăiască bine, mersi şi fără ele. Avea

destule chestii care să-i ocupe creierul.

— Asta e ciudat, remarcă Josh.

Abby trecu în spatele scaunului pentru a vedea ce-l surprinsese pe tânărul informatician.

— Ce e? Ura să aştepte fără să facă nimic. Ce-ai găsit?

Mâinile lui Josh zburau pe taste.

— Frate, asta e treabă serioasă!

— Josh, dacă nu-mi spui imediat ce-ai descoperit, mă duc jos şi încep să-ţi sparg toate computerele. Abby zâmbea, ştiind că el nu avea să-i ia în serios comentariul.

— Par să fie nişte caziere judiciare. Uită-te aici, spuse el dându-se la o parte pentru a-i oferi o perspectivă mai bună asupra monitorului.

— Nu pricep. Acestea sunt raportări privind arestările, am văzut şi eu câteva la viaţa mea. Ce legătură au cu e-mailurile?

— Eu presupun, şi ţine minte că e doar o presupunere, că un deţinut cu acces la computere a trimis aceste e-mailuri. Nu ştiu însă dacă avem de-a face cu un geniu al informaticii ori cu un virus care a infectat sistemul-sursă, trimiţând mesaje fără ştirea expeditorului.

Abby îşi trecu o mână prin păr.

— Pe scurt, îmi spui că e posibil ca cineva să-mi trimită e-mailuri din închisoare? Oare deţinuţii au acces la computere?

— Nu sunt sută la sută sigur, dar as merge pe nouăzeci şi cinci la sută, zise Josh, rânjind cu gura până la urechi.

— În regulă. Atunci următorul pas este să aflăm dacă vreun cunoscut de-al meu este după gratii. Personal, nu

ştiu, dar profesional orice e posibil. Te poţi întoarce la computerele tale, am de dat nişte telefoane. Îţi mulţumesc din suflet pentru ajutor.

— Oricând, Abby. Ştii unde mă găseşti, spuse Josh.

Rămasă singură, tânăra femeie se aşeză la masa de lucru fixând monitorul cu privirea. Se gândi că Zdreanţă fusese arestat, dar abandonă ideea pe loc. În acel caz ar fi fost informată. Nu, trebuia să fie altcineva, care avea un cui împotriva ei şi a ziarului. Dar cine? îşi scotoci mintea în căutarea unui răspuns, însă căutarea se dovedi zadarnică.

Chris ar fi putut şti. Fără să stea pe gânduri, formă numărul lui. El răspunse la al doilea ton de apel.

— Chris Clay, răspunse el pe tonul profesional rezervat clienţilor.

— Chris, Abby la telefon. Se pare c-am primit câteva e-mailuri false din partea unui deţinut de la închisoarea districtuală.

— Bună, Abby.

Putea să jure că el zâmbea. Ştiind că n-o putea vedea, zâmbi la rândul ei.

— Bună, Chris. Ce mai faci? Cum a fost îngheţata?

— Aşa e mai bine. Trebuie neapărat să mai lucrezi la eticheta conversaţiilor telefonice.

— O voi face, promit, dar mai târziu. Ştii cumva dacă deţinuţii au acces la internet?

— Au, din păcate. Ce mai face mama ta? N-am mai vorbit cu ea în ultima vreme.

— Era bine când am plecat de la ea în dimineaţa asta. Ai putea să mă asculţi un minut fără să fii atât de… ticălos?

îmi pare rău, dar trebuie să descopăr un individ aflat la închisoarea districtuală, cineva care ne poartă sâmbetele mie sau revistei. N-ai vreun cunoscut pe acolo? Un tip care poate căuta discret un nume? Eu am sursele mele la închisoare, dar n-aş vrea să le folosesc, de vreme ce nu ştiu cine stă în spatele acestor e-mailuri.

Inima îi bătea atât de repede, încât trebui să respire profund şi purificator. Astea erau doar afaceri, nimic personal.

— Am, Abby, dar trebuie să te previn că dacă mă străduiesc să sun şi să pun tot felul de întrebări îmi vei fi datoare. Foarte mult!

— Să-ţi fiu datoare? în bani?

— Nu, îmi vei fi datoare cu o cină.

— O, bine, dacă asta e tot. Nici nu se pune problema, mergem la Pink's, şi o să-l iau şi pe Chester. Se dă în vânt după hotdogi.

— Da, ţin minte că mi-ai spus asta. Cu muştar şi murături, cred.

Abby nu-şi putu reprima hohotul de râs. Chris avea o memorie formidabilă care se asorta perfect cu acel corp formidabil.

— Deci iei cina cu mine dacă descopăr cine ţi-a trimis e-mailurile de la închisoarea districtuală? Vreau să mă asigur că te-am auzit corect, pentru că data trecută când te-am văzut nu erai prea prietenoasă.

Nu, nu fusese deloc prietenoasă, dar asta nu mai conta acum.

— În regulă, am fost o scorpie. Probabil că în ziua aia mă

chinuia sindromul premenstrual. Acum, dacă vei descoperi această informaţie pentru mine, o să-ţi fac cinste, tu alegi doar locul.

— Ne-am înţeles. Te sun când aflu ceva. Ţine-ţi telefonul deschis, o avertiză el, reamintindu-i că lăsase încărcătorul acasă noaptea trecută, deci era foarte probabil să rămână fără baterie.

— Cred că s-a descărcat. Sună la ziar sau la mine acasă dacă nu mă prinzi la mobil. Îţi sunt profund recunoscătoare, Chris.

— N-am nicio îndoială. Îmi pare bine să te pot ajuta. Te sun îndată ce am un răspuns.

— E perfect.

Abby puse telefonul fără fir în încărcător.

O cină în compania lui Chris era ultimul lucru la care se aşteptase, dar fusese teribil de nepoliticoasă cu el când se văzuseră ultima oară. El nu ştia cât de mult o rănise când îi spusese că-i plăcea cu adevărat de ea, după care no mai sunase şi nici nu mai pomenise de asta. Înţelegea problema conflictului de interese generată de faptul că el o reprezenta pe Toots, dar tot nu-i convenea. Deşi era foarte posibil să-şi piardă slujba pentru că se grăbise cu promovarea interviului, Abby ar fi vrut să strige lumii întregi cât de fantastică era viaţa ei. Mai ales că ea și Chris urmau să cineze împreună din nou.

— Uraaaaaaaaa! Schiţă câţiva paşi de dans, oprindu-se doar când văzu figura întrebătoare a lui Chester. Asta se numeşte fericire, băiete. Fericire!

Capitolul 18

În aceeaşi dimineaţă în care Abby fusese de acord să iasă la cină cu Chris, Ida îşi auzi telefonul mobil sunând în timp ce ieşea de la duş. Singura persoană care o suna pe prostia aia era doctorul Sameer, iar ea nu avea niciun chef să discute cu el, aşa că nu răspunse.

Se îmbrăcă rapid cu o pereche de pantaloni albi trei sferturi şi un tricou marinăresc. Îşi tapă părul şi-şi dădu cu luciu roz pe buze. De vreme ce n-avea niciun plan să iasă în oraş, nu se sinchisi să-şi facă rutina matinală ce dura treizeci de minute. Tot ce-i trebuia era nişte cafeină. Băuse prea mult în ajun şi avea să sufere din această cauză tot restul zilei dacă nu lua măsuri urgente. Se grăbi să coboare, încă uimită de toate schimbările pe care le făcuseră Toots şi echipa de muncitori într-un timp atât de scurt. Bucătăria în alb şi albastru era acum luminoasă şi aerisită. Ea îşi terminase de câteva zile propria cameră. Adora galbenul pal în care zugrăvise pereţii, iar mobila de dormitor pe care o alesese era pur şi simplu superbă. Lemnul de stejar decolorat se asorta perfect cu aşternuturile şi cuvertura verde-deschis. Baia era acum dotată cu o cadă cu *jacuzzi.*

Folosise pretutindeni tonuri pale de galben şi de verde. Când terminase, fusese atât de încântată de rezultat încât abia aştepta să se apuce şi de sufrageria aia înspăimântătoare. Toots, pe de altă parte, voia să le lase răgaz vizitatorilor fantomatici să plece definitiv în lumea lor.

Idei îi venea încă foarte greu să creadă cât de fireşti

deveniseră conversaţiile lor despre fantome şi despre spiritele defuncţilor, dar aşa se întâmplase, şi puţin îi păsa dacă părea straniu. Era mai fericită acum decât fusese vreodată în cei şaizeci şi cinci ani ai săi. Nu trebuia nici măcar să joace teatru, cum făcuse atâta vreme. Fetele o alintau, o boscorodeau, o numeau în toate felurile, dar trecea cu graţie peste toate astea. Ştia c-o iubeau indiferent de defectele ei. Iar ea abia acum învăţa să le iubească în felul în care meritau să fie iubite.

Îşi turnă o cană de cafea şi merse pe urmele mirosului până pe verandă, unde le găsi pe Toots şi pe Sophie, încă în pijamale, fumând ca două locomotive cu cărbuni.

— Mă faceţi să vomit! Pun pariu că plămânii voştri sunt negri ca tuciul. Mi-ar plăcea să vă lăsaţi.

Sophie trase adânc din ţigară, scoţând fumul în direcţia Idei.

— Vom face o înţelegere. Tu renunţi la bărbaţi pentru un an de zile, iar eu mă las de fumat.

Sophie rânji, îi făcu lui Toots cu ochiul, apoi inhală din nou cu nesaţ.

— Bărbaţii şi fumatul nu sunt la fel. Fumatul te poate omorî, remarcă Ida.

— Şi bărbaţii te pot omorî, Ida, zise Sophie pe un ton mult mai serios. Cel puţin fumatul e alegerea ta.

— În regulă, sunt de acord, e mai bine aşa? Nu poţi accepta că greşeşti, corect? Nu, nu răspunde la asta. Unde e Mavis? N-am văzut-o nici pe ea şi nici pe câinele ăla enervant în dimineaţa asta.

— A plecat cu George să inspecteze una dintre

curăţătoriile lui. Îţi vine să crezi? Draga de Mavis, mai grasă decât o găină de supă, pierde toate kilogramele alea într-un timp record, apoi întâlneşte un bărbat bogat în timp ce-şi plimbă câinele. Cred că, în sfârşit, a dat norocul peste ea, spuse Toots.

— L-ai cunoscut pe George? întrebă Ida. Dădu la o parte nisipul de pe şezlong, apoi se aşeză.

— Nu încă. Mavis spune că-l va invita la cină îndată ce terminăm amenajarea sufrageriei. Nu vrea să-l pună pe fugă. Nu pot s-o condamn pentru asta. Patru femei bătrâne trăind cu fantoma lui Bing Crosby. Toots făcu o pauză pentru a-şi aprinde o ţigară, apoi urmă: E deşteaptă să-l ţină la depărtare, cel puţin pentru moment.

Mulţimi de oameni începură să se ivească pe plajă, colorând nisipul cu prosoapele lor viu colorate, cu pături, umbrele şi mici lăzi frigorifice. Părinţii desfăceau tuburi de loţiuni de protecţie solară, întinzându-le în strat gros pe spate, pe burţi şi pe feţe. Copiii mai mici şi mai mari se întreceau prin valuri, ţipând de plăcere când apa rece le lua respiraţia. Râsete, strigăte şi câte un scâncet ocazional ajungeau până la verandă.

— Suntem aici de atât de multă vreme, iar eu n-am fost la plajă până acum, sau mai bine zis nu în modul acesta, zise Sophie uitându-se în jos. Voi face asta în curând. Să stau liniştită, să mă uit la oameni şi să fumez. Râse. Vrei să vii cu mine, Ida? Eu voi trage din ţigară, iar tu te poţi uita după bărbaţi. Poate că noul tip al lui Mavis are un frate.

— Nu mă interesează să-mi găsesc pe cineva. Îmi doresc să mă laşi în pace, o tot ţii aşa de şase luni. M-am săturat să

te ascult. Tu de ce nu ai un bărbat în viaţa ta, Sophie? Nu poţi găsi unul? Prea mult de lucru? Sau ţi-e teamă că ţi l-aş putea sufla, aşa cum Toots mi l-a furat pe Jerry?

Ida respiră profund, îşi încrucişă mâinile peste piept şi aşteptă, cu urma unui zâmbet apărându-i în colţul gurii.

— Ei bine, la naiba, Ida, sunt mândră de tine! Poţi și tu să fii răutăcioasă. Am știut întotdeauna că ceva era putred sub toată perfecţiunea asta. Nu că ar fi treaba mea, dar în timp ce tu crezi că fericirea unei femei depinde de capacitatea sa de a pune mâna pe un tip, eu am ales să rămân singură. Nu e aşa de greu, din moment ce tu eşti deja cu bărbatul perfect, iar eu nu m-aş întâlni niciodată cu unul care s-ar uita de două ori la o femeie de… calibrul tău. Asta îţi răspunde la întrebări? zâmbi Sophie, știind că îşi irita prietena la culme. A, și să nu uit, Jerry nu era bun de nimic.

— Da, am mai auzit asta, râse Ida. Toots, ai vorbit azi cu Abby? Voiam să-i spun la revedere, dar plecase când m-am trezit. Sper din toată inima că şeful ei nu are de gând s-o dea afară!

— Aseară am fost pe punctul de a-i mărturisi că eu sunt misteriosul proprietar al ziarului, dar m-am abţinut. I-am trimis un e-mail în dimineaţa asta, dar n-am verificat computerul să văd dacă mi-a răspuns. Să mergem înăuntru. Sophie, poţi să pui de cafea? Să vedem dacă Abby i-a scris „patronului" ei. O să iasă un scandal monstru când o să afle că eu am cumpărat revista. Abia aştept, dar mă şi tem de asta în acelaşi timp.

Înăuntru, Sophie se ocupă de cafea în timp ce Toots îşi

deschidea laptopul. Ida aduse lapte şi zahăr la masă.

— OK, uite-l! La naiba, zice că va lua în considerare povestea noastră cu fantome şi că va veni să asiste la următoarea şedinţă de spiritism. Sophie, asigură-te că echipamentul ăla nou este instalat corect în caz că vom prinde o mişcare, o apariţie, un nor pufos cu feţe certându-se pe tăcute. Imaginea asta mă face şi acum să tremur de frică. Dacă Abby ar avea o poză cu fenomenul paranormal în curs sau o înregistrare pe care s-o transcrie, nemernicii ăia de la The Enquirer şi The Globe ar fi nevoiţi să-şi aducă aminte ce înseamnă concurenţa. Toots se uită prin celelalte mesaje şi exclamă: Ce chestie! Nu pot să cred. Scumpa de Bernice mi-a trimis un e-mail. Minunile nu încetează. Zice că iasomia a înflorit la Charleston şi că doctorul Pauley a trecut pe la ea de trei ori săptămâna asta interesându-se când mă întorc acasă. M-am gândit odată să ies cu Paul, v-am spus vreodată? Nu, nu cred.

Toots se grăbi să parcurgă tot e-mailul, citind cu voce tare pasajele relevante pentru celelalte.

— Mi-e dor de bătrânica mea dragă! Va trebui să facem o scurtă călătorie până la Charleston.

— Eu mă bag, anunţă Sophie. Mi-am dorit întotdeauna să călătoresc unde şi când mă apucă.

— Îi voi scrie lui Bernice să ne aştepte, însă n-o să-i indic o dată precisă; aşa va fi ochi şi urechi când va auzi o maşină oprindu-se pe alee. Biata de ea, mi-aş dori să se pensioneze. Nu că i-aş fi făcut viaţa mai uşoară. Sunt aşa de mândră de ea că se străduieşte să utilizeze computerul! I-am cumpărat un laptop pentru ziua ei de naştere anul

trecut. S-a uitat la mine ca şi cum îi dădeam o navă spaţială extraterestră populată cu omuleţi verzi. Of, la naiba! Ochii lui Toots se umplură de lacrimi doar gândindu-se la Bernice.

— Nu te mai smiorcăi; poţi să te duci la Charleston oricând vrei. Știu că ai așa-zisa slujbă la revistă, dar Abby se descurcă perfect pe cont propriu. Tot ce putem face noi este s-o încurajăm. Își imaginează că proprietarul misterios e o mare corporaţie care vânează profitul cu orice preţ. Dacă veni vorba, până la urmă noi de ce suntem aici? Nu tragem sforile din umbră, cum ne promiteai tu, ci ţinem şedinţe de spiritism şi… Ce naiba mai facem în Los Angeles? Abby n-are nevoie de noi. Sophie cea puternică şi care făcea mereu pe deşteapta le oferi un spectacol rar: lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Nu ştiu de ce-am spus asta, murmură ea. Cred că mă simt bătrână şi inutilă. Am nevoie să fac ceva constructiv, ceva cu scop şi sens.

— Ai făcut asta cu luni în urmă când l-ai înmormântat pe Walter, replică Toots. Se pare c-ai uitat de planul tău de a nu-ţi face niciun plan.

— Nu, n-am uitat, însă mi-am dat brusc seama că eu nu fac absolut nimic! Pentru prima dată în viaţa mea, chiar nu am nicio responsabilitate. Nu sunt sigură că e un lucru bun, Toots. Mă simt ca o ratată cu un mare R lipit pe frunte.

— Ia mai tăceţi din gură! Serios, ajunge să primeşti un e-mail de la Bernice ca totul să se destrame? Vă purtaţi amândouă ca două babe proaste, nu ca acele femei inteligente şi emancipate pe care am ajuns să le admir şi să le iubesc mai mult decât pe oricine. Ida se opri din vorbit

când văzu că le captase atenţia. Se holbau la ea de parcă ar fi avut trei capete. Un Cerber biped. Ce-i? vru ea să ştie.

— Asta ar trebui să te întrebăm noi pe tine. Ce naiba te-a apucat, Ida? De când ne cunoaştem, şi se fac cincizeci şi unu de ani în toamna asta, nu te-am auzit niciodată să ne spui mie, lui Sophie sau lui Mavis că ne iubeşti! Ce era în cafeaua aia pe care am băut-o de dimineaţă? Toots se uită la Ida, apoi la Sophie. Ai drogat-o cumva?

— Nu. Cred că pur şi simplu e-mailul bătrânei Bernice şi-a atins ţinta. Mi-a adus aminte că locul meu nu este nici aici, nici la Charleston, ca să nu mai vorbim de New York. Aş trăi mai degrabă în Mongolia. Toots, o să-mi strâng lucrurile din apartamentul acela oribil şi plictisitor şi o să-l vând celui care licitează mai mult. Ştiu că piaţa imobiliară e în cădere liberă, dar n-am auzit de nimeni care să aştepte ani întregi pentru a vinde o locuinţă din centrul New Yorkului. Da, asta o să fac.

Apoi aş putea cumpăra ceva aici sau în Charleston. 1 Am nevoie de un şut în fund, o misiune care să mă ţină J ocupată. Sophie deschise un nou pachet de Marlboro,. Aprinzând două ţigări. Îi dădu una lui Toots..

— Ce naiba? Asta e femeia care plănuia să nu-şi facă nici un plan? întrebă Toots suflând fumul către prietena ei.

— Nu mi-am schimbat punctul de vedere, însă trebuie, să mă organizez pentru a vinde apartamentul sau a porni în călătorie. Da, plănuiesc să fac toate astea. Nu vreau să stau cu mâinile în sân. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii luând decizii menite să repare opţiunile proaste din trecut. Acum, în sfârşit, sunt liberă să aleg sau nu. Sophie

luă o gură de cafea din cana albastră abia cumpărată. N-are niciun sens, nu? zise ea uitându-se întrebător la Toots.

— Am înţeles ce încercai să spui. Vrei să alegi pentru că o poţi face, nu din obligaţie. E corect? Dacă nu, atunci tot discursul tău a fost o aiureală. Răsucindu-se spre Ida, Toots o iscodi: Ce părere ai despre teoria lui Sophie?

— Înţeleg exact de unde vine. Cred că avem toate o revelaţie. Emailul lui Bernice n-a fost decât impulsul de care avea nevoie Sophie. Aveam şi eu nevoie de el ca să fiu conştientă că nefăcând nimic ne irosim vieţile. Ida se ridică şi aduse cafetiera la masă. Umplu din nou cănile, apoi luă loc și continuă: Am pierdut un an întreg din viaţă spălându-mi mâinile şi orice era în jurul meu. Nu pot să cred c-am trecut peste asta. Toots, Sophie, dacă n-aţi fi fost voi două, m-aş afla încă în acel penthouse şic, spălându-mă pe mâini, încercând să dezinfectez lumea întreagă. Asta mi-a spus doctorul Sameer. Mi-a spus că viaţa mea se dezintegra treptat și simţeam nevoia să preiau controlul asupra lucrurilor pe care-mi stătea în putere să le controlez, de pildă curăţenia din jur.

Sophie luă prima cuvântul, ca de obicei; din acest punct de vedere nu se schimbase nimic în ultimele cincisprezece minute.

— Chiar crezi prostia asta?

— Într-un fel, pentru că e parţial adevărat. Thomas a murit, iar eu n-am mai avut control asupra… Ida se opri brusc, după care reluă: Cred că-mi plăcea să controlez oamenii. Thomas m-a lăsat să ţin frâiele de-a lungul mariajului nostru.

— Mare noutate! La naiba, Ida, îţi puteam spune şi eu asta, şi încă fără să-ţi cer un ban. Cât l-ai plătit pe doctorul Sameer? rânji Sophie. Poate că mi-am ratat vocaţia. Ar fi trebuit să mă fac psihiatru.

Toots se ridică şi se-ntinse.

— Mi-a ajuns atâta vorbărie, mă duc să mă îmbrac şi să mă apuc de treabă. Sophie, când ai un minut la dispoziţie, trebuie să stăm de vorbă. Între patru ochi. Nu este nimic personal, Ida. E o surpriză.

— Nu trebuie să-mi explici, Toots, spuse Ida.

— Oricum nu mi-a plăcut niciodată să mă explic în faţa nimănui. Ne vedem mai târziu.

Ida îşi auzi mobilul sunând din nou.

— Ar trebui să răspund. Îşi luă cafeaua în cameră şi luă telefonul de pe noptieră. Alo?

— Ah, Ida, draga mea! Credeam că nu vrei să mai vorbeşti cu mine. Te-am sunat toată dimineaţa.

Ida îşi dădu ochii peste cap, gândindu-se că semăna tot mai mult cu Toots.

— Eram afară la cafea cu prietenele mele.

— Trebuie să ne vedem azi, vreau neapărat să te întreb ceva. Te implor să accepţi! îţi trimit un taxi la ora care îţi convine. N-am dormit deloc de când ai plecat noaptea trecută. Pe deasupra, îţi datorez nişte scuze.

Inima Idei se topi. Sammy o iubea, putea să simtă asta până-n măduva oaselor, dar, în acelaşi timp, îşi iubea profesia. Poate că era timpul să nu se mai gândească doar la propria persoană, ci şi la ceilalţi. Fusese egoistă prea multă vreme.

— Da, Sammy, trimite-mi un taxi cât poţi de repede! Voi aştepta la capătul aleii.

Închise, îşi luă geanta şi se grăbi, afară înainte ca Toots sau Sophie s-o poată interpela. În ciuda discursului ei despre control, Ida ştia că o discuţie între fete nu era suficientă pentru a-i înăbuşi dorinţa de a-şi împărţi viaţa cu un bărbat.

Capitolul 19

Toots medită la conversaţia cu Ida şi Sophie. Intenţia ei fusese să administreze *The Informer,* dar, dacă nu era dispusă să-şi dea cărţile pe faţă, trebuia să stea în spatele scenei. Îşi făcuse iluzii că ea şi fetele ar fi putut crea subiecte noi pentru Abby, dar nu era atât de uşor. Nu avea nicio relaţie în show-business, nu era actriţă şi nu aspirase niciodată să fie. Achiziţionarea revistei nu fusese investiţia cea mai inteligentă, era pe deplin conştientă de asta, dar totul se învârtea în jurul lui Abby. Ar fi făcut orice pentru a-i asigura fericirea. Fericirea lui Abby o făcea pe Toots fericită. Deşi înmormântase opt soţi, îşi păstrase o atitudine pozitivă, dar Sophie avea dreptate. Prezenţa ei la cârma revistei nu era necesară, Abby se descurca foarte bine din postura de redactor-şef. Pe de altă parte, Toots ştia că pasiunea lui Abby o constituia reportajul de teren, urmărirea starurilor în căutarea celui mai important titlu al zilei. Era măcinată de îndoieli, ceea ce o făcea să se simtă inconfortabil. Trăise aceeaşi senzaţie la Charleston, şi din cauza asta îşi chemase alături cele mai dragi prietene ale

ei. Era momentul să dea o lovitură.

— La naiba cu toate astea!

Deschise şifonierul, scoase o fustă de blugi şi o bluză verde pal şi-şi luă sandalele. Nu avea de gând să-şi plângă de milă. Viaţa era făcută pentru a fi trăită. Intenţiona să se bucure de viaţă atâta vreme cât mai putea respira.

Pentru început, avea să-l invite pe Chris la cină în scopul de a-i stoarce nişte informaţii. El ieşea cu starlete aproape în fiecare noapte, aşa că precis deţinea un stoc impresionant de bârfe. Abby avea nevoie de titluri senzaţionale, iar mama ei urma să facă tot ce-i stătea în puteri ca s-o ajute.

Nerăbdătoare, se grăbi să iasă pe hol în căutarea lui Sophie. Bătu la uşa ei.

— Sophie, eşti acolo?

Aşteptă afară. Nu putea intra în camera aceea, deşi se lămurise că făpturile acelea paranormale nu erau malefice. O speriaseră însă teribil, şi deocamdată nu era pregătită să-și înfrunte temerile. Avea prea multe lucruri importante de care să se ocupe. Ciocăni din nou. Pe nesimțite, Sophie veni în spatele ei şi-i dădu un ghiont, făcând-o să înţepenească de frică.

— Ce…? o, era să fac infarct! bâigui ea tremurând. Dacă mai faci asta vreodată o să te arunc pe scări aşa cum a azvârlit Olivia de Haviland ţeasta aceea în *Secretul verişoarei Charlotte!*

— La naiba, Toots, nu mai fi atât de rea! Te tachinam doar, bine? Sophie îşi făcu loc dând din coate spre uşa dormitorului. Haide, m-ai scos din sărite, bombăni ea

trântind uşa în faţa prietenei sale.

— Aşteaptă! Trebuie să-ţi spun ceva.

Sophie deschise uşa cu o smucitură.

— Ce? Nu mi-a trecut enervarea.

— O să treci peste asta. Ascultă! Abby a pus un reporter să-l verifice pe doctorul Sameer. Toots îşi coborî vocea pentru ca Ida să no audă.

— Poţi să vorbeşti tare, nu e aici. În momentul în care i-a sunat telefonul, s-a repezit pe scări ca o adolescentă înfierbântată. Un taxi a luat-o de la capătul aleii. Ştii unde se duce, nu?

— La doctorul Sameer?

— Da. Probabil pentru o partidă spectaculoasă de sex.

— Şi ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că noi n-avem parte de aşa ceva. Acum treci mai departe, dar rămân supărată pe tine.

Sophie era pe punctul de a închide uşa când Toots puse piciorul în prag.

— Trebuie să scap acum de fobia asta. Nu vreau să-mi pună stăpânire pe viaţă aşa cum s-a întâmplat în cazul Idei cu tulburarea obsesiv-compulsivă. Acum mişcă-te!

Intră în fostul ei dormitor aşteptându-se să simtă o răcoare nefirească, însă nu se întâmplă nimic. Dimpotrivă, camera părea călduroasă şi îmbietoare cu noul ei mobilier din arţar. Deşi i se părea nelalocul lui într-o casă de pe malul mării, le dăduse lui Sophie şi fetelor mână liberă să decoreze aşa cum voiau.

— În regulă, camera nu mai e aşa de înspăimântătoare. Am trecut peste asta. Poţi fi supărată cât pofteşti pe mine.

— N-am încetat niciun moment, o informă Sophie.

— Bine, varsă-ţi focul, dar apoi calmează-te. Avem o mulţime de treburi de făcut.

— O să mă calmez când o să vreau, OK? Acum du-te la treburile tale, eu am de gând să fac un duş şi să mă îmbrac. Aş putea să merg la plajă şi să stau acolo toată ziua după ce contactez un agent imobiliar din New York.

— Am priceput. O să-l sun pe Chris, să văd dacă pot afla vreo bârfă pentru revistă.

Toots se răsuci să plece, însă prietena ei o apucă de braţ.

— Doar ca să ştii, n-o să mai fiu supărată peste o oră.

— Bine, abia aştept. Acum am fugit.

Toots se duse în camera ei, unde deschise laptopul ca să verifice dacă primise vreun mesaj de la Abby. Într-adevăr, fiica ei răspunsese la e-mailul primit de la LAT Enterprise:

Către: LATEnterprise@yahoo.com
De la: ASIMPSON@THEINFORMER.COM

Vă mulţumesc pentru permisiunea de a aprofunda subiectul fantomelor. De asemenea, vă mulţumesc pentru încrederea pe care mi-o acordaţi menţinându-mi calitatea interimară de redactor-şef şi dându-mi aprobarea finală pentru conţinutul revistei The Informer.

E-mailul continua cu înşiruirea materialelor pe care Abby intenţiona să le plaseze pe ultimele pagini. Chiar dacă situaţia nu coincidea cu viziunea iniţială a lui Toots despre deţinerea şi administrarea unui tabloid, deocamdată Abby

era mulţumită, şi acesta era lucrul cel mai important. Într-o bună zi, tânăra ar fi putut să se răzgândească şi să anunţe că nu-şi mai dorea funcţia de redactor-şef şi responsabilităţile aferente. Până atunci însă, Toots avea să rămână în fundal, ascunsă după sigla LAT Enterprise.

Dădu un răspuns la obiect, profesional. Dacă scria prea mult, risca să se dea de gol. Pentru moment o bucura gândul că Abby era fericită cu slujba ei. La primul semn de nemulţumire, Toots avea să acţioneze corespunzător.

Următorul lucru pe listă era să-l sune pe Chris. Îi tastă numărul pe telefonul mobil, iar el răspunse din prima.

— Chris Clay.

— Bună dimineaţa, Chris. Ce mai face avocatul meu preferat?

— OK, mămico, spune-mi, ce doreşti? Te cunosc bine.

Era oare aşa de evident? Oare îşi suna fiul vitreg doar când avea nevoie de ceva? Dacă aşa era, trebuia să înceteze. Îl iubea pe Chris ca și cum ar fi fost sânge din sângele ei.

— Te-am sunat să te invit la cină. Tu spui locul și ora.

Alte râsete din partea lui.

— Trebuie să fiu cel mai norocos băiat din lume, pentru că în ultimele douăzeci şi patru de ore primesc a doua invitaţie de a lua cina cu o femeie frumoasă. Cu ce ocazie, Toots? Totul este în regulă la revistă? Casa este OK, eşti mulţumită de constructorul pe care ţi l-am recomandat?

— Da, revista merge bine, datorită lui Abby, iar casa e gata pe interior. Constructorii sunt minunaţi. Cine este cealaltă femeie care te-a invitat la cină? Sper că nu e vreo

starletă fără scrupule.

— Dacă vrei să ştii, este Abby. Mi-a promis o cină dacă-i fac o favoare. După o pauză, Chris continuă: Așa mamă, așa fiică. Eu fac servicii şi primesc la schimb mese gratuite. Noroc că am o imagine foarte corectă despre propria persoană, căci altfel m-aş întreba dacă nu cumva încercaţi să mă mituiţi.

— Nu încerc să te mituiesc. A trecut mult timp de când nu te-am mai văzut. Vreau să-ţi arăt cum am transformat casa. Aş putea s-o rog pe Mavis să pregătească un fel delicios, cum numai ea e în stare. Ce zici?

— De acord, însă va trebui să-mi verific programul înainte de a stabili data. E vreo problemă? întrebă Chris.

„Păi, da”, ar fi vrut Toots să spună, dar se opri. Avea nevoie să-l stoarcă de informaţii cât mai repede posibil, dar nu voia să-l preseze, să-i lase impresia că se folosea de el.

— Nu, bineînţeles. Anunţă-mă când ai o seară liberă. Mavis are congelatorul şi cămara bine aprovizionate, putând găti liniștită pentru cincizeci de persoane. Prin urmare, mă suni tu?

— Cum să nu, Toots.

— Aştept telefonul tău, spuse ea, după care încheie convorbirea. Abby nu menţionase numele lui Chris în ultima vreme. Toots bănuise că ei nu vorbeau. Când se înţeleseseră de minune, când o ţinuseră supăraţi ani întregi. Abby bombănea şi-l făcea ticălos pe unde apuca, dar Toots n-o lua în serios. Văzuse cum se uitau unul la altul când credeau că ea nu era atentă. Atracţia dintre ei

începuse cu câteva luni în urmă. Observase scânteile din ochii lor. Abby nu-i spusese nimic, iar ea nu avea de gând să-ntrebe. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-i vadă pe cei doi având o relaţie, poate chiar întemeind o familie. Chris era un bărbat extraordinar. Dacă era ceva între ei, cu atât mai bine. După ce scotea tot ce putea de la el, avea să-i studieze cu atenţie pentru a se lămuri dacă afecţiunea pe care o remarcase nu era doar rodul imaginaţiei sale.

Un alt element pe care trebuia să-l adauge pe lista ei cu lucruri de făcut.

Chris se îndrepta spre duş când mobilul lui sună a doua oară. Răspunse prompt:

— Chris Clay.

— Bună, Chris, ce faci?

Sursa lui de la închisoare.

— Nimic deosebit. Muncă, muncă şi iar muncă, ştii cum merge treaba.

— Da, ştiu. Ascultă, am informaţia pe care mi-ai cerut-o. Linia e sigură?

— Da, spune-mi ce ai. Chris ascultă în timp ce tipul de la închisoarea districtuală îi comunică datele. Îţi rămân dator, mersi că m-ai sunat aşa de repede.

— Cu plăcere, amice.

Chris apăsă pe butonul de terminare a conversaţiei. Voia s-o sune pe Abby pentru a-i povesti ce aflase, dar mai întâi intenţiona să-i facă o vizită ticălosului care-i trimisese acele e-mailuri. Făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă în mai puţin de zece minute. Nu avea nicio clipă de pierdut. Ajunse la închisoare în timp record şi găsi un loc de

parcare la o distanţă rezonabilă. Asta era deja un miracol.
La detectorul de metale îşi puse cheile, telefonul mobil şi portofelul într-o tăviţă, după care un poliţist plimbă un scanner de mână de-a lungul corpului său în căutarea obiectelor nepermise. Odată ce trecu de inspecţie, îi fu permis să hoinărească prin clădire. Se înregistră la recepţie drept avocat pentru a evita aşteptarea la o coadă lungă. Un gardian îl conduse printr-un labirint de uşi până la o sală cu multe scaune înşirate în faţa unui geam. La închisoarea districtuală din Los Angeles era interzis contactul direct cu deţinuţii, comunicarea fiind posibilă doar prin telefon, într-un spaţiu restrâns delimitat de panouri din lemn. Acestea ofereau puţină intimitate, dar pe Chris nu-l interesa să protejeze intimitatea acelui nemernic. Dimpotrivă, ar fi vrut ca toată lumea să afle ce ticălos era. Poate că avea să-şi ia o chelfăneală pe cinste când tovarăşii săi de detenţie prindeau de veste cum îşi folosise timpul de stat la computer. Chris aflase că numai anumitor condamnaţi, aleşi pe sprânceană, li se îngăduia să folosească internetul o oră pe zi dacă participau la un program educaţional.
— Te poţi aşeza.
Gardianul îi indică un scaun de metal care văzuse şi zile mai bune. Chris îşi dori să aibă la el un şerveţel dezinfectant când văzu o grămăjoară albă lipicioasă – era sigur că nu voia să ştie exact ce era chestia aceea lipită de scaun.
— Asta e formula „Mămica îl aduce pe copilaş să-l viziteze pe tati”, îi explică agentul.

Chris dădu din cap, apoi se aşeză cât mai la margine. Se felicită că n-o luase pe Abby în acel loc asemănător cu intrarea în iad; pe de altă parte, profesia o obligase să se deprindă cu aşa ceva. Chris nu-şi mai amintea dacă ea făcuse vreun reportaj despre vreo celebritate încarcerată acolo. O bătaie în geam îl făcu atent la bărbatul ce purta uniforma tipică închisorii districtuale din Los Angeles.

Michael Constantine. Piroman, altfel mic infractor.

Chris ridică receptorul şi i se adresă:

— Ţi-ai băgat fundul într-un rahat mare cât tine, ştii

Michael Constantine, Micky pentru prieteni, luă telefonul din furcă şi începu să râdă, scoţându-şi la iveală dinţii urâţi, galbeni şi pătaţi de nicotină.

— Cine naiba eşti? Nu ţi-am făcut nimic. Nici măcar nu te ştiu.

— Nu, din fericire. Voi trece direct la subiect. I-ai trimis lui Abby Simpson e-mailuri false când trebuia să studiezi pentru diploma de bacalaureat. Am informat conducerea închisorii despre modul în care ţi-ai petrecut timpul la computer. Dacă procuratura te va pune sub acuzare, foarte bine. Dacă nu, mă voi asigura că fundul tău va avea de suferit, asta la propriu, dacă mă-nţelegi. Nu mai trimite e-mailuri la The Informer, că altfel… Ai băgat la cap?

— Da, frate. Trebuie să fii iubitul blondei ăleia beton. Transmite-i un mesaj din partea mea. Spune-i că fundul ei e al meu când ies de-aici. Ai priceput?

Chris puse telefonul la loc şi plecă. Dacă mai stătea, ar fi fost tentat să spargă geamul şi să-l strângă de gât pe huliganul ăla de doi bani. Îşi recuperă portofelul, telefonul

şi cheile, apoi se grăbi afară la maşină. Formă numărul de mobil al lui Abby, însă intră căsuţa vocală. Ea îi spusese să sune la redacţie. Găsi numărul în agendă şi-l formă repede. După câteva minute de aşteptare, Abby răspunse.

— Chris, ce este? L-ai găsit pe cel care-mi tot trimite e-mailuri?

— N-o să-ţi vină să crezi, Abby. Nenorocitul care a încercat să incendieze sediul revistei este chiar cel pe care-l cauţi.

— Michael Constantine? Cum aşa?

— S-a înscris într-un program educaţional care-i permite accesul la computer. Se pare că nu folosea timpul ăsta doar să studieze.

— Ticălosul! Eu… E ceva ce pot să fac? Legal?

— Nu sunt sigur. Probabil că nu. Nu cred că este ilegal să trimiţi e-mailuri false de vreme ce nu conţin ameninţări.

— Dar acele dosare de arestări pe care le-am văzut? Nu e vreo lege care să le protejeze?

— Ba da, însă din nou ar trebui să demonstrăm că el a accesat fişierele criptate. După toate probabilităţile, nu e vorba decât de un virus în sistemul informatic al închisorii.

— Ar face bine să mulţumească stelelor lui norocoase că nu-mi pierd slujba din cauza asta. De trei săptămâni tot stârnesc interesul cititorilor pentru interviul ăsta în exclusivitate. Mi-ar plăcea să-l strâng de gât pe nemernic, dar cum nu pot, va trebui să pun această experienţă pe seama disperării şi a neprofesionalismului.

— Deci, acum că mi-am îndeplinit misiunea, când mergem la cina pe care mi-ai promis-o?

Chris auzi un oftat în receptor.

— Lasă-mă te rog să te sun eu înapoi; trebuie să-mi verific agenda, spuse Abby.

— Să n-o lungeşti prea mult. I-am promis lui Toots că voi lua cina cu ea şi cu naşele tale. M-a invitat să admir schimbările pe care le-a adus casei. Personal, cred că plănuieşte ceva. L-am promis că revin cu un telefon când voi avea o oră şi o zi exacte. Aşteptam să văd mai întâi când vrei tu să ieşim la cină.

— O! Nu mi-a pomenit despre asta.

— Mama ta nu-ţi spune chiar totul, Abby, observă el, apoi îşi dori să-şi retragă vorbele înainte ca ea să citească printre rânduri.

— Ce înseamnă asta? Este ceva ce ştii şi nu-mi spui? Dacă aflu că mi-ai ascuns vreo informaţie, va trebui să te omor.

Uşurat, Chris râse. Da, erau cu siguranţă lucruri pe care el le ştia despre mama ei şi de care ea nu avea habar, dar nu avea de gând să-i vorbească despre ele.

— Nu ştiu nimic despre mama ta, Abby.

— Îmi pare bine să aud asta! Serios vorbind, trebuie să-mi verific agenda ca să pot confirma planurile pentru cină. Nu te mint.

— Nici nu mă gândeam că mă minţi, spuse Chris, deşi era convins de asta. Abby primise informaţiile pe care le dorea, astfel că acum avea să se fofileze pentru a evita o întâlnire cu el.

— Ba da. Ne cunoaştem prea bine unul pe celălalt. De obicei inventez scuze, însă ai cuvântul meu că nu fac asta

acum. Chiar îmi doresc să iau cina cu tine.

— OK. Aştept telefonul tău.

— Poţi conta pe asta, spuse ea, apoi închise.

Aşchia nu sărea departe de trunchi. Abby era cu siguranţă fiica mamei sale, dorindu-şi cu ardoare să aibă ultimul cuvânt. Chris zâmbi. Deodată se simţea ca un băieţel în preajma Crăciunului.

La naiba, viaţa era frumoasă!

Capitolul 20

Înainte de a se răzgândi, Ida îşi scoase telefonul mobil din geantă şi formă numărul bancherului ei din New York. După câteva minute i se făcu legătura cu managerul contului ei. Deşi nu dispunea de toate informaţiile bancare de care avea nevoie, îi dădu instrucţiuni să pregătească trei milioane de dolari pentru a fi viraţi într-un cont din California imediat ce revenea ea cu detaliile. Funcţionarul, pe nume Russ, o întrebă dacă intenţiona să cumpere o proprietate imobiliară, situaţie în care i-ar fi putut vira banii direct vânzătorului. Ea îi replică ferm că nu era treaba lui şi îi ceru să se asigure că suma era pregătită pentru transfer când avea să-l sune din nou.

În caz contrar, avea să-şi mute depozitele în altă parte. În acea perioadă, băncile cădeau ca piesele de domino; prin urmare, Ida era convinsă că ea şi averea ei urmau să fie primite cu braţele deschise la orice bancă, îi comunică acest gând lui Russ la finalul discuţiei.

Îi dădu şoferului o bancnotă de cincizeci de dolari şi-i

spuse să păstreze restul, după care se dădu jos la capătul aleii. Sperase ca Sammy s-o aştepte, dar probabil nu ştia că ea plecase aşa de repede. Nu conta, îşi spuse în timp ce se îndrepta spre casă.

Auzi voci ridicate când se apropie de intrare. Pentru o clipă şovăi, neştiind dacă să bată la uşă sau să între direct. Manierele ei câştigară lupta, astfel că optă pentru prima variantă. Cum nu veni nimeni să-i deschidă, ciocăni din nou. Cu mâna pe clanţă, era pe punctul de a o răsuci când uşa se deschise.

— Draga mea Ida! Tocmai mă pregăteam să-ţi ies în întâmpinare. Ar fi trebuit să mă suni când ai ajuns, spuse Sammy, care o luă de mână şi o conduse spre dormitor.

„Nu pierde timpul astăzi”, se gândi Ida. După ce trecuse peste afrontul suferit, în noaptea precedentă îi simţise lipsa. De mai multe ori îi venise să-l sune dar se răzgândise. Nu voia să pară nerăbdătoare.

— M-am îngrijorat când n-ai răspuns la apelurile mele în dimineaţa asta, zise el făcându-i semn să se aşeze pe pat.

— Eram afară, la cafea. N-am auzit telefonul.

Nu voia să mintă, dar, dintr-un motiv misterios, se simţea obligată să fabrice o scuză.

— Minunat, ştiu cât de mult îţi place să-ţi petreci timpul cu prietenele tale. După o scurtă ezitare, Sammy continuă: Mă simt teribil de ruşinat pentru comportamentul de alaltăseară. Poţi accepta scuzele unui bătrân?

Ida şi-ar fi dorit din tot sufletul ca el s-o lase mai moale cu „bătrânul”. Ar fi trebuit să-i spună, dar nu voia să-i aducă aminte că era doar cu doi ani mai tânără decât el.

— N-ai pentru ce să-ţi ceri scuze. Eu m-am oferit să-ţi împrumut bani pentru clinică. Nu este nicio ruşine să accepţi ajutorul cuiva, Sammy. Vreau să te ajut. De fapt, bancherul meu din New York aşteaptă să-l sun pentru a-i da informaţiile referitoare la contul tău. L-am sunat de pe drum.

Radia de mândrie. Pentru prima dată luase iniţiativa, luase taurul de coarne, hotărâse de una singură în privinţa unui bărbat. Sammy no implorase şi no mituise. Prin urmare, acţionase corect. Dacă n-ar fi existat Centrul pentru Minte şi Corp ar fi fost o epavă. Le era datoare până la cer lui Sammy şi clinicii. Fără cunoştinţele lui a medicale şi afecţiunea lui, acum ar fi stat închisă într-o cameră, spălându-se necontenit pe mâini şi temându-se că risca să moară din cauza unui microb necunoscut.

El părea să fie sincer şocat de oferta ei generoasă.

— Tot nu ştiu ce să spun… Nu trebuie să faci asta, Ida.

Oare cum voi putea să ţi-i restitui? E o sumă atât de mare, încât îmi va lua ani întregi să ţi-o dau înapoi.

Ida aproape că-şi dorea ca el să nu-i accepte propunerea, deşi nu era sigură de ce. Oricum nu mai conta, tot a ce avea de făcut era să noteze datele lui bancare.?

— Consider-o un cadou, o donaţie pentru clinică dacă vrei. Îl voi ruga pe contabilul meu să se ocupe de toate formalităţile necesare. Nu trebuie decât să-mi indici coordonatele contului.

— Să fii binecuvântată, Ida! exclamă el. Eşti un înger, ştii asta? Voi face totul pentru ca pacienţii mei să afle de gestul tău generos. Uite! Vârî mâna în buzunar şi scoase o bucată

de hârtie. Asta e tot ce-ţi trebuie pentru a vira banii în cont.

Fusese cam prea rapid, se gândi Ida. Ştia deci că ea avea să accepte, altfel cum de avea informaţiile pregătite? Poate că-i dăduse ea vreo sugestie în timpul discuţiei telefonice? Nu-şi putea aduce aminte şi nu avea nicio importanţă. Îi propusese să-l ajute la finanţarea centrului, iar acum trebuia să-şi onoreze angajamentul. Luă hârtia şi spuse:

— Va dura numai câteva minute.

— Bineînțeles, te las să dai telefonul. Când termini, am putea să luăm prânzul, apoi să facem… o vizită.

Sammy se uitase la pat când rostise ultimele cuvinte, smulgându-i Idei un zâmbet; nici pe ea n-ar fi deranjat-o o „vizită” puţin mai târziu.

— N-o să-mi ia mult timp, promise ea.

Sammy îi luă mâna într-a lui şi îi sărută încheietura, apoi palma. Da, era cu siguranţă pregătită pentru o „vizită”, se gândi ea. Se obişnuise să aibă o viaţă sexuală satisfăcătoare în ultimele luni. Era un amant priceput şi răbdător şi nu era nevoie să renunțe la acest aspect doar pentru că deveniseră parteneri de afaceri.

Ida formă numărul privat al lui Russ la banca din Manhattan. Când îi răspunse, sări peste formalităţi şi trecu la subiect.

— Acestea sunt datele, spuse ea, apoi îi turui codul băncii destinatare, numărul contului şi codul de identificare fiscală. Mai e nevoie de ceva?

— Se pare că e în regulă; dacă nu, te pot suna înapoi? întrebă Russ.

După cât se vedea, ameninţarea Idei de a-şi muta

afacerile la altă bancă avusese efect.

— Desigur. Acum, peste cât timp va putea fi retrasă suma?

— Nu mai mult de patruzeci şi opt de ore.

— Bine. Mulţumesc, Russ.

Ida era nerăbdătoare să-i comunice lui Sammy că banii aveau să se găsească în contul clinicii peste nici două zile. Când trecură douăzeci de minute de când plecase el, hotărî să nu-l mai aştepte, şi porni să-l caute. Se uită pe micul hol slab luminat. În casă erau trei dormitoare, dintre care unul îi aparţinea Amalei. Ida nu fusese niciodată în camera tinerei femei, întrucât îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în patul lui Sammy. Nu o deranja, deoarece acolo îşi dorea să fie. Trase cu ochiul în celelalte două încăperi. În prima văzu o măsuță pentru computer, un scaun şi un laptop. Nu era niciun pat sau o noptieră, nimic care să sugereze că era folosită altfel decât pe post de birou. Ida închise uşa. Vizavi era o altă cameră. Bătu la uşă înainte s-o deschidă, apoi, constatând că nu răspundea nimeni, vârî capul înăuntru în speranța de a-l găsi pe Sammy. Observă doar o saltea gonflabilă şi o lampă ieftină plasată pe un teanc de cărţi groase de medicină. Straniu, se gândi ea. De ce oare Sammy nu avea un pat în ceea ce părea a fi camera de oaspeţi? Mânată de curiozitate, intră. O geantă din pânză stătea deschisă pe salteaua albastră. Ar fi vrut să se uite înăuntru, dar nu era stilul ei. Deja îşi băgase nasul acolo unde nu avea ce căuta. Părăsi camera de oaspeţi, fiind din nou atentă să închidă încet uşa după ea.

După colţ se afla dormitorul Amalei. Uşa era deschisă.

Sigură că Sammy se afla înăuntru, dădu să între, dar în clipa următoare înlemni. Închise ochii pentru un moment, apoi îi deschise din nou. Era convinsă că nu avea vedenii, dar asta? Sammy ţinea câteva perechi de chiloţi de damă în mâini. Un slip bleu, un chiloţel minuscul din dantelă albă şi altul în roşu şi negru. Cel pe care ea credea că-l rătăcise cu luni în urmă! „Doamne, Dumnezeule!” își zise. Consternată, Ida îl urmări pe Sammy ducând fiecare piesă de lenjerie sexy la nas, adulmecând-o ca şi cum ar fi mirosit un vin bun. Când veni rândul chiloţeilor roşu cu negru, le sărută partea centrală, apoi o mirosi extaziat.

Ida se răsuci pe călcâie atât de repede, încât o cuprinse ameţeala. Alergă înapoi spre dormitorul lui Sammy, neştiind ce să facă. Se aşeză pe pat şi respiră adânc pentru a se calma. Înghiţi de câteva ori, dar gura i se făcuse iască. Era în baie, luând o gură de apă, când Sammy intră în dormitor.

— Ida, scumpo, eşti acolo?

„O, Dumnezeule atotputernic! Ce să fac? Reacţionează, Ida, prostovano! Reacţionează așa cum n-ai făcut-o niciodată.” își drese vocea şi bău puţină apă înainte de a-i răspunde.

— Aici. Ies într-un minut.

— Minunat! Te-aştept!

Dăduse de un necaz mare cât casa. Acum, dacă ar fi reușit să treacă peste următoarele câteva minute fără a-l alerta pe Sammy că-i știa micul secret murdar, ar fi putut începe o nouă carieră ca actriţă. Cel puţin de rangul al doilea. Deschise uşa şi păşi în dormitor, unde Sammy trona

gol-puşcă în vârful patului şi se mângâia acolo unde obişnuia ea să-l mângâie. „O, Doamne, e mai rău decât credeam!”

— Sammy, exclamă Ida zgomotos. El îşi smulse mâna din locurile intime.

— Draga mea, după cum vezi, abia mai pot să mă stăpânesc. Vreau să fac dragoste cu tine acum. Scoate-ţi hainele, Ida!

Nu era sigură cum să reacţioneze. O parte din ea era excitată de turnura subită a evenimentelor, o altă parte era terifiată. „Ce naiba”, se gândi. Putea foarte bine să meargă până la capăt. Îşi dădu bluza marinărească jos cu mişcări lascive de striptease, apoi îşi scoase lent pantalonii. Când ajunse la sutienul roz şi la chiloţi, îi veni deodată în minte imaginea lui Sammy vârându-şi nasul în chiloţeii de mătase, inhalând profund ca şi cum i-ar fi lipsit prea mult oxigenul. Decise să-şi păstreze pe ea lenjeria intimă. Nu putea continua în acele împrejurări.

— Sammy, nu mă simt prea bine. Te-ar deranja dacă n-am face dragoste? Mă simt cam… ameţită.

Puţin zis.

— M-ai lăsa baltă în stadiul în care sunt acum? gemu el arătând în jos.

— Îmi pare rău. Nu poţi să te descarci singur? Acum câteva minute nu păreai să întâmpini vreo problemă.

Ida îşi simţi faţa luându-i foc din cauza ruşinii. Niciodată, niciodată în cei şaizeci şi cinci de ani ai ei nu fusese mai umilită!

Cu un rânjet viclean, Sammy spuse:

— Presupun că da, însă numai dacă tu mă vei privi.

Cu ochii măriţi din cauza ororii, Ida fugi din cameră, fără a se sinchisi să se oprească pentru a-şi lua hainele. Se năpusti pe verandă, unde Amala şi Mohammed erau prinşi într-o conversaţie aprigă. Se opriră brusc atunci când o văzură. Amândoi păreau surprinşi, ba chiar de-a dreptul şocaţi. Ida nu ştia ce să spună, aşa că tăcu mâlc. Se opri în faţa lor, jenată la culme de ţinuta sumară. Lui Mohammed i se scurgeau ochii după ea.

— Nu te mai uita la mine aşa, perversule! Amala, ai un capot sau orice altceva ca să mă acopăr? întrebă ida.

— Bineînțeles. Vin imediat, zise tânăra femeie ridicându-se brusc.

Ida își ținea capul sus în timp ce Mohammed continua să se holbeze la corpul ei aproape gol.

— Nu-i rău, bătrânico, nu-i rău deloc! Nu e de mirare că bunului doctor îi place să ţi-o tragă.

Îi zâmbi cu o expresie depravată pe chipul măsliniu. Ida ar fi vrut să fugă şi să se ascundă, dar era destul de sofisticată ca să știe că asta era reacţia pe care o aștepta el; prin urmare, decise să rămână pe loc și să-l lase să se holbeze. Simţindu-se mai curajoasă decât ar fi fost cazul, i se adresă:

— Îţi place *ce vezi?* „Doamne, mă îndrept vertiginos spre dezastru!" își dădu ea seama.

— Aşa cum ţi-am spus, nu e rău pentru o babă, afirmă Mohammed.

Amala reapăru cu un halat. Rânjind, spuse:

— Asta ar trebui să-ţi fie de folos.

Ida îl luă repede, recunoscătoare că avea cu ce să se acopere. Se înfăşură în halatul galben din frotir care mirosea a tămâie şi a ţigări.

— Nu e treaba mea, dar de ce nu te duci înăuntru să-ţi pui hainele tale? se interesă Amala.

Ida nu ştiu ce să spună, aşa că rosti primul lucru care-i veni în minte.

— Ai dreptate, nu e treaba ta!

Nu le-ar fi putut mărturisi sub nicio formă că-l aştepta pe Sammy să... termine. Doamne, în ce hal o dăduse în bară! Nu, Sammy era singurul responsabil pentru această mizerie, chiar la propriu dacă izbutea să-şi termine activitatea pe care o începuse cu mirositul chiloţilor.

Fără să-i pese de opinia celor doi, Ida alergă în casă, îndreptându-se glonţ spre dormitor. Dacă Sammy voia să... se mângâie, era treaba lui. Ea ar fi preferat să moară şi să ardă în iad decât să se mai întoarcă în acea casă a ororilor. Sophie şi Toots avuseseră dreptate. Îi lăsa pe bărbaţi s-o conducă. Atunci îşi aminti de cele trei milioane de dolari pe care tocmai îi virase în contul bancar al lui Sammy. Se opri atât de brusc, încât avu impresia că materia cenuşie i se clătinase înăuntrul craniului.

Ce făcuse? Ce fel de bărbat împrumuta trei milioane de dolari de la o femeie şi apoi se juca nonşalant cu organele genitale? O şoca faptul că fusese atât de proastă încât să nu vadă ceea era chiar în faţa ei de atâta vreme. Sammy o folosise doar pentru sex în timp ce se pregătea s-o jumulească de o mică avere. Pur şi simplu era incapabilă să-şi descrie starea, pendulând între ruşine şi indignare. Se

gândi că aşteptase destul de mult ca Sammy să-şi rezolve mica problemă. Intră în camera lui şi-şi găsi hainele acolo unde le lăsase. Se îmbrăcă, îşi luă geanta şi se uită prin cameră, vrând să se asigure că nu lăsase nimic în urmă. Atunci îşi aduse aminte de chiloţeii roşu cu negru. Mai curajoasă decât se visase vreodată, Ida se grăbi înapoi în camera Amalei, unde teancul de lenjerie se afla încă pe pat. Zări chiloţii ce-i lipseau, îi înhăţă şi-i vârî în poşetă. Fără să-i pese că putea da nas în nas cu Sammy, se grăbi afară şi o rupse la goană până la capătul aleii. Când ajunse destul de departe cât să-şi poată trage sufletul, sună un taxi.

— Cât durează? întrebă ea.

— Cincisprezece minute, răspunse dispecera.

— Mulţumesc.

Se aşeză pe bordură să aştepte taxiul. Zdrobită, Ida nu acordă nicio atenţie maşinilor care treceau, după cum nimeni nu părea să observe bătrâna plângând în hohote. Cu nasul curgând şi ochii plini de lacrimi, scotoci în geantă după un şerveţel. Când văzu că nu avea niciunul, se gândi: „La naiba” şi-şi suflă nasul într-unul dintre chiloţii pe care-i adulmecase Sammy mai devreme.

Capitolul 21

— George m-a invitat să petrecem weekendul împreună, le anunţă Mavis. Nu ştiu ce să fac.

Erau adunate în jurul mesei din bucătărie discutând evenimentele zilei în timp ce Mavis le pregătea o cină sănătoasă. Meniul consta în somon fiert, sparanghel la

aburi şi salată rucola cu suc de lămâie. Toots aşeză pe masă noile farfurii albastre, Sophie făcu o porţie de cafea, însă Ida nu se oferi să contribuie cu nimic, preferând să stea şi să se uite la ocean. Când auzi numele lui George, interveni pe un ton arogant:

— Spune-i nu, orice ai face.

— N-o asculta, Mavis! E doar geloasă pentru că tu ai întâlnit un bărbat bogat, iar ea nu, zise Sophie.

Toots puse şerveţele lângă fiecare farfurie.

— Dacă o luaţi de la capăt, jur că vă târăsc pe amândouă pe plajă şi vă ţin sub apă până nu mai aveţi aer!

— Eşti de o cruzime rară! Aseară m-ai ameninţat că mă dai de-a rostogolul pe scări, iar azi vrei să mă îneci. Dacă n-ai fi de mult în postmenopauză, aş jura că ai un caz grav de sindrom premenstrual. Sau poate că vrei doar să ţi-o tragi cu cineva. Da, sunt sigură că asta e, proclamă Sophie, oferindu-şi obişnuita prelegere de două parale.

Toots, care terminase de pus masa, se întoarse către ea.

— Trebuie neapărat să vorbeşti despre sex acum? Ne pregătim să mâncăm.

Sophie râse zgomotos.

— Nu voi spune ce cred de fapt, dar evident, îmi place să vorbesc despre sex. Şi da, Ida, ştiu că ţi-o tragi în mod curent, dar tot îmi place să vorbesc despre sex, şi, nu, nu mă interesează dacă o s-o mai fac vreodată. Îmi place pur şi simplu expresia de pe feţele voastre când aduc subiectul în discuţie. Ida, ai putea să te apuci de făcut poze; după cum ştii, echivalează cu o mie de cuvinte.

— Fetelor, vorbesc serios, am nevoie de sfatul vostru.

George m-a invitat la casa lui din La Jolla. N-am întrebat, dar sunt sigură că vrea… să fie romantic.

Mavis puse un castron de rucola în centrul mesei.

— La naiba cu ce vrea el, tu ce vrei? se răsti Sophie. Bărbaţii nu dau niciun sfanţ pe ceea ce vrem noi. Totul se învârte în jurul lor. Nu-i așa, Toots?

— De ce mă-ntrebi pe mine?

Sophie își dădu ochii peste cap.

— Ești cea mai experimentată dintre noi. Sunt sigură c-o poţi ajuta pe Mavis.

— Aşa e, Toots, interveni Mavis. Nu că te-aş considera… ei bine, ştii tu, nu cred că ai fi o tipă de moravuri uşoare, dar tu ai o experienţă bogată cu bărbaţii.

Ridică iute capacul oalei sub presiune, înţepă sparanghelul cu o furculiţă, apoi acoperi recipientul la loc.

— OK, de vreme ce toate păreţi convinse că sunt experta numărul unu în materie de masculi, ce vrei să ştii, draga mea?

Mavis se spălă pe mâini, se şterse cu un prosop de bucătărie, apoi se răsuci să-și înfrunte prietena.

— Mi-a zis că a fost testat de curând pentru VCD. N-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta, dar îmi imaginez că ar putea fi o jucărie sexuală. Faţa lui Mavis trecu prin zece nuanţe de roşu. Ştiţi cumva despre ce e vorba, fetelor?

În bucătărie era liniște, nu se auzeau decât fâsâitul oalei sub presiune şi zgomotul bulelor din apa în care fierbeau cele patru felii de somon. Toţi ochii erau îndreptaţi spre Toots. Aceasta ridică mâna.

— Mă întorc imediat!

Mavis, Ida şi Sophie o priviră urcând în grabă scările. Peste mai puţin de un minut reveni cu laptopul în braţe.

— Ce faci cu ăsta? se interesă Ida.

— Ai răbdare. Toots porni computerul şi se conectă la internet. Pot găsi orice te interesează. Voi da o căutare pe Google. Sunt gata. Toots stătea în capul mesei, privind-o întrebător pe Mavis. Ok, Mavis. Dă-i bătaie!

— Sunt sigură c-a zis VCD.

Toots îşi mişcă rapid degetele pe tastatură, după care se opri să aştepte ca rezultatele căutării să apară pe ecran.

— O!

— Ce? E de rău? îngăimă Mavis. Se albi la faţă şi, fără să-şi dea seama, începu să mototolească marginea feţei de masă. Coco, simţind că ceva nu era în regulă cu stăpâna ei, se năpusti din colţul bucătăriei, aterizând la picioarele lui Mavis.

— Nu cred că „rău" e cuvântul potrivit. Toots se uită la Mavis, care părea gata să leşine. Nu e rău, este doar… Stai aşa, lasă-mă să-ţi spun ce zice!

— OK, spuse Mavis.

Toots îşi luă ochelarii de citit din buzunarul fustei.

— VCD – Vacuum Constriction Device – este o pompă externă pe care un bărbat cu disfuncţii erectile o poate folosi pentru a avea şi a menţine o erecţie… Toots ridică privirea. Nu le văzuse niciodată pe cele trei prietene ale ei atât de extaziate. Continuă să citească: Dispozitivul e format dintr-un cilindru acrilic cu o pompă care poate fi ataşată direct la extremitatea… organului masculin. Şi înainte să întrebi, Sophie, nu ăsta este cuvântul folosit aici.

O bandă de constricţie este plasată pe cilindru la celălalt capăt, care este fixat de corp. Cilindrul şi pompa creează un vid menit să să ajute… organul masculin să devină erect în timp ce inelul benzii permite menţinerea erecţiei… Toots îşi dădu jos ochelarii. Ei bine, doamnelor, cred că asta ne dă o imagine bună despre VCD.

Liniştea de moarte care se instalase în cameră explodă atunci când Sophie îşi îndepărtă mâna de pe gură izbucnind într-un hohot nestăpânit. Toots, râzând, se uită la Ida, ai cărei umeri tremurau ca ai unei dansatoare de hula în timp ce se chinuia să nu chicotească prea zgomotos. Mavis era inertă. Gura ei se mişcă, dar nimic nu ieşi afară. Asta îi aduse aminte lui Toots de spiritele de la etaj.

— Mavis!

Sophie pocni din degete în dreptul lui Mavis. Când nu primi nicio reacţie, umplu o cană cu apă şi i-o aruncă în faţă. Mavis scuipă şi se scutură, revenindu-şi.

— Asta a fost o răutate, Sophie! De ce-ai făcut-o? bombăni ea ştergându-se cu prosopul de bucătărie pe care încă îl ţinea strâns între degete.

— Ne-ai părăsit pentru un minut. Te ajutam doar să te întorci. Cred c-ar trebui să te aşezi, spuse Sophie, trăgând un scaun şi ajutându-şi prietena să ia loc.

— Deci VCD-ul ăsta e ceea ce cred eu că este? o întrebă aceasta pe Toots.

— Dar tu ce crezi că este? Sophie nu s-ar fi abţinut să intervină nici dacă viaţa i-ar fi depins de asta.

— După cum sună, e ceva vulgar.

Toots, Ida şi Sophie nu se mai putură abţine. Izbucniră

toate într-un hohot şi mai zgomotos.

— Lasă-mă să-ţi explic în termeni pe care-i poţi înţelege, se oferi Sophie. E ca o pompă de bicicletă, numai că în loc să pompezi pentru a umfla un cauciuc moale, pompezi… un tăieţel bleg.

Încă o dată izbucniră în râs, hohotind până când începură să le doară coastele. Ida râdea atât de tare, încât fornăia ca un cal. Toots folosi toate şerveţelele de pe masă pentru a-şi şterge lacrimile care-i şiroiau pe faţă, iar Sophie avea un rânjet maliţios până la urechi. Mavis, săraca de ea, stătea nemişcată în timp ce somonul se ardea pe foc.

Deodată, Mavis sări de pe scaun.

— Uite cum am ajuns să ratez cina! Sper că vă place somonul fiert cam mult. De fapt, o descriere mai potrivită ar fi „somon ars”.

Toots înlocui şerveţelele, Sophie turnă fiecăreia o cană de cafea, în timp ce Ida o ajuta pe Mavis să răzuiască peştele de pe fundul oalei. Toots puse sparanghelul pe un platou şi-l aşeză lângă salată în mijlocul mesei.

— Să mâncăm; eu una mor de foame! Mavis, totul arată divin, minţi ea, înfigându-şi furculiţa în sparanghel.

În următoarele zece minute, nimeni nu deschise gura. Singurele sunete erau acelea ale tacâmurilor zdrăngănind când se atingeau de farfuriile de sticlă şi plescăitul lui Sophie când sorbea din cafea. Toots îi aruncă o privire urâtă, dar fără succes. Ida se uită sugestiv la stăpâna casei, implorând-o parcă să-i spună lui Sophie să fie atentă la maniere. Coco stătea în poala lui Mavis, întinzându-şi gâtul

subţire ca să-şi poată trece limbuţă roz pe marginea farfuriei şi să apuce bucăţi de somon şi de sparanghel.

— Nu cred că voi merge la La Jolla cu George până la urmă, spuse Mavis pe neaşteptate.

— Eşti sigură? întrebă Toots. Nu permite unei adunături de babe însetate de sex ca noi să luăm decizia în locul tău. Dacă vrei să te duci, cred c-ar trebui s-o faci.

— Da, vreau, mai precis aş fi vrut, dar acum că ştiu despre chestia aia, am unele îndoieli. N-am mai fost cu un bărbat de la Herbert încoace. El e singurul cu care…

— Nu te îneca, Ida! Scuză-mă, Mavis, spune mai departe, interveni Sophie.

— Taci din gură, Sophie! o admonestă Toots, după care se întoarse către Mavis. Ziceai că Herbert a fost singurul bărbat din viaţa ta.

Mavis o mângâie pe Coco pe căpşorul ei maro.

— Pe scurt, nu sunt sigură dacă pot avea o relaţie romantică cu George.

— Pot să te întreb dacă te-ai gândit să ai o relaţie amoroasă cu el înainte ca Toots să te lumineze? vru Ida să ştie.

Sophie rămăsese tăcută prea mult timp.

— O relaţie romantică? Hai să fim serioase, parcă sunteţi două virgine. Mavis, plănuiai să ţi-o tragi cu George înainte să ştii că el avea nevoie de o pompă pentru penis ca să-i iasă schema?

— Sophie Manchester, eşti o viperă înfiorătoare. Acum taci din gură şi las-o pe Mavis să vorbească, se răsti Toots, după care i se adresă lui Mavis: îţi promit, îi trag una dacă

te mai întrerupe o dată!

— Iar eu o să-ţi dau un asemenea şut în fundul tău zbârcit, încât o să preferi să fi primit o palmă peste ochi, ripostă Sophie cu o privire rău prevestitoare.

— M-aş fi putut gândi la asta, reluă Mavis imperturbabilă. Nu ne ştim de multă vreme; încă nu pot să cred că e interesat de mine. Este arătos, bogat, ba are şi un Porsche.

— Asta e un motiv suficient ca să te culci cu el? o întrerupse Sophie.

— Nu sunt defel materialistă. Pe de altă parte, avem multe în comun. El are o mulţime de curăţătorii, iar mie îmi place să cos. Mi-a promis să mă ducă la o prezentare de ţesături. El face permanent eforturi să înveţe despre noile materiale şi despre modul în care trebuie tratate.

Toots se gândi că Mavis părea fericită, cu adevărat fericită. Ochii îi străluceau, părul de culoarea piersicii crescuse puţin, şi după timpul petrecut la plajă dobândise şi câteva şuviţe blonde. Pielea ei, de obicei albă ca laptele, era acum aurie. Pe deasupra, pierduse și vreo douăsprezece kilograme. Se schimbase total într-un mod miraculos. Era de-a dreptul frumoasă, iar abilitatea ei în materie de croitorie nu înceta să le uimească. Toate hainele pe care i le cumpărase Toots de la Catherine’s din Charleston fuseseră refăcute și transformate în modele simple şi elegante. Toots se întreba deseori de ce Mavis nu făcuse o carieră în modă. Fără îndoială, ar fi avut un succes răsunător.

— Ar trebui să te duci. Dacă nu vrei o relaţie sexuală,

spune-i asta pur şi simplu. Îmi aduc aminte că atunci când eram măritată cu… parcă… am uitat care dintre soţi, dar unul avea aceeaşi problemă ca George. Din căsnicia noastră sexul lipsea cu desăvârşire, însă eram cei mai buni prieteni. Sexul nu e totul. Dragostea, respectul şi prietenia îţi aduc cele mai multe satisfacţii. Aşa cum nu încetaţi să-mi spuneţi, am o anumită experienţă în acest domeniu, deci ar trebui să mă pricep.

— Somonul începe să miroasă, remarcă Sophie dintr-odată. Hai să strângem şi să ieşim pe verandă. Mi-e o poftă nebună de-o ţigară.

— Şi mie. O să fac o carafă de daiquiri cu căpşune îngheţate. Putem să ne îmbătăm criţă dacă vrem, anunţă Toots.

Peste jumătate de oră, bucătăria strălucea de curăţenie, vasele erau în maşina de spălat, iar mirosul de peşte se dusese de multă vreme. Toots aduse pe verandă o carafă cu daiquiri de căpşune şi patru pahare. „Asta da viaţă, se gândi ea, dar n-o să fie niciodată Charleston. Acolo e acasă.”

Ida, Sophie şi Mavis păreau să se simtă grozav în şezlongurile cu dungi bleu şi verzi care costaseră o mică avere. Dacă ar fi fost acolo şi Abby şi Chris, noaptea ar fi fost aproape perfectă. Toots se uită la ceas. Era prea târziu să-i sune, de vreme ce amândoi trebuiau să se trezească devreme pentru slujbele lor.

Puse tava pe masă.

— OK, voi turna primul rând. Ridicaţi mâna dacă sunteţi gata să vă faceţi praf.

Trei mâini se înălţară în aer. Toots umplu paharele cu băutura dulce şi rece. Pusese suficient rom şi lichior. De căpşuni cât să dărâme o gorilă de 200 de kilograme. În seara aceea, Toots şi prietenele ei cele mai dragi aveau să se îmbete. Singura ei grijă era mahmureala de a doua zi.

Capitolul 22

— Draga de Ida ţi-a descoperit fetişul dezgustător, nu-i aşa? îl întrebă Mohammed pe Patel. Cu ochii negri îngustaţi şi cu maxilarele încleştate, scotea fum pe nările sale largi din cauza furiei. Mi-e scârbă de tine! Dacă se duce la poliţie, suntem ca şi morţi. N-ai mai putut aştepta, nu-i aşa? Nu, trebuia să… Nici măcar nu pot spune ce-ai făcut, atât e de mizerabil. Ţi-a trecut vreodată prin cap c-ar putea opri viramentul? Eşti un idiot, Patel, să te ia naiba!

Când Patel vorbi, vocea lui exprima cel mai profund dispreţ faţă de golanul arogant care stătea în faţa lui, bărbatul pe care el îl tratase ca pe un fiu.

— Nu e treaba ta! Tu şi Amala vă puteţi continua planul de a-l jefui pe doctor. Dacă sunteţi inteligenţi, veţi pleca acum şi nimeni nu va face pe deşteptul, aşa că nimeni nu va fi rănit. Când doctorul Sameer se va întoarce din anul sabatic, va descoperi că secretara lui şi-a găsit de lucru în altă parte. Amala s-a oferit să rămână şi să supravegheze centrul, ţi-aduci aminte? Doctorul nu se aştepta la asta. Sunt sigur că va găsi o altă femeie sau..

Poate un bărbat care să lucreze pentru el, nu e indispensabilă. Ea aduce necazuri, i-am spus întotdeauna

asta. Râzi de mine acum, dar într-o zi o să-ţi doreşti să mă, fi ascultat.

Mohammed îşi trecu o mână prin părul negru şi des. Nu-i spusese lui Patel despre intenţiile lui cu roşcata. Acum, când draga de Ida ieşise din peisaj, trebuia să-şi revizuiască planurile, întrucât nu mai avea niciun motiv să meargă la casa de pe plajă. Dintrodată îşi pierduse momeala. Cu mâinile vârâte adânc în buzunar, parcurgea veranda dintr-o parte în alta cu paşi mari.

— Ai stricat lucrurile mai mult decât crezi, moşule! Ar trebui să te omor, să te dau la rechini. Creaturi periculoase, dar inteligente. Te-ar scuipa și te-ar lăsa în seama peştişorilor amărâţi.

Ca să-şi accentueze ideea, scuipă pe pantofii lui Patel, după care se întoarse spre balustrada care încercuia veranda. Înainte să poată reacţiona, Patel îl împinse pe marginea de lemn şi-l ţintui cu mâna stângă. Tânărul încercă să se elibereze, dar Patel era prea rapid. Îi înfipse un cot în gât, împiedicându-l să respire. Mohammed se zbătu să scape din strânsoarea mortală, dar celălalt avea avantajul poziţiei dominante. Cu mâna liberă îl pălmui dându-l cu capul de bârna solidă. O dată, şi-ncă o dată, şi-ncă o dată, izbi ceafa bărbatului mai tânăr de lemnul tare în timp ce sângele ţâşnea ca dintr-o fântână, impregnând podeaua verandei.

— Opreşte-te! O să-l omori! ţipă Amala.

Alergă până la ei şi sări în spatele lui Patel, acoperindu-i ochii cu mâinile, însă acesta o aruncă în lături ca pe o păpuşă de cârpă. Femeia se lovi zdravăn, însă durerea n-o

împiedică să înainteze târâş pe podea şi să se furişeze prin spatele lui.

— Nu te mişca, sau îţi rup gâtul! strigă Patel. Simţurile lui se intensificaseră datorită puseului de adrenalină, aşa că îi intuia perfect mişcările. Vorbesc serios, Amala!

Ca să-şi întărească spusele, ridică piciorul drept şi-l împinse în spate, după care, cu un gest rapid, folosindu-se de tocul cizmei, lovi cartilajul delicat ai nasului Amalei. O auzi pierzându-şi brusc răsuflarea, apoi căzând cu un bufnet pe jos.

— Înţelegi ce vreau să spun, Mohammed? întrebă Patel împingându-şi genunchiul în şalele tânărului. Era atât de furios, încât continua să-i izbească fără milă capul de balustradă, oprindu-se doar când simţi o bucată de carne lovindu-i faţa. Azvârli corpul inert lângă cel al Amalei. Se aplecă să le verifice pulsul şi constată că amândoi erau încă în viaţă. Nu avea să-i omoare aşa, nu era stilul lui.

Stilul lui Patel era de a-i face să-şi dorească moartea.

Era trecut de miezul nopţii, însă Abby nu ere deloc obosită. Se uitase la două filme de pe canalul Lifetime, ambele poveşti de dragoste siropoase care o făcuseră să plângă de emoţie întrucât, la fel ca mama ei, adora finalurile fericite. Chester era încovrigat lângă ea, încălzind-o cu trupul lui. Nedorindu-şi să-l trezească, dar simţindu-şi picioarele amorţite, se retrase delicat şi, când reuşi să se elibereze, o luă tiptil spre bucătărie. La sosire îşi lăsase laptopul pe masă, iar acum se bucura că o făcuse. Apăsă butonul de pornire şi, în timp ce aştepta ca sistemul de operare să se încarce, umplu ibricul cu apă, aprinse

focul la aragaz şi luă o cană din dulap. Scoase un plic de ceai de muşeţel din cutia aşezată la îndemână şi-l aruncă în cană.

Până ca apa să dea în clocot, îşi verifică e-mailuri- le. Avea câteva mesaje de la redactori, însă un altul îi captă atenţia. Reprezenta un răspuns foarte prompt la un e-mail pe care-l expediase în acea dimineaţă. Îl citi rapid, după care deschise ataşamentul. Tocmai ce realiza conversia în Word când şuieratul ibricului o făcu să tresară.

— La naiba!

Ştia ce avea să urmeze. Câinele era terifiat de sunetul mult prea strident al ibricului. Abby încerca de fiecare dată să-l ia de pe aragaz înainte de a se pune pe fluierat, dar nu reușea întotdeauna. În acele situaţii, bietul Chester urla ca un lup, ceea ce făcea şi în momentul respectiv. Se opri să-l maseze pe burtă, apoi între urechi. Când văzu că se potolise, îşi umplu cana cu apă fierbinte, fiind atentă să nu se împiedice de prietenul ei cu patru labe, care îi dădu târcoale până se hotărî să se tolănească în mijlocul bucătăriei. Scoase o trataţie pentru el din cutia de tablă.

— Doar ca să ştii, asta nu este o recompensă pentru bună purtare!

Abby îşi trase scaunul şi se aşeză să citească materialul pe care-l primise. Conţinutul lui nu reprezenta o surpriză, deoarece doctorul Pauley, care îl recomandase iniţial pe doctorul Sameer, îi lăuda acum rezultatele excelente în tratarea pacienţilor suferind de tulburarea obsesiv-compulsivă. Trecu rapid peste CV-ul medicului. Absolvent de Harvard, terminase în primii zece din an. De-a dreptul

impresionant. Nu era ae mirare că doctorul Pauley îi acordase încrederea lui. Studie restul documentului, însă nu găsi niciun detaliu suspect. Cazierul lui Sameer era curat ca lacrima. Se dovedise un şofer model, neavând nici măcar o amendă pentru parcare neregulamentară. Parcurse lunga listă a distincţiilor primite în decursul carierei, însă dintr-odată se opri. „Stai puţin, asta nu e în regulă”, îşi zise.

Reveni la începutul textului. Datele trebuiau să fie greşite. Uitându-se pieziş, Abby se aplecă peste monitorul laptopului. Dacă datele ar fi fost corecte, şi în mod cert nu erau, doctorul Sameer ar fi avut numai patruzeci şi doi de ani. Micşoră fereastra cu documentul, după care intră pe Google şi tastă numele doctorului Sameer. Primi aproape un milion de rezultate. „La naiba, tipul trebuie să fie grozav!” Apăsă pe primul link, care o conduse pe site-ul elegant al Centrului pentru Minte şi Corp. Dădu clic pe rubrica „Faceţi cunoştinţă cu doctorul Sameer şi colaboratorii săi”.

Nu era în regulă, nu putea fi. Accesă linkul „Imagini de la Centrul pentru Minte şi Corp”. Da, acolo se tratase Ida. Reveni la rubrica precedentă. Trei asistente, un medic, două secretare, un administrator. Tulburată, se uită la ceasul din bucătărie. Era aproape unu dimineaţa. Nu-i venea so sune pe Toots, întrucât era sigură că mama şi naşele ei dormeau duse. Dădu clic pe toate linkurile afişate. Ultimul era intitulat „Notă din partea doctorului Sameer”. Abby mută cursorul pe literele albastre, apoi apăsă pe butonul mouse-ului. O mică fotografie a doctorului Sameer

zâmbind într-un halat imaculat se afla în colţul de sus al paginii. Ce bizar! înainte de a se răzgândi, decuplă mobilul de la încărcător şi tastă numărul de acasă al lui Chris. La fel ca ea, obişnuia să se culce târziu, aşa că nu risca să-l deranjeze. Îi trecu rapid prin minte o întrebare: dacă avea să răspundă o femeie? Ar fi închis, evident. Telefonul sună de trei ori. La naiba, Chris era cu vreo actriţă de doi bani, decise ea.

— Chris Clay.

Abby era atât de uşurată să-i audă vocea, încât abia îşi putu găsi cuvintele.

— Chris, eşti acasă! exclamă ea, regretându-şi imediat constatarea. Nu voia să-i sugereze că o interesa peste măsură modul în care îşi petrecea el timpul liber. „Jenant, Abby, jenant!”

— Unde aş putea să fiu la ora asta?

— N-am nicio idee. Ascultă, am să-ţi arăt o chestie fenomenală. Eşti lângă computer?

— Pot fi în două secunde. Gata, am ajuns.

— Intră pe Google şi tastează „Doctor Benjamin Sameer”.

— OK.

Abby auzea zgomotul ritmic al tastelor.

— Când ţi se afişează rezultatele căutării, intră pe site-ul Centrului pentru Minte şi Corp.

Ţăcănitul se reluă.

— Am intrat, acum ce mai fac?

— Vezi linkurile din dreapta? Clichează pe cel care spune „Fă cunoştinţă cu doctorul Sameer şi colaboratorii săi”. Sunt nerăbdătoare să-ţi aflu impresiile.

— Hmm, lasă-mă un minut.

— După aceea, du-te jos, la linkul „Notă din partea doctorului Sameer”. Aştept.

— Mă bucur, pentru că n-am o viteză de lectură prea mare.

— N-am nicio îndoială, îl tachină ea.

— Aşteaptă să mă cunoşti cu adevărat. Nu sunt lent doar la citit, ci şi în alte privinţe.

Abby îl auzi chicotind. „La naiba, dacă asta nu este o formă de sex prin telefon, nu ştiu ce-ar putea fi!” se gândi ea. Nu intenţiona să onoreze comentariul cu un răspuns, indiferent de cât de sexy s-ar fi considerat interlocutorul ei.

— Nu e acelaşi doctor cu care se întâlneşte Ida, nu-i aşa? întrebă Chris. Orice formă de umor i se evaporase din glas.

— Nu, dar ea frecventează Centrul pentru Minte şi Corp. M-am uitat la adresă şi la fotografie. Neîndoielnic, acolo se duce de câteva luni.

— Atunci cine o tratează pe Ida? Pe site nu se menţionează niciun doctor care să fi preluat clientela în timp ce titularul e în anul sabatic. Bineînţeles, asta nu înseamnă că nu s-au făcut nişte aranjamente. Este posibil să-şi fi lăsat pacienţii în seama doctorului care se ocupă de Ida şi pur şi simplu să nu fi anunţat acest lucru pe site.

Abby îşi răsuci părul într-un coc neglijent.

— Nu este exclus, dar să aibă acelaşi nume?

— Abs, poate că sunt rude. Pun pariu că doctorul Sameer mai în vârstă este tatăl.

— Adevărat, dar cum rămâne cu restul angajaţilor? Unde

sunt? Mama mi-a spus că fata doctorului Sammer lucrează la centru ca recepţioneră sau secretară, însă nici Ida şi nici mama n-au menţionat vreun alt membru al personalului.

— Ești îngrijorată în legătură cu asta, Abs?

— Mai mult decât îngrijorată.

— Acum îmi dau seama. De ce cauţi la ora asta informaţii despre doctorul Sameer?

— Am băut prea mult ceai. Mama m-a luat deoparte şi m-a întrebat dacă eu sau cineva din redacţie am putea să verificăm trecutul doctorului Sameer. Avea unele bănuieli, însă nu mi-a putut spune nimic precis. Azi am pus un reporter să facă o mică anchetă, iar acum voiam să să merg la culcare, dar apoi am decis să-mi verific e-mailul, pentru orice eventualitate. Am văzut că primisem un răspuns. Iar restul poveştii îl ştii.

— Vrei să facem o plimbare pe plajă?

„Cum să nu? Aş merge oriunde cu tine. Până pe lună. Până la capătul pământului. Până la Pink’s!”

— Mama o să mă omoare dacă până la urmă se dovedește că n-a fost nimic adevărat.

— Și dacă este adevărat?

— Atunci o să mă omoare Ida. S-a cuplat cu el după ce a vindecat-o de tulburarea obsesiv-complusivă.

— Poţi să fii gata într-o jumătate de oră?

— Păi într-o jumătate de oră pot fi ca scoasă din cutie chiar şi pentru recepţia inaugurală a preşedintelui.

— E impresionant, Abs!

— Ce pot să spun? Nu sunt genul de fată care se înzorzonează. Mă întreţin cu eforturi minime.

— Cu atât mai bine. Nu e deloc trafic la ora asta, aşa că te iau în cincisprezece minute.

— Te aştept, spuse Abby. După ce termină convorbirea îşi examină ţinuta. Purta pantaloni de trening gri şi un tricou portocaliu. Şosete roşii cu o gaură în călcâiul stâng. Se gândi să meargă aşa, dar renunţă. Se duse în camera ei şi îmbrăcă o pereche de blugi Levi's spălăciţi cu o bluză pe gât fără mâneci. Îşi îndesă picioarele în cizmele Uggs călduroase şi moi ca nişte papuci de casă cu blană. În baie, se spălă pe dinţi şi-şi prinse buclele rebele într-o coadă de cal. N-avea de gând să folosească pudra, luciul de buze sau rimelul. Făcuse duş mai devreme, când ajunsese acasă, şi asta era de ajuns. Nu că n-ar fi interesat-o părerea lui Chris despre aspectul ei. Sigur c-o interesa, dar tot nu s-ar fi fardat la ora aceea imposibilă. La final oricum ar fi trebuit să se demachieze. Peste exact cincisprezece minute, auzi un ciocănit.

— Vin imediat!

Se uită în oglindă şi imaginea pe care o văzu o mulţumi. Înveselită, se grăbi spre uşa de la intrare, oprindu-se doar ca să mute mostrele de granit pentru noile blaturi din bucătărie.

Bâjbâi cu încuietoarea, apoi îi dădu de furcă şi lanţul de siguranţă.

— Aşteptai cumva un criminal în serie? râse musafirul.

Abby reuşi într-un final să deschidă uşa.

— Nu, Chris, nu aşteptam. Dar în caz că n-ai observat, sunt o femeie singură care trăieşte într-un oraş cu o rată a criminalităţii relativ ridicată. Deşi Brentwood este un

cartier bogat, nu consider că siguranţa mea e garantată. Asta îţi răspunde la întrebare?

— Cred că-mi place mai mult de tine când vorbeşti la telefon. Nu faci aşa de mult pe deşteapta.

Chris îi luă cheile din mână şi încuie uşa.

— Aşteaptă! Nu uita de Chester, trebuie să-l luăm cu noi.

Abby se întinse după chei şi reuşi să descuie fără să le scape din mână. Merse în bucătărie, unde găsi patrupedul făcut covrig sub masă. Hotărî să-l lase să doarmă.

Chris făcu un ocol pentru a ajunge pe partea pasagerului şi îi deschise portiera.

— Păi Chester unde-i?

— Dormea sub masa din bucătărie. Mi-a fost milă să-l trezesc.

— Şi eu care credeam că eşti nemiloasă.

Abby se instală în scaun, uimită să constate că partenerul ei din acea seară nu conducea un BMW sau altă marcă denotând bunăstarea, ci o Toyota Camry. Pur şi simplu, Chris era Chris.

— Eşti un ticălos, ştii asta? îl tachină ea.

— Mi s-a spus şi în alte feluri mai rele.

— Cum ar fi? Abby nu-şi dorea cu adevărat să afle răspunsul, dar conversaţia lejeră o amuza. Îi dădea aceeaşi stare de confort precum cizmele Ugg.

— N-ai nevoie să ştii asta.

Chris se întinse peste consolă, căutându-i mâna. O găsi şi i-o ţinu în a lui. Abby nu scoase niciun cuvânt. N-avea de gând să strice un moment atât de plăcut.

Capitolul 23

Un bubuit zgomotos la uşa de la intrare o făcu pe Toots să sară din pat. Bâjbâi prin întuneric, căutând întrerupătorul veiozei de pe noptieră, şi se uită la ceasul deşteptător. Aproape trei, ora vrăjitoriei. Şi mai multe bubuituri. Nu-i trecea prin minte cine ar fi putut s-o viziteze în toiul nopţii, dar se gândi instantaneu la Abby. Levită practic pe scări până la parter.

— Vin, aşteptaţi un minut.

Se grăbi spre uşă, sperând şi rugându-se să nu fie Abby sau cineva care s-o anunţe că fiica ei suferise un accident. Aprinse luminile de afară, apoi împinse uşa într-o parte.

— Bună, mamă. Te-am trezit? spuse Abby.

Toots se dădu într-o parte, făcându-i loc să între.

— Eşti cumva beată?

Abby strigă pe cineva.

— Nu, nu sunt beată, iar dacă aş fi, n-aş fi condus şi cu siguranţă n-aş fi venit la ora asta.

— Ai adus un prieten cu tine? întrebă Toots. În clipa următoare Chris apăru în prag. Nu sunt sigură că vreau să ştiu de ce sunteţi amândoi aici, zise ea. Păreţi teferi, aşa că putem elimina varianta unei boli. N-aş exclude însă o boală mintală. Să mergem la bucătărie. Eu o să pun de cafea, iar voi o să-mi explicaţi ce vânt vă aduce.

— La naiba, mamă, nu te mai arăta aşa de bucuroasă că ne vezi, o dojeni Abby dându-i un ghiont în coaste.

— Încetează! Ştii că nu suport chestia asta, bombăni Toots trăgând-o la rândul ei de coada de cal.

Chris își luă mama vitregă în brațe și o sărută pe obraz.

— Mi-ar prinde bine o cafea. Tu ce zici, Abs?

— Aş prefera un ceai, dar merge și cafeaua. Mamă, te rog, nu te mai uita la mine de parcă aş fi vreo nebună!

— Îmi pare rău, scumpo, dar mă gândeam la tatăl tău. Şi el era mare băutor de ceai. Vorbele tale m-au făcut să-mi aduc aminte cât de mult îmi lipseşte.

— Of, mamă, îmi pare rău. N-am ştiut.

— N-are importanţă. Acum lasă-mă să mă ocup de cafea. Am o bănuială că no să-mi placă vestea pentru care aţi bătut atâta drum.

Toots puse cafea în filtrul de hârtie, umplu vasul cu apă, apoi apăsă pe întrerupător. Mirosul îmbietor o făcu pe Abby să-și dea seama că-i era foame. Cina ei din acea seară însemnase o pungă de floricele preparată la microunde, iar asta fusese cu ore în urmă.

— Ai ceva bun de ronţăit? întrebă ea pe când deschidea frigiderul.

— Tot ce avem sunt numai chestii bune de ronţăit. Cu Mavis pe post de bucătăreasă-șefă, nu ni se oferă decât alimente sănătoase. N-am mai mâncat un bol de cereale Froot Loops de secole.

— Dă-te la o parte, Abs, lasă-mă să mă uit în frigider, interveni Chris. Mor de foame, întrucât la cină am mâncat doar niște înghețată. Din nou.

— Eu am mâncat popcorn. Din nou, replică Abby.

— O să vă ofiliţi dacă nu mâncaţi cum trebuie, îi mustră Toots, deşi nu era persoana cea mai potrivită ca să dea sfaturi. Când cafeaua fu gata, Toots umplu trei căni și le

aduse la masă, ordonând: Abby, ia nişte frişcă şi zahăr dacă tot eşti în picioare. Şi adu cu tine şi cutia aia de aspirină de lângă cafetieră! Am o durere de cap îngrozitoare.

Tânăra respectă instrucţiunile întocmai. Aduse o farfurie cu felii de brânză, căpşune şi portocale.

— Ăsta e un adevărat festin. Mavis ar trebui să se mute la mine, aş fi fericită să-mi gătească.

— E o bucătăreasă nemaipomenită, spuse Toots cu afecţiune. După ce se aşezară la masă, li se adresă pe un ton grav: Acum vreau să-mi spuneţi de ce-aţi venit la ora asta. Îi privi atent şi dintr-odată avu o revelaţie. Voi doi ieşiţi împreună? De asta sunteţi aici? Aveţi un anunţ de făcut? Am văzut eu cum vă uitaţi unul la altul.

Dac-ar fi fost o hazna prin preajmă, Abby a fi plonjat cu bucurie în ea numai ca să se ascundă. Chris râse, dar n-o corectă pe Toots.

— Mama, să vorbim despre motivul adevărat pentru care suntem aici, OK?

— Te-am enervat. Nu-mi spui „Mama” decât dacă eşti furioasă.

Abby ignoră comentariul.

— Îţi aduci aminte că azi-dimineaţă mi-ai trimis un e-mail prin care mă rugai să cercetez trecutul doctorului Sameer?

— Bineînțeles, nu sunt atât de dusă cu capul. Cel puţin deocamdată.

— Aveai mare dreptate să-l suspectezi. Ai laptopul la îndemână?

— E sus, mă duc să-l iau.

Toots părăsi camera, întorcându-se peste câteva minute cu computerul. Îl deschise şi se conectă la internet, după care i-l oferi fiicei sale. Abby deschise e-mailul pe care i-l trimisese reporterul de la *The Informer* şi descarcă fişierul ataşat, apoi căută prin textul documentului până când găsi ce căuta.

— Uită-te la asta şi spune-mi ce părere ai. Poziţionă computerul în aşa fel încât mama ei să poată citi.

Toots deveni agitată. Intuiţia nu o înşelase, ceva nu era în regulă cu ciudatul ăla!

— Nu cred că este bărbatul pe care noi îl ştim drept doctorul Sameer. Ida trebuie să vadă asta neapărat, doar face sex cu el. Asta nu e de bine. Nu, nu e deloc bine.

O luă la fugă pe scări, lăsându-i pe Abby şi pe Chris să discute viaţa sexuală a Idei. Când ajunse la dormitorul prietenei sale, se opri în faţa uşii. Vestea avea s-o dea gata pe Ida, însă nu putea s-o amâne. Bătu la uşă, după care o deschise. Ida zăcea de-a curmezişul patului ca un beţiv de doi bani. Băuseră toate prea multe pahare de daiquiri, îşi zise Toots. Pe deasupra, Ida sforăia îngrozitor. N-ar fi vrut s-o deranjeze, mai ales când era în acea stare. Citise undeva că e periculos să-i trezeşti pe oamenii care sforăie, deoarece se află într-un somn adânc şi se pot speria cumplit. Hotărî că era o teorie absurdă, aşa că îşi înghionti prietena în umăr. Ida se răsuci pe partea cealaltă, sforăind şi mai abitir.

— Trezeşte-te!

Ida se întoarse pe spate, cu picioarele şi braţele aşezate în formă de X. Toots o înghionti din nou.

— Ida, e important. Trebuie să te trezeşti!

— Ce naiba cauţi aici, Toots? S-a-ntors Bing? Ce s-a întâmplat?

Sophie, care auzise bătăile în uşă şi venise să vadă despre ce era vorba, stătea în prag.

Toots o ciupi din nou pe Ida.

— Ida, trezeşte-te! Ştiu că mă auzi, chiar dacă sforăi precum beţivul oraşului. Hai, am nevoie de tine în picioare. Părul tău de la subraţ este cărunt.

— Iar tu eşti beată, hohoti Sophie.

— O să ţi-o plătească într-o bună zi, ai face bine să te păzeşti, îi şopti amuzată Toots, după care i se adresă celeilalte cu voce tare: Ida, avem nişte veşti în legătură cu doctorul Sameer. Dacă nu deschizi ochii şi nu-ţi dai fundul ăla slab jos din pat, o s-o trimit pe Sophie după o carafă cu apă rece ca gheaţa. Abby şi Chris sunt la parter şi te aşteaptă.

Ida sări din pat într-o clipită.

— De ce nu mi-ai spus asta când ai dat buzna la mine în cameră?

— N-am dat buzna. Acum aruncă ceva peste cămăşuţa aia transparentă şi vino jos. Am făcut cafea proaspătă.

— Spală-te şi pe dinţi, o înţepă Sophie.

— Sophie, n-ai niciodată ceva drăguţ de spus? se plânse Ida.

Cealaltă se opri în prag, reflectând încă la întrebare, în cele din urmă răspunse simplu:

— Nu.

— Te aştept, insistă Toots.

La bucătărie, Toots puse din nou de cafea în timp ce Abby şi Chris îi povesteau lui Sophie ce aflaseră.

— I-am spus mamei tale că mi se părea ciudat. Prea amabil. Aveam senzaţia că mă dezbrăca din priviri, zise Sophie.

Ida alese momentul acela pentru a-şi face o intrare grandioasă. Se aranjase repede şi arăta foarte bine, se gândi Toots.

— Nu te dezbrăca, Sophie, cel mai probabil îşi dorea să aibă chiloţii tăi. Ida împietri când îşi dădu seama ce spusese. Eu… eu glumesc, bineînţeles. Abby, dragă, de ce te-ai trezit aşa devreme? Chris?

— Stai jos, Ida! Copiii au descoperit nişte informaţii. Cred că trebuie să auzi asta.

— Ascultă, zise Ida aşezându-se, dacă este vorba de cele trei milioane de dolari, am contactat deja banca. Au spus că vor opri transferul în timp util. Văzându-le nedumerirea de pe chipuri, simţi nevoia să întrebe: Ce s-a întâmplat? De ce vă uitaţi la mine aşa? Nu asta voiaţi să-mi spuneţi?

Abby dădu ocol mesei şi luă loc pe scaunul de lângă Ida.

— Habar nu aveam de bani. Nu în asta constă descoperirea noastră, dar povestea ta ne confirmă suspiciunile. Doctorul Sameer a fost cel care ţi-a cerut bani, sau tu i-ai dat pur şi simplu? Cum Idei îi dădură lacrimile, Abby luă un şerveţel şi i-l întinse. Uite! Haide, plângi, îţi va face bine. Când vei fi pregătită, ne poţi spune ce s-a întâmplat, iar noi te vom pune la curent cu noutăţile. Dacă e necesar, vom merge la poliţie. Nu-i aşa, Chris?

— Dacă s-a comis vreo ilegalitate, absolut.

— El m-a rugat. Ei bine, nu chiar aşa, mai degrabă eu i-am oferit.

Abby îi netezi Idei părul ce-i cădea pe faţă.

— Relatează-mi cuvânt cu cuvânt ce-ai spus când i-ai oferit bani doctorului Sameer. Crezi că-ţi mai poţi aminti detaliile?

Ida îşi suflă nasul şi dădu din cap.

— Eu şi Sammy… vreau să spun doctorul Sameer, oricare ar fi numele lui, stăteam de vorbă într-o dimineaţă acum câteva zile. Părea trist. Spunea că are probleme la clinică. Pacienţii s-au împuţinat, aşa că se temea că va trebui s-o închidă. Eu nu voiam să-i văd munca de-o viaţă distrusă ca un castel din cărţi de joc. I-am propus să-l ajut, întrucât îi datoram viaţa după ce m-a vindecat de psihoza aia cumplită. El a zis că nu putea să-mi ia banii şi că avea să ceară un împrumut de la bancă. I-am spus că oferta rămânea valabilă dacă el o voia. N-a mai venit vorba despre asta până acum două seri, murmură Ida tamponându-și ochii cu şerveţelul.

— Spune mai departe, o încurajă Abby.

— Nu ştiu dacă pot. Mă simt ca o proastă. Ida închise ochii; mâinile îi tremurau. Mi-e atât de ruşine!

— Nu eşti prima femeie care a fost orbită de un bărbat, o consolă Sophie. Walter era un ticălos de prima mână care şi-a băut cariera, iar când asta n-a mai fost îndeajuns, a început să se folosească de mine drept sac de box. Nu-i aşa, Toots?

— Ba da, arză-l-ar focul!

— Îmi pare rău! îngăimă Ida. N-am ştiut niciodată.

Sophie, ai fi putut să-mi spui. Te-aş fi ajutat.

— Ştiu, dar mi-a fost jenă. Am fost înşelată de Walter aşa cum ai fost şi tu înşelată de aşa-zisul doctor. Situaţii diferite, dar eu am fost la fel de uşor de păcălit. Nu-ţi mai pune cenuşă-n cap.

— Mulţumesc, Sophie! înseamnă mult venind de la tine. Deci vreţi să ascultaţi restul? Cum toţi dădură din cap nerăbdători, Ida continuă: Dacă mă uit înapoi, nu pot să cred cât de naivă am fost. Sophie, Toots, aveţi dreptate când îmi spuneţi că nu pot trăi fără bărbaţi. Nu ştiu de ce, dar e o chestiune pe care o s-o lămuresc atunci când se vor linişti apele. Ei bine, Sammy, cum îl alint eu, obişnuia să mi-l trimită pe Mohammed, şoferul limuzinei lui, ca să mă ia de acasă în toiul nopţii, după care mă aducea înapoi dimineaţa. M-am furişat aşa luni de zile. Când vă rugam să mă lăsaţi să dorm până târziu nu era pentru că aş fi vrut să lenevesc în pat. Pur şi simplu aveam nevoie de mai mult timp ca să-mi revin după aventurile mele nocturne, dacă vreţi. În ziua primei noastre întâlniri în public, Sammy spusese că voia să mă roage ceva. Credulă şi neajutorată cum sunt, am presupus că urma să mă ceară de nevastă. Când Mohammed a venit să mă ia de-acasă, m-am gândit că vom merge la un restaurant de top, că-mi va face propunerea, iar apoi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. N-am mai ajuns în oraş. Sammy o rugase pe Amala, „fiica” lui sau oricine ar fi ea, să pregătească cina la casa lui de la malul mării. Totul era foarte romantic. Masa fusese aranjată pe verandă, cu şervete imaculate şi trandafiri în farfurii. Era şi o sticlă de Dom Perignon la

rece. În primul moment m-am simţit dezamăgită, părându-mi-se extrem de banal. Nu este jalnic? Mai bine nu răspundeţi la asta. Ştiu că aşa e. Un lucru a dus la altul. Nu eram în cea mai mare formă după ce văzusem şampania, dar Sammy nu părea să-şi dea seama, sau pur şi simplu a ales să-mi ignore sentimentele. Acum sunt sigură că a doua variantă e corectă. Apoi a zâmbit şi a spus avea să-mi adreseze o rugăminte. Acela a fost momentul când mi-am revenit, gândindu-mă că nu-mi pierdusem şarmul, încă mai puteam atrage un tip realizat, cu o carieră extraordinară. Ştiu, ştiu. Ei bine, în loc să-mi ceară mâna, m-a întrebat direct dacă oferta mea de a-i împrumuta bani mai era valabilă. N-a folosit exact aceste cuvinte, dar ceva foarte asemănător. M-am simţit ca un balon înţepat cu un ac. Ca o femeie de onoare ce sunt, nu am putut răspunde decât „Bineînţeles”. Trei milioane de dolari, a spus el. M-am simţit folosită, aşa că am fugit. Sammy m-a găsit şi m-a adus înapoi aici.

A doua zi, adică ieri, m-a sunat să-şi ceară scuze. M-am lăsat îmbrobodită de vorbele lui dulci și am acceptat să mă duc la el. Pe drum, din taxi, l-am sunat pe Russ, omul meu de la bancă, și l-am rugat să vireze trei milioane de dolari într-un cont. Nu aveam toate datele bancare, dar l-am asigurat pe Russ că urma să le primesc în curând. Săracul băiat, l-am făcut cu ou și cu oţet când m-a întrebat de ce am nevoie de o sumă atât de mare. Va trebui să-l sun și să-mi cer scuze.

Când am ajuns la el acasă, Sammy mă aştepta în dormitor. I-am spus că sunasem la bancă și că făcusem

aranjamentele pentru transfer, aşa că nu mai rămânea decât să-mi indice coordonatele lui bancare. Atunci a fost momentul când în mintea mea ar fi trebuit să sune alarma. A scos o bucată de hârtie din buzunar aşa de rapid, încât am fost un pic surprinsă, dar trebuia să mă ţin de promisiune. Biletul conţinea toate informaţiile necesare pentru virament. Am sunat la bancă, am citit buimacă numerele… Nu, nu, staţi, nu s-a întâmplat chiar aşa. I-am spus lui Sammy că voi suna la bancă, iar el a ieşit din cameră. Eu am făcut aranjamentele. Russ mi-a zis că transferul avea să se realizeze în patruzeci şi opt de ore. E aşa de umilitor! gemu Ida după o pauză.

— N-avem nevoie să intri în toate detaliile sordide.

— Trebuie să le auziţi! Abby, iartă-mă, dar eşti o femeie în toată firea. Dacă n-aş crede că se cuvine, nu v-aş spune asta. O parte din mine vrea să urle din cauza ruşinii, iar altă parte vrea să râdă ca o hienă sălbatică. Dacă acest Sammy ar fi un actor, povestea ar fi minunată pentru The Informer. Aşadar, Sammy a părăsit camera când eu sunam la bancă. După câtva timp, văzând că nu mai apărea, am început să-l caut. Casa are patru dormitoare, dar numai două sunt folosite. Curioasă, am aruncat o privire în cele două camere neocupate. Prima era amenajată ca birou. A doua avea o saltea gonflabilă şi o lampă ieftină aşezată pe un teanc de cărţi. Mi s-a părut bizar că un om de calibrul lui Sammy nu are o cameră de oaspeţi mai arătoasă. Mai departe, am văzut că uşa camerei Amalei era deschisă. Convinsă că aveam să-l găsesc pe Sammy, am pornit într-acolo. Înainte de a striga sau de a bate la uşă, am aruncat o

privire înăuntru. Ida trase aer în piept şi continuă aproape în şoaptă: Sammy nu şi-a dat seama că mă uitam îa el. Am fost oripilată când am văzut un teanc de chiloţi de damă pe pat. El ţinea o pereche în mână şi… o mirosea.

Capitolul 24

Sophie era perplexă. Toots arăta de parcă ar fi încasat pe neaşteptate o lovitură teribilă. Abby se holba şocată. Chris clătina din cap dezgustat. Ida stătea pur şi simplu cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— Vă puteţi imagina cât de proastă am fost? Povestea nu se termină aici, însă continuarea o s-o aflaţi într-o zi cu vreme urâtă, când o să fim plictisiţi şi no să avem nimic de făcut. Deocamdată, asta e tot. Abby, ce voiai să-mi spui? Nu poate fi nici pe departe la fel de grav.

— Poate că nu, deşi… Mamă, pot să-i spun ce m-ai rugat să fac?

— Sigur, încuviinţă Toots.

Abby stătea în continuare lângă Ida, sperând ca astfel s-o poată consola mai uşor.

— Mama m-a rugat să-l verific pe doctorul Sameer, întrucât îi stârnea unele suspiciuni difuze. L-am rugat pe unul dintre reporterii mei locali să-i investigheze trecutul. Are un CV impecabil. N-a luat în viaţa lui nici măcar o amendă pentru viteză. Omul este aproape de sfinţenie, dacă mă-ntrebi pe mine. În timp ce-i admiram realizările, am remarcat anul când a absolvit Facultatea de Medicină de la Harvard. Doctorul Sameer despre care am primit eu

informaţii ar trebui să aibă în jur de patruzeci şi doi de ani. I-am căutat numele pe Google şi am găsit peste un milion de pagini. Centrul pentru Minte şi Corp are un site web care prezintă unele aspecte foarte interesante. Mami, dă-mi computerul tău!

Abby intră pe site-ul Centrului şi îi arătă Idei fotografiile proprietarului şi ale angajaţilor, după care deschise nota adresată pacienţilor.

De cinci luni, doctorul Benjamin Sammer îşi petrecea anul sabatic în India. Ida era buimăcită.

— Cum? Şi cine e Sammy?

— Asta încercăm noi să aflăm, spuse Chris. Crezi că poţi introduce un poliţist sau un detectiv particular în locuinţa lui fără a stârni vreo bănuială?

— Dumnezeule, nu! Ultima dată am fugit de acolo în lacrimi. Aşa cum am spus, nu v-am prezentat toate detaliile; cert este că eu nu mă mai întorc în casa aia. Vă pot da adresa, însă asta e tot.

Chris ieşi pe verandă să dea câteva telefoane, apoi se întoarse în bucătărie.

— Am sunat la poliţie şi le-am rezumat povestea. Vor încerca să-l localizeze pe doctorul Sameer. Situaţia ar putea fi şi mai gravă decât ne închipuim. Dacă nu vom putea da de adevăratul doctor şi de colaboratorii lui, Sammy al tău ar putea fi implicat în ceva mult mai sinistru decât amuşinatul chiloţilor de damă şi escrocarea femeilor bogate.

— Mă duc să mă întind, nu mai am pic de vlagă. Toots, dacă ai nevoie de mine, e de ajuns să baţi la uşă. Vreau să

mai fac un duş, pentru că mă simt îngrozitor de murdară.

— Ida, orice ai face, să n-o iei de la capăt cu spălatul pe mâini obsesiv! Nu uita că Sammy chiar te-a ajutat să-ţi învingi fobia, o atenţionă Sophie.

— Nu percep acel tip de murdărie, aşa că nu te îngrijora. Chris, dacă poliţiştii au nevoie să discute cu mine, spune-le că voi face orice pentru a-i ajuta să-l găsească pe acel… pe acel individ.

— Înainte de a merge la culcare, notează-i adresa. Dacă poliţia are nevoie de altceva, te voi contacta eu însumi.

Ida mâzgăli adresa casei lui Sammy şi i-o dădu lui Chris, apoi o îmbrăţişă călduros pe Abby.

Sus, în intimitatea camerei sale, îşi pierdu controlul. „Am fost proastă, cumplit de proastă!” se dojeni. Chiar dacă avea şaizeci şi cinci de ani, tot nu învăţase nimic în privinţa bărbaţilor. Putea să administreze o proprietate imensă cu un personal numeros, putea să ia decizii inteligente referitoare la investiţii, iar odată fusese un fotograf cunoscut ale cărui lucrări apăruseră pe coperta revistei Life. Deşi nu avusese nişte realizări extraordinare, nici nu erau de neglijat.

Aşa cum îi spusese lui Toots, se simţea murdară, dar nu în sensul că ar fi avut microbi. Murdară până în măduva oaselor.

— Roti robinetul şi turnă în cadă nişte spumant de baie. Îşi dădu jos hainele şi se uită îndelung în oglindă. Nu-i plăcea deloc ce vedea: un chip dur, cu unghiuri tăioase, lipsit de orice delicateţe, reflectându-i furia şi amărăciunea. Posomorâtă, întoarse spatele oglinzii şi se

lăsă să alunece în apa caldă, sprijinindu-şi capul de marginea căzii cu un ultim gând optimist. Dacă Mavis se putuse schimba, ea de ce n-ar fi reuşit? Mavis îmbrăţişa viaţa cu o asemenea vigoare, încât Ida se întreba dacă asta no făcea să sufere. Avea să asculte sfatul prietenelor ei şi să renunţe la cuceririle în serie. Avea să fie amabilă în loc de arogantă, poate cu o notă de maliţie, aşa, ca Sophie. Spera ca autorităţile să-i găsească pe Sammy şi pe acel şofer josnic, Mohammed. Erau complici, fără îndoială, iar Amala făcea parte din bandă. Iar dacă poliţia nu-i depista, avea să angajeze cei mai buni detectivi privaţi din ţară ca să se ocupe de problemă.

Hotărâtă să facă schimbările atât de necesare în viaţa ei, Ida închise ochii şi se relaxă.

Când Mavis auzi vocile agitate din bucătărie, se gândi imediat la musafirii lor spirituali, cum îi plăcea să-i numească. Coborî în grabă şi inima i se umplu de dragoste când o văzu pe Abby. Alergă spre ea şi o luă în braţe, sărutând-o pe cârlionţii dezordonaţi, apoi îşi dădu seama de cât de târziu sau cât de devreme era.

— Abby, s-a întâmplat ceva? Mavis se uită după Chester. Când nu-l văzu, o cuprinse spaima. Chester este bine?

Abby o îmbrăţişă la rândul ei cu afecţiune.

— Foarte bine. Dormea aşa de liniştit sub masa din bucătărie, că m-am gândit să nu-l deranjez.

— E minunat! Chris, probabil că amândoi sunteţi lihniţi. Sunteţi cam palizi. Să vă pregătesc ceva pentru micul dejun? întrebă Mavis.

— Eu nu vreau nimic, mulţumesc. Eu şi Chris am golit

frigiderul când am ajuns. Mamă, cred că trebuie să-i spunem lui Mavis de ce suntem aici.

Toots interveni în discuţie.

— Bineînţeles că trebuie să-i spunem. Mavis, asta a fost cea mai nebună dintre nopţi. Nu mi-am imaginat c-o să zic asta vreodată, dar săraca Ida! îi povesti în zece minute despre suspiciunile ei şi despre cum o rugase pe Abby să verifice trecutul doctorului Sameer. Prin urmare, nu putem face nimic până când nu avem veşti de la poliţie, încheie ea.

— E ceva aproape la fel de înspăimântător ca fantomele! Ba nu, cred că e mai rău. Cel puţin fantomele noastre par a fi… prietenoase. Unde e Ida acum? se interesă Mavis.

Chris o luă pe Mavis deoparte înainte ca aceasta să primească un răspuns la întrebare.

— Ai spus fantome? Fantome?

— Da, bineînţeles. Nu ţi-a spus Abby?

Chris se uită la Abby şi la Toots. Amândouă îi zâmbiră, dar era un zâmbet nervos, forţat. Le zâmbi şi el nedumerit.

— Nu, Abby a uitat să menţioneze fantomele. De ce nu-mi spui mai multe la o cană de cafea? Mor de curiozitate să ascult povestea.

Pe când o conducea pe Mavis la masă, nu-şi luă ochii de la Abby şi de la Toots, mormăind întrebător „Fantome?” în direcţia lor. Cele două stăteau ca două stane de piatră identice şi surâdeau misterios.

Ce noapte! Sau, mai bine zis, ţinând cont de oră, ce zi! Chris le aştepta cu nerăbdare explicaţia. Mavis îi turnă o cană de cafea în timp ce el continua să se holbeze la Toots şi la Abby.

— Fantome? mormăi din nou.

Mama şi fiica încuviinţară cu acelaşi zâmbet larg, enigmatic.

Capitolul 25

Şase săptămâni mai târziu…

Abby goni spre casă cât de repede îi permitea traficul. O aştepta noaptea cea mare, cum o botezase ea. În acea seară avea să se ducă la mama ei, la Malibu, unde Sophie urma să execute – detesta cuvântul, dar era cel mai potrivit – prima şedinţă de spiritism de când Ida le mărturisise că fusese cuplată cu un onanist care amuşina chiloţii femeilor. Acum îi venea să râdă, dar la momentul respectiv nu fusese deloc amuzant.

O zbughi cu Mini Cooperul ei galben într-o curbă la dreapta, apoi viră scurt la stânga pentru a ajunge la casa ei din Brentwood. Aşezat pe locul pasagerului, Chester îşi scoase nerăbdător capul pe geamul deschis.

— Aproape am ajuns acasă, băiete. Dar tu deja ştii asta, nu-i aşa?

Abby îşi întinse mâna dreaptă şi-l scărpină în locul lui preferat, fix deasupra cozii.

— Ham! Ham!

— Cu plăcere, râse ea.

Comunicau destul de bine, se gândi în timp ce parca. Opri motorul şi se întinse să decupleze centura câinelui, care ţâşni din maşină şi se năpusti spre curtea din spate,

unde obişnuia să stea ore întregi şi să observe veveriţele care se urcau şi coborau din copaci la fel de repede ca nişte săgeţi. Dar el nu le alerga niciodată, nu devenea niciodată agresiv faţă de ele aşa cum ar fi făcut orice alt câine. Nu, pur şi simplu îi plăcea să se uite cum se jucau.

Ştiind că mai era ceva timp până la plecarea spre Malibu, Abby îl lăsă pe Chester să se distreze la spectacolul veveriţelor. Curtea era împrejmuită de un gard, aşa că nu trebuia să-şi facă griji că ar fi putut ieşi. Ajunsă în casă, se aplecă să-şi ia corespondenţa pe care poştaşul o împinsese prin fanta uşii. Avea patru plicuri albe, două reclame la pizza şi o invitaţie la nuntă din partea unei prietene dragi din Charleston. Reţinu data ca s-o treacă în calendar.

La bucătărie, îşi admiră noile blaturi de granit pe care le instalase singură-singurică. Nu fusese uşor, dar nu trebuise să se grăbească, li luase două săptămâni de muncă grea, de nopţi nedormite şi de alimentaţie nesănătoasă, însă rezultatele erau la înălţimea aşteptărilor. Avea un sentiment de mândrie de fiecare dată când se uita la ele, nu doar pentru că arătau spectaculos, ci mai ales pentru că erau opera ei. Îşi petrecuse trei sâmbete la un magazin de bricolaj ca să înveţe cum să procedeze. Curând trebuia să le invite la cină pe Toots şi pe naşele ei de botez, dar şi pe Chris, ca să se laude cu noua sa bucătărie.

Evenimentul din acea seară – nu, „eveniment" era cuvântul pe care mama ei îl folosea pentru înmormântări – treaba din acea seară fusese amânată de câteva ori dintr-un motiv sau altul. O sunase pe Toots mai devreme ca să se asigure că nu intervenise nicio schimbare. Abby era foarte

curioasă, dar şi puţin speriată, întrucât nu mai participase niciodată la o şedinţă de spiritism. Sophie îi spusese cum aveau să decurgă lucrurile. Dacă, şi Abby ştia că ăsta era un mare „dacă”, dacă se arăta vreun strigoi sau ce-o fi fost, plănuia să-i pună întrebări la care numai respectivul ar fi ştiut să răspundă. În caz că avea noroc, s-ar fi ales cu un titlu de senzaţie pentru noua ei rubrică, „Ştiri din lumea de dincolo", creată cu două săptămâni în urmă. Reacţia fusese copleşitoare. Misteriosul ei patron îi trimisese un e-mail prin care o informa că vânzările crescuseră cu 30. Abby simţea pentru prima dată de când se afla la cârma revistei că The Informer le făcea o concurenţă serioasă celorlalte două tabloide.

Viaţa era minunată.

Cum mai era timp până la reprezentaţie – îi plăcea acel cuvânt – Abby se duse în baie şi dădu drumul la apă fierbinte în noua ei cadă aflată la nivelul pardoselii. Acesta era locul ei preferat de relaxare. Scosese din priză telefonul şi închisese mobilul înainte de a se lungi în apă sub mângâierea jeturilor care-i masau muşchii tensionaţi. Lăsase uşa deschisă pentru Chester, astfel încât nu trebuia să iasă din cadă pentru a-i da drumul înăuntru. Dacă n-ar fi trebuit să conducă ar fi băut şi un pahar de vin, ba ar fi aprins şi nişte lumânări parfumate, însă nu voia decât să se destindă puţin înainte de şedinţa de spiritism. Mama ei îl invitase pe Chris, însă acesta nu se arătase prea entuziast, deoarece privea cu scepticism fenomenele paranormale. Abby îl înţelegea perfect. Avea o concepţie asemănătoare despre practicarea dreptului, şi i-o spusese la o cină

romantică în urmă cu două săptămâni. Relaţia lor se îmbunătăţise mult. El o suna când putea, iar ea îi trimitea e-mailuri amuzante. Deocamdată nu aveau nevoie de mai mult, însă nu era decât liniştea dinaintea furtunii. Între ei exista o atracţie magnetică aproape înspăimântătoare. Sărutul pe care i-l dăduse pe obraz înaintea cinei îi trimisese săgeţi de dorinţă arzătoare în vintre. Îi ajungea să se gândească la el ca să se excite. Nu era gata să ducă relaţia până la acel punct, dar fanteziile nu-i puteau dăuna. Abby fusese întotdeauna de părere că anticiparea făcea cât jumătate din distracţie.

Se scufundă în cadă pentru încă o jumătate de oră înainte de a-şi spăla părul şi a se rade pe picioare. Voia să arate bine atât pentru Chris, dacă venea, cât şi pentru fantomă, în caz că hotăra să-şi facă apariţia. Se înfăşură într-un prosop gros şi îşi făcu un soi de turban ca să i se usuce mai repede părul des. Introduse CD-ul în aparat, iar o melodie languroasă de-a lui Norah Jones începu să se reverse din boxe. Deschise şifonierul, întrebându-se cum să se îmbrace. Se ducea la mama ei, aşa că nu trebuia să se pună la patru ace, însă, pentru orice eventualitate, voia să arate foarte bine. Alese o pereche de blugi închişi la culoare şi o bluză albă cu mâneci bufante. Urma să le asorteze nişte pantofi fără toc, uşor de scos, în caz că apărea Chris şi o invita la o plimbare pe plajă. Deja se gândea mult prea departe, dar asta era toată distracţia. Anticiparea, îşi zise pe când îşi dădea jos prosopul de pe cap. Luă un pieptene rar şi se apucă să-şi descâlcească buclele grele. Peste jumătate de oră îşi îmblânzise părul

pentru a-l transforma în valuri mătăsoase. Decise să se machieze discret. Nu voia să se împopoţoneze, cum ar fi zis Sophie. Puţin fard de culoarea piersicii, o dungă maro fină pe pleoape, rimei negru şi o idee de luciu pe buze. Îşi studie opera în oglindă. Nu era prea rău, constată ea.

Îşi puse prosoapele în coşul de rufe murdare şi dăţi cada înainte să iasă afară.

— E ora mesei, strigă ea spre curtea din spate.

Auzi labele lui Chester tropăind spre casă. Încă o uimea că aceste cuvinte aveau puterea de a-l determina să vină în goană. Câinele pătrunse înăuntru cu un salt, îndreptându-se glonţ spre bucătărie. Abby îi puse o cantitate generoasă de hrană uscată, peste care adăugă nişte bucăţi de carne rămase de la prânz. Ştia că n-ar fi trebuit să-i dea mâncare gătită, însă lui îi plăcea la nebunie, iar veterinarul nu avusese nimic împotrivă.

În timp ce patrupedul îşi clefăia cina, Abby încuie toate uşile şi se asigură că temporizatoarele pentru luminile de interior şi de exterior erau setate pentru a se declanşa fix la nouă. Când Chester termină, îi dăţi castronul şi-l şterse cu şerveţele de hârtie. Luă nişte biscuiţi pentru câini din cutia lui şi-i îndesă într-o pungă de plastic pentru mai târziu. Avea deja un stoc în portbagaj, dar acela era destinat situaţiilor de urgenţă. Satisfăcută, îşi apucă geanta, mobilul şi lesa lui Chester.

— Haide, băiete, să mergem la o şedinţă de spiritism.

Chester se uită la ea şi lătră solemn.

Chris se întreba dacă să se ducă sau nu la marea şedinţă de spiritism a lui Toots. El nu credea în fenomenele

supranaturale, dar ştia că Abby avea să fie acolo. Nu-i strica să pretindă, pentru o singură noapte, că renunţase la scepticism.

Prin urmare, decise să meargă la Malibu. Se uită la ceas. Potrivit lui Toots, aveau să înceapă fix la nouă, şi era deja opt și jumătate. Fusese pe plajă și mirosea a sare, a vânt şi a nisip. În zece minute făcu duş, se bărbieri, se spălă pe dinţi, ba chiar se şi pieptănă. Îşi puse o pereche de blugi, un tricou marinăresc şi nişte mocasini eleganţi. Cam dichisit, se gândi el. Îi plăceau oamenii capabili să se pună la patru ace în viteză. Abby se lăudase că putea fi gata pentru o petrecere cu ştaif în jumătate de oră, poate şi mai puţin. Lui nu-i păsa dacă îi lua o săptămână să decidă în privinţa ţinutei, întrucât o iubea la nebunie. Pentru prima dată în viaţa lui, era extraordinar de fericit. Din păcate, nu putea scăpa uşor de clientele sale, starlete de moravuri îndoielnice pe care trebuia să le scoată în oraş, şi voia neapărat să discute cu Abby despre asta. Era posibil oricând ca fotografia lui cu o vedetă în plină ascensiune să apară pe prima pagină a unei reviste mondene. Voia să-i spună că acelea erau întâlniri de afaceri, fără vreo conotaţie romantică, însă ştia că Abby nu avea să accepte uşor explicaţia. Poate că era timpul să-şi schimbe domeniul de activitate, mai ales că nu-i plăcea prea mult să fie avocatul starurilor, încă din copilărie dorise să devină fermier. Ar fi fost o idee să se mute la ţară, să cumpere o bucată de pământ şi să se apuce de agricultură. Simpla existenţă a acestei opţiuni îl făcu să zâmbească.

„Da, bătrâne Chris, viaţa nu e rea deloc!”

Capitolul 26

Sophie adăugă două scaune în jurul mesei din lemn pentru cazul în care Abby şi Chris îşi făceau apariţia la şedinţa de spiritism. Era destul de încrezătoare că Abby avea să vină, dar nu era sigură în privinţa tânărului avocat. Se uitase la ele ca la nişte nebune când le aflase povestea paranormală. Sophie nu voia să schimbe prea multe lucruri în casă de teamă să nu sperie fantomele. Asta era chiar straniu, nu? Să sperie nişte fantome. De obicei se întâmpla invers. Păstrase cearşaful de mătase violet ca faţă de masă şi folosea şi acelaşi pahar. Cumpărase mai multe lumânări, astfel că acum se simţea pregătită să stea de vorbă cu morţii. Dacă ei voiau să discute cu ea. Spera din tot sufletul să aibă parte de o apariţie pe care s-o poată şi imortaliza cu echipamentele de luat vederi. Abby ar fi putut folosi ulterior imaginile în revistă.

— Toată lumea e gata? se interesă Toots din pragul sufrageriei. Nu atinsese nimic în cameră de când renovase restul casei şi nici nu credea c-o va face. Se distrau prea bine.

— Da, tot ce lipseşte sunt fantomele. Toots, îţi dai seama că în opinia lui Abby şi a lui Chris suntem o adunătură de babe nebune care au prea mult timp liber şi prea mulţi bani pe mână?

Toots reflectă la întrebarea lui Sophie.

— Nu sunt de acord. Chris tratează cu mult scepticism întreaga poveste cu fantomele, însă lui Abby îi place la fel

de mult cum ne place nouă. Cu succesul de care se bucură noua ei rubrică din revistă, cred şedinţele noastre de spiritism se vor îndesi. Pariez că, văzând dincotro bate vântul, *The Enquirer* şi *The Globe* vor păşi pe urmele noastre. Ştiu că Abby este entuziasmată când patronul ei o informează prin e-mail ce bine merg vânzările. Am impresia că-i place să fie redactor-şef. N-am auzit-o să se lamenteze că nu mai iese pe teren la vânătoare de staruri. Ce părere ai despre asta, Sophie?

— Nu vrei să ştii. În ultima vreme raţiunea mea a cam luat-o pe câmpii, dar asta nu trebuie să vă mire. Serios vorbind, cred că subiectul ăsta cu fantomele reprezintă o adevărată lovitură de presă. Sunt atâtea noi emisiuni de televiziune, că nu mai pot ţine pasul cu ele. Descoperirea noastră a picat la ţanc pentru Abby. Apropo, n-ai observat că în ultima vreme are o strălucire aparte?

— Bineînţeles c-am observat, doar sunt mama ei, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ei bine eu sunt naşa ei de botez! replică Sophie.

— Această strălucire de care vorbeşti nu vine de la scrierea articolelor despre apariţiile spectrale. Cred că ea şi Chris sunt îndrăgostiţi unul de celălalt.

Sophie rânji cu gura până la urechi.

— E fantastic! Dar tu, Toots? Cum priveşti situaţia? Ştiu că l-ai iubit pe tatăl lui Chris şi mai ştiu că eşti o mamă minunată pentru Abby, iar Chris te adoră şi are sentimente filiale faţă de tine. Întrebarea era clară: ai fi de acord dacă Abby ar decide să se mărite cu fiul tău vitreg?

— Asta a fost mereu unul din lucrurile pe care le admir

la tine, Soph. Eşti sinceră până-n pânzele albe, nu te fereşti să tai în carne vie. Pentru a-ţi răspunde la întrebare, da. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-i văd împreună. Garland, tatăl lui Chris, mi-a vorbit în mai multe rânduri despre asta înainte să moară. Şi lui i-ar fi plăcut ca ei să formeze un cuplu. Chris e la fel de arătos ca tatăl lui, nu crezi?

Avea câteodată lacrimi în ochi când vorbea despre soţii pe care-i iubise. Garland fusese pe locul al doilea în ordinea preferinţelor, imediat după tatăl lui Abby, John Simpson.

— Sunt de acord. Amândoi sunt frumoşi de pică. Oricum, Garland arăta de o mie de ori mai bine decât pocitania de Walter. Toots, îți pot pune o întrebare?

— Oricum o s-o faci, așa că de ce-mi mai ceri voie?

— Ești o scorpie bătrână și supărăcioasă, dar te iubesc oricum. Astăzi.

— Pune întrebarea mai repede.

— Ai bănuit vreodată că Walter mă folosea pe post de sac de box înainte să vii la New York și să vezi cu ochii tăi?

Toots trase aer în piept.

— Hai mai bine să fumăm o ţigară pe verandă.

— Bună idee!

Fumau atât de mult, încât Toots instalase un mic frigider în care păstra la îndemână cel puţin douăzeci de cartuşe de ţigări. Îşi ocupară şezlongurile preferate şi-şi aprinseră ţigările. După ce inhală o cantitate satisfăcătoare de toxine, Toots luă cuvântul.

— Aveam suspiciunile mele, dar nu l-am văzut niciodată

lovindu-te. M-am gândit mereu că-l vei părăsi dacă va deveni prea brutal. Dar ce era cu doctorul acela pentru care lucrai? S-a întâmplat ceva între voi doi?

Sophie trase din ţigară şi scoase fumul în colţul gurii.

— Nu, dar îmi doresc să fi avut. Se purta foarte frumos cu mine. Ştia ce nenorocit era Walter, dar, la fel ca tine, îşi imagina că dacă m-ar fi bătut de-mi suna apa în cap, aş fi plecat. Am luat în serios jurămintele de căsătorie, în spiritul catolic moştenit de la părinţii mei. Aşa c-am îndurat până când moartea ne-a despărţit. Ticălosul! Sper ca Satana să-i tăbăcească fundul în fiecare zi. Să nu mai vorbim despre Walter, că mă apucă depresia. Mai dă-mi o ţigară, mai bine.

— E aproape nouă; ar trebui să le chemăm pe Ida şi pe Mavis şi să începem, spuse Toots.

— În regulă. Câteva ore pot trăi fără nicotină.

Intrară, iar în bucătărie le găsiră pe Ida şi pe Mavis.

Ida făcea cafea, iar Mavis aranja pe o tavă legume crude şi, bineînţeles, fructe.

— Sunteţi gata să ne apucăm de treabă? întrebă Sophie. O să verific încă o dată ca să mă asigur că n-am uitat ceva.

Zbură din bucătărie ca o vrăjitoare pe mătura ei.

Dintr-odată se auzi o bătaie puternică în uşa de la intrare, apoi:

— Mamă, fetelor, n-aţi început fără mine, nu-i aşa?

— Abby, vino în spate, suntem la bucătărie! Vă aşteptam şi pe tine, şi pe Chris.

— El nu e aici, spuse Abby.

— Nu? se miră Toots. Eram convinsă c-o să veniţi

împreună.

— Nu, nici nu l-am invitat. Scepticismul lui pare de neclintit.

— Chestia asta nu e pentru toată lumea, o consolă Toots, deşi îi putea vedea clar dezamăgirea de pe chip.

— E în regulă. Nu-mi pasă. Aşadar, ce mai aşteptăm? Sper din tot sufletul că voi lua legătura cu o mare vedetă de altădată. Ar fi grozav să am un material trăsnet pentru prima pagină.

— Nimic nu e imposibil, rosti misterios mama ei. Ida şi Mavis, când sunteţi gata, haideţi în sala de spiritism, le convocă ea.

— Sala de spiritism?

— Aşa o numim acum, eu şi Sophie, Păi nu asta facem acolo?

O bătaie puternică în uşă le sperie la culme. Abby se grăbi să deschidă.

— Chris! Bună! Eu şi mama ne gândeam că nu vei ajunge.

Toots îi percepu bucuria din glas la vederea tânărului avocat.

— M-am tot gândit şi răzgândit, dar nu puteam rata şansa de a petrece o seară cu doamnele mele preferate. Dacă trebuie să suport şi o fantomă, două, sunt dispus să accept.

— Ei bine, atunci ce mai aşteptăm? se învioră stăpâna casei.

Abby, Chris şi Toots intrară în sufragerie, unde Sophie aprindea lumânările, iar Ida şi Mavis le plasau în colţuri pentru a risipi cât de cât bezna. La final, Sophie îi rugă pe

toţi participanţii să-şi ocupe locurile obişnuite.

— Chris, Abby, puteţi să vă aşezaţi aici. Le indică două scaune unul lângă altul, în dreapta ei. Pentru că n-aţi mai asistat la vreo şedinţă de spiritism până acum, vă rog să-mi acordaţi un minut pentru a vă explica unele lucruri, dar trebuie să-mi promiteţi amândoi că nu veţi râde.

— Jur pe ce am mai sfânt, spuse Abby.

— Pe cuvânt de cercetași adăugă demn Chris.

— Merge. Să ne aşezăm toţi ca să vă descriu procedura. După ce încetă hârşâitul scaunelor, Sophie reluă: în primul rând, trebuie să înţelegeţi ce reprezintă o şedinţă de spiritism. Înseamnă reunirea unui număr de persoane în scopul comunicării cu cei care nu mai sunt pe lumea aceasta. Participanţii ar trebui, pe cât posibil, să aibă temperamente diferite. Cred că suntem de acord că întrunim acest criteriu. Bineînţeles, trebuie să avem toţi mintea deschisă şi să acceptăm că fenomenele acestea se pot produce. La o întrunire trebuie să asiste cel puţin trei persoane şi nu mai multe de douăsprezece. Mă urmăreşte toată lumea? Dacă vă plictisesc, n-aveţi decât să mă suportaţi! Lumina slabă e cea mai indicată, de unde şi ideea cu lumânările. Abby, Chris, dacă aveţi de gând să mai veniţi şi la alte şedinţe, vom folosi mereu aceleaşi locuri. Ar trebui să ne punem toţi mâinile pe masă cu palmele în jos. Se spune că lemnul devine conductor atunci când este încărcat, aşa că nu e neapărat necesar să ne ţinem de mâini, însă mie îmi place să cred că spiritele ne văd uniţi întru acelaşi scop, aşa că v-aş recomanda să o facem totuşi.

— O idee cu care sunt de acord, interveni Chris

întinzându-se după mâna lui Abby.

Râseră cu toţii.

— Se spune că nu trebuie să existe fructe sau flori în cameră decât dacă sunt proaspete. Eu personal nu cred că asta are vreo importanţă. Chris, Abby, aveţi vreo întrebare? vru Sophie să ştie.

— Nu, până acum, nu, spuse Abby, iar Chris îi ţinu isonul.

— De obicei deschid şedinţa cu o rugăciune, apoi întreb dacă e cineva care ar vrea să între în contact cu noi. Asta ar fi tot. Deci, copii, vreţi în continuare să intraţi în joc? întrebă Sophie rânjind. Dacă nutriţi convingerea că n-o să vi se facă frică, ar fi cazul să mai meditaţi. Nu-i aşa, fetelor?

— Absolut, spuse Toots.

— Ei bine, sper că putem intra în contact cu cineva. Sunt mai mult entuziasmată decât temătoare. Eu sunt gata dacă sunteţi şi voi, anunţă Abby. Şi tu? i se adresă ea lui Chris.

— N-aş mai fi aici dacă nu eram pregătit, aşa că să-i dăm drumul.

— Încă o chestie. Eu iau asta foarte în serios, aşa că încercaţi să nu faceţi pe deştepţii comentând aiurea, îi preveni Sophie.

— Păi ăsta e aproape un miracol, remarcă Ida.

— Să mă pupi undeva. Gata, începem. Să ne luăm cu toţii de mâini!

Se supuseră, formând un cerc în jurul mesei.

— Să ne destindem! Gândiţi-vă la o persoană cu care aţi vrea să intraţi în contact. Nu trebuie să fie cineva pe care să-l cunoaşteţi personal.

Sophie aşteptă pentru ca liniştea, calmul şi toate

dorinţele celorlalţi să se impregneze în atmosfera din încăpere. Poate nu şi dorinţele lui Chris şi ale lui Abby, totuși.

— Să respire fiecare adânc şi să se relaxeze, deschideţi-vă minţile şi inimile către posibilităţile unei alte dimensiuni unde sunt ţinute captive sufletele pierdute. Dacă se află aici vreun spirit care şi-ar dori să-şi facă simţită prezenţa, noi suntem aici să-l ajutăm. Să ne punem vârfurile degetelor pe paharul din mijlocul mesei. Acesta este mijlocul nostru de comunicare cu spiritele.

Îşi desprinseră mâinile şi atinseră paharul cu vârful degetelor.

— Dacă e cineva în această cameră care ar vrea să între în legătură cu noi, să mişte paharul spre dreapta mea pentru „da” şi spre stânga mea pentru „nu”.

Ochii lor erau lipiţi de pahar. Când nimic nu se întâmplă, Sophie, repetă cuvintele.

— Nimeni din încăperea aceasta nu-ţi vrea răul! Vrem să te ajutăm, să te înţelegem. Dacă mesajul ţi se pare limpede, mişcă paharul spre dreapta pentru „da” şi spre stânga pentru „nu”.

După câteva secunde, paharul se deplasă la fel de încet ca întotdeauna spre dreapta. Se auziră câteva icnete de emoţie.

— Văd că ne înţelegi. Eşti bărbat, sau femeie? Mişcă paharul spre dreapta mea dacă eşti femeie, spre stânga dacă ești bărbat.

Sophie aruncă o privire fugară spre Chris şi Abby. Erau uluiţi.

Paharul se mişcă încet spre stânga.

— Eşti bărbat. Este cineva în cameră pentru care ai un mesaj? La dreapta dacă răspunsul este „da” şi spre stânga dacă răspunsul este „nu”!

Spre tulburarea generală, paharul se mişcă încet spre dreapta.

— Poţi muta paharul în faţa persoanei căreia vrei să-i transmiţi un mesaj?

Aşteptară câteva minute şi nimic. Sophie era pe punctul de a lansa o altă întrebare când paharul alunecă lent şi se opri în faţa lui Toots, smulgându-i un geamăt.

— Ai fost căsătorit cu această femeie? continuă Sophie. Dacă aşa e, rostogoleşte paharul dintr-o parte în alta. Dacă nu ai fost căsătorit cu ea, nu-l clinti!

Toţi ochii se aţintiră spre pahar. După câteva minute, acesta era tot imobil. Uşurarea lui Toots era vizibilă.

— N-ai fost căsătorit cu această femeie, conchise Sophie. Ai vreun mesaj pentru cineva din această cameră? Mişcă paharul spre dreapta dacă răspunsul tău este „da” şi spre stânga dacă răspunsul tău este „nu”!

Paharul se roti iute spre dreapta, dar se opri la fel de repede cum începuse.

— Eşti furios pe cineva?

Din nou paharul se roti spre dreapta.

— Persoana pe care eşti furios se află în viaţă?

Paharul se roti spre stânga.

Sophie era atât de captivată, încât nu resimţea nici cea mai mică teamă. Asta nu era valabil şi pentru ceilalţi, însă nimeni nu dădea vreun semn că ar fi vrut să renunţe.

— Poţi să te materializezi ca să te putem identifica?

Paharul se roti spre dreapta. Lăsară toţi să le scape suspine zgomotoase.

— Ssst, nu aveţi niciun motiv să vă fie frică! Să ne aşezăm palmele pe masă. Dintr-odată, Sophie ordonă: Arată-te!

Sufrageria deveni subit rece ca gheaţa, iar lumânările licăriră. Îşi făcu apariţia un nor de ceaţă care se lăsă purtat până în centrul încăperii, prinzând contur sub forma unui chip masculin. Norul plană deasupra mesei, iar trăsăturile feţei se accentuară tot mai mult. În culmea entuziasmului, Sophie aproape că-şi pierdu controlul.

— Eşti Bing Crosby!

Chipul zâmbi.

Nimeni nu scotea un cuvânt. Asistau la un fenomen paranormal după toate regulile artei.

— Ai vreun mesaj pentru cineva din cameră? se interesă Sophie.

Norul se deplasă, oprindu-se deasupra lui Toots. Sophie era nedumerită. Ce voia Bing Crosby să-i spună prietenei sale? Gerul din cameră era aşa de tăios, încât îi rănea pielea. Nu era sigură ce să facă, dar ştia că dacă nu-şi recăpăta stăpânirea de sine, spiritul avea să dispară.

— Sophie, cred că ştiu care e legătura, şopti Toots.

— Care e? întrebă Sophie holbându-se la nor.

— Casa lui Aaron Spelling. Pe terenul ăsta se afla locuinţa lui Bing. Spelling a demolat-o pentru a-şi construi vila lui.

Deodată norul începu să se-nvârtească în jurul camerei.

Lumânările se stinseră, apoi căzură pe podea. Mâinile lui Sophie tremurau atât de tare, încât trebui să se așeze pe ele. Pe cât de repede începuse, pe atât de repede se opri. Nimeni nu se clinti şi nu deschise gura. Fuseseră martori la un eveniment pe care niciunul dintre ei nu l-ar fi crezut posibil. Sophie era pe punctul de a le spune să se relaxeze şi să iasă din cameră când îşi făcu apariţia o altă formaţiune difuză. Camera deveni şi mai rece, dacă asta era cu putinţă. Pâcla plutea prin cameră ca şi cum ar fi fost înzestrată cu raţiune. Sophie nu vorbi, pentru că nu voia să rişte s-o piardă. Exact ca mai devreme, norul se deplasă prin aer până se opri în faţa lui Abby, care trase adânc aer în piept, apoi expiră uşor. Se contură treptat un chip, numai că de data aceasta aparţinea unei femei. Tenul palid şi buzele roşii ca sângele erau tot mai vizibile, iar peste câteva clipe se materializa şi părul blond coafat în stilul anilor ’60.

Toţi ochii celor din cameră erau aţintiţi asupra imaginii eterice suspendate deasupra capului lui Abby. Nu încăpea nicio îndoială, zâmbetul acela era inconfundabil. O aveau în faţa lor pe Marilyn Monroe.

Nimeni nu scotea niciun sunet. Respiraţiile abia li se auzeau. Chipul se întoarse spre Abby, ca şi cum ar fi cunoscut-o. Abby se holbă la faţa uneia dintre cele mai faimoase actriţe din toate timpurile, a cărei moarte a rămas un mister până în ziua de azi. Buzele roşii se mişcau încet, de parcă spiritul ar fi vrut să-i dea un mesaj de dincolo de mormânt. Mâinile tinerei femei tremurau, dar nu-şi dezlipi niciun moment ochii de pe enigmatica vedetă

de cinema. Temperatura din încăpere scădea treptat pe măsură ce norişorul cu trăsăturile lui Marilyn Monroe se apropia de Abby. De data aceasta, mişcarea buzelor era inteligibilă.

— Moartea mea a fost un accident.

Frigul cumplit îi stârni lui Sophie teama că avea să îngheţe. Norul de pâclă începu să se rotească la fel ca mai devreme şi dispăru în neant. Nimeni nu se mişcă. Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Pur şi simplu n-ar fi putut descrie fenomenul la care tocmai asistaseră.

Abby Simpson tocmai făcuse rost de ştirea în exclusivitate a vieţii ei – sau a oricui altcuiva.

Capitolul 27

O oră mai târziu, se adunară toţi în jurul mesei din bucătărie. Nu erau prea vorbăreţi, de vreme ce nici unuia nu-i venea să creadă la ce asistaseră. Un fenomen paranormal în toată puterea cuvântului.

— Toots, pune de cafea. Nu, las-o baltă! Avem cu toţii nevoie de alcool. De acord?

— Îmi dau peste cap dieta pentru cea mai tare băutură din bufet, oricare ar fi aceea, anunţă Ida.

— Eu nu pot să beau orice, întrucât am de condus până acasă. Vreau să-mi păstrez capul limpede pentru a-mi putea aminti tot ce s-a întâmplat. Sophie, aş putea să mă uit pe înregistrări înainte să plec? o rugă Abby.

— Da, chiar voiam să-ţi propun asta. Stai să aduc aparatura. Toots, vom avea nevoie de laptopul tău pentru

vizionare. Voi lipsi doar un minut, promise Sophie.

— Chris, ai fost cam tăcut, remarcă Abby. Totul e în regulă? De fapt, e firesc să nu fim în apele noastre după o asemenea experienţă.

— Sunt bine, numai că tot ce am crezut până acum se dovedeşte iluzoriu. Convingerile mele… nu ştiu, tocmai au primit o doză de realitate? O altă dimensiune? Noi, avocaţii, ne ocupăm de faptele reale, însă fenomenul la care am asistat era oricum, numai real nu.

— Ida, tu n-ai spus prea multe, observă Abby. Ce părere ai?

— După toate problemele pe care le-am înfruntat în ultimele săptămâni, asta e cireaşa de pe tort. Încă nu pot cuprinde cu mintea un eveniment pe care totuşi am văzut cu ochii mei. Sunt şocată, la fel ca voi.

— Am acelaşi sentiment, spuse Mavis. E pur şi simplu prea straniu pentru mine. Sunt doar o bătrânică din Mâine. Fantomele şi spiritele nu mă sperie, iar eu chiar cred că există. Dacă până acum nu credeam, orice îndoială mi-a dispărut.

Toots reveni cu laptopul şi cu o sticlă de scotch sub braţ exact în momentul în care Sophie îşi făcu apariţia cu aparatul de înregistrare.

— Să ne mutăm scaunele ca să ne uităm cu toţii, propuse aceasta când termină de organizat vizionarea, instrumentele acestea sunt folosite şi la emisiunea *Vânătorii de Fantome,* deci vă imaginaţi că sunt dintre cele mai performante. Voi sta lângă computer în caz că sunt probleme.

Toots umplu şase pahare de scotch.

— Cine are nevoie de o băutură e invitat să se servească, zise ea golind paharul dintr-o sorbitură.

— Vreau şi eu, spuse Ida. La fel şi Mavis.

Toots făcu să alunece două pahare spre partea cealaltă a mesei aşa cum văzuse că se proceda în vechile westernuri.

— Sophie, vrei unul?

— Nu acum, lasă-mă să mă uit mai întâi! Vreau totuşi o ţigară.

Toots ieşi pe verandă şi apucă un pachet de ţigări şi o brichetă. Una dintre regulile ei, şi n-avea prea multe, era să nu se fumeze în casă. În acel moment însă, consideră că putea s-o încalce. Aprinse două ţigări şi le aduse înăuntru.

— Sophie, asta e o excepţie, ne-am înţeles?

— Sigur. Sophie luă ţigara şi trase din ea atât de tare, încât obrajii i se supseră. După încă un fum i-o restitui prietenei sale. Asta mă va ţine o perioadă, acum mă interesează imaginile. Vede toată lumea ecranul?

Încuviinţară la unison. Toots stătea în spatele ei pentru a nu sufla fumul de ţigară spre ceilalţi. Sophie apăsă rapid câteva taste, iar imaginea încăperii umplu ecranul. Erau ei înşişi, stând cu un aer solemn în jurul mesei. Se auzi vocea lui Sophie explicându-le lui Abby şi lui Chris modul de desfăşurare a şedinţei. Înregistrările erau realizate în calupuri de trei minute, ca la camerele de supraveghere. Se uitară toţi la paharul care se roti spre dreapta, apoi spre stânga, după care ajunse în faţa lui Toots. Când ar fi trebuit să se ivească norul de pâclă cu faţa lui Bing Crosby, camera nu surprinsese nimic altceva decât stupefacţia de pe

chipurile lor. Oftară dezamăgiţi, ştiind că nici imaginea lui Marilyn Monroe nu avea să apară, însă nu-şi dezlipiră ochii de pe ecran. Din păcate, nu văzură decât expresia feţei lui Abby trecând de la teamă la şoc. Acesta era probabil momentul când zărise întruparea lui Marilyn Monroe. Continuară să se holbeze la monitor, dar în afară de figurile lor uluite şi de paharul rostogolindu-se pe cearşaful violet nu mai văzură nimic.

— Ssst, făcu Sophie, ale cărei degete dansau pe tastatură. Salvez scena asta, dar va fi greu să demonstrăm că paharul s-a mutat de unul singur.

Era pe punctul de a decupa imaginea când Abby interveni:

— Opreşte-te! Poţi derula asta un milimetru? Cred c-am văzut ceva.

— Bineînțeles. Îi îndeplini rugămintea prin câteva atingeri ale touch pad-ului. Când fu aproape de momentul respectiv din înregistrare, apăsă o succesiune de taste şi îi aşteptă reacţia.

— Acolo! Stai, dă înapoi două secunde, spuse Abby.

Sophie se conformă rapid, derulând imaginea până când observă şi ea.

— Să fiu a naibii, uită-te la asta! Veniţi încoace!

Se adunară toţi în jurul monitorului cât de aproape puteau pentru a nu-şi lovi capetele unul de altul. Sophie îşi făcu dansul pe tastatură pentru a treia oară, dar de asta aceasta ştia unde să se oprească.

— Uitaţi-vă acolo!

Se aplecară pe rând să vadă mai bine. După ce se

lămuriră cu toţii ce voia Abby să le arate, se întoarseră la scaunele lor. Întrucât Sophie prezida şedinţele de spiritism şi era singura care ştia să instaleze şi să pună în funcţiune aparatura de înaltă tehnologie, ei îi revenea sarcina de a consacra descoperirea din acea seară.

— Unul câte unul, vă rog să-mi spuneţi ce-aţi văzut! Vreau să mă asigur că suntem toţi pe aceeaşi lungime de undă. Abby, întrucât tu ai fost prima care a observat chestia asta, aşteaptă până auzim constatările celorlalţi.

— Bineînţeles.

— Sunt sigură că am văzut o imagine a buzelor lui Marilyn Monroe mişcându-se ca şi când ar fi rostit: „A fost un accident", zise Toots.

— La fel şi eu, adăugă Ida.

— Pe cât de mult urăsc să admit, am văzut şi eu asta, spuse Chris.

— Şi eu, se auzi vocea lui Mavis.

— Asta e ce-ai văzut, Abby? întrebă Sophie.

— Da.

— Ei, bine, şi eu am văzut-o. Pot să decupez scena şi s-o separ în cadre. Am un program care-mi permite să fac asta, însă îmi trebuie un computer performant.

— Avem noi la revistă. Noii proprietari nu s-au zgârcit şi ne-au cumpărat tot ce e mai bun pe piaţă. Sophie, cât de repede îmi poţi da imaginile?

— Când le vrei?

— Ieri, dar şi mâine va fi bine. Am o idee; dacă va merge, *The Informer* tocmai s-a ales cu articolul cel mai tare din istoria presei.

— Vrei să zici că vei folosi asta în revistă? întrebă Chris neîncrezător.

— Asta e exact ce voi face. Nu te frapează că această întruchipare a lui Marylin Monroe s-a oprit fix în faţa mea? Cui să-i faci o asemenea dezvăluire, dacă nu unui reporter de tabloid? Ea o știa mai bine ca oricine. Nu mă-ntreba cum o să procedez; voi lăsa asta în sarcina Marelui Şef de Sus. Cred că ea vrea ca informaţia să fie retransmisă pe scară cât mai largă. Toate nelămuririle legate de moartea ei se vor rezolva acum dintr-un foc.

— Abs, ăsta e un subiect pentru cel mai mizerabil dintre tabloide. Chiar crezi că cititorii o să se lase convinşi? Nu cumva o să li se pară un articol din seria „Hei, l-am văzut pe Elvis mâncând la Dunkin Donuts”? insistă Chris.

— Păi sigur că aşa vor reacţiona. Nu vezi? Tocmai ne-ai explicat cum funcţionează tabloidele. Oamenii sunt intrigaţi, deci cumpără publicaţia. Nu e obligatoriu să creadă, însă e foarte posibil să se întâmple aşa, răspunse entuziasmată Abby, însă ochii ei își schimbară culoarea de la azuriu la albastru-închis imediat ce înțelese unde bătea el.

— Eu tot nu pricep. De ce vrei să publici un material care va fi primit cu neîncredere sau cu ilaritate? Nu pot să-ţi spun de câte ori am urmărit reacţiile oamenilor care parcurg titlurile alea idioate în timp ce aşteaptă să le vină rândul la casă la Ralph’s. Râd, fac comentarii crude şi cei mai mulţi nici nu se sinchisesc să cumpere ziarul, întrucât nu vor să-şi cheltuie aiurea banii pe nişte articole trase de păr.

— Chris Clay, eşti un dobitoc! Tocmai m-ai insultat pe mine, mi-ai insultat şi profesia, dar şi opţiunile de lectură ale mamei și naşelor mele. Eşti cu adevărat unul care le ştie pe toate. La naiba, chiar mi-aş dori să ştiu atât de multe ca tine! Trebuie să fie o treabă grea să cari toate actriţele alea de mâna a șaptea prin localurile cele mai prizate ca să le satisfaci dorinţa de a fi surprinse de *Entertainment Weekly*, de Us sau de oricare altă revistă care ia drept ştire de senzaţie meniul de la cina unei starlete de doi bani! Mi se pare că vedem lumea prin lentile diferite.

— Îmi pare rău, Abby, am depăşit limita, murmură el spăsit.

— Tare asta, dar nu-ţi accept scuzele. Pleacă până nu mă decid să-ţi scot ochii. Asta n-o să dea bine în toate acele reviste care-ţi publică poza în compania clientelor tale. Du-te acasă!

Abby ieşi pe verandă, deoarece nu voia să respire acelaşi aer cu el. Faptul că se comportase măgăreşte o dată ar fi trebuit s-o înveţe minte. Îi auzi paşii în timp ce măsura podeaua de lemn cu paşi mari.

— Ştiu că nu vrei să auzi asta încă o dată, dar chiar îmi pare rău, Abs. Mă pricep al naibii de bine să dau cu bâta-n baltă.

— Iar eu mă pricep de minune să-mi înfig piciorul în fundul cuiva. Du-te acasă, Chris!

— Ai dreptate, e timpul să punem punct. La revedere.

Abby stătu pe verandă până când auzi maşina lui Chris îndepărtându-se, apoi se duse înăuntru. Mama şi naşele ei,

aşezate la masa din bucătărie, se holbară la ea ca și cum ar fi avut un al treilea ochi în mijlocul frunţii.

— Să nu rostiţi niciun cuvânt! Nu vreau să aud nimic. Sunt epuizată după seara asta.

— N-aveam de gând să spunem ceva, Abby. Eu sunt total de acord cu tine. Cred că ai dreptate să publici un material care, după cum ştim, ţi-a fost solicitat de către patron. Pe de altă parte, nu trebuia să fii atât de dură cu Chris. Știi cum sunt avocaţii, nu? Spun primul lucru care le trece prin minte fără să le pese de sentimentele celorlalţi. Ar trebui să-l suni şi să-l inviţi la cină.

— Mersi, mamă! Simt că asta a fost o experienţă aproape divină care va ridica *The Informer* în vârful clasamentului. Să nu uităm nici de povestea cu Bing Crosby şi Aaron Spelling. În altă ordine de idei, voi ignora ce-ai spus despre invitarea lui Chris la cină.

— Cum vrei tu, dragă.

— Dacă te interesează părerea mea, eu aş plasa articolul ăsta în ediţia de săptămâna viitoare. Nu ştiu dacă e demn de prima pagină, dar asta e treaba ta să stabileşti. Oricum, sunt tare mândră de tine. Sophie îi dădu un sărut şi o îmbrăţişă repede. Mâine-dimineaţă, la prima oră, o să mă prezint la redacţie ca să prelucrez fotografia. Mă gândesc însă că ar fi bine s-o luăm şi pe Ida cu noi. Cunoştinţele ei s-ar putea dovedi esenţiale.

— E o idee grozavă! exclamă Abby. Ida, ai vrea să vii?

— Invitaţia mă onorează. Dar trebuie să-mi promiteţi toate ceva, zise Ida dregându-şi glasul. Toate chestiile care s-au întâmplat cu impostorul acela de Patel, presupusul

doctor Sameer, amuşinătorul de chiloţi, şi cu Mohammed, traficantul de droguri care a fost bătut până aproape să-şi dea ultima suflare, vor ajunge la ştiri, de vreme ce adevăratul doctor Sammer a depus plângere împotriva lor. N-o pot uita nici pe târfa de Amala. Ştiu că va trebui să depun mărturie la tribunal. Dragele mele, vă propun să ne luăm toate o vacanţă după ce figura mea va ajunge să fie cunoscută în toată ţara. Presimt că procesul va stârni interesul lui Nancy Grace şi nu cred că-i voi putea suporta insinuările ironice în timp ce mă „compătimeşte ca pe o victimă a complotului lor de a fura milioane de dolari. Veţi putea face asta pentru mine? Mavis, îl poţi ruga pe George să ne însoţească dacă vei continua să te vezi cu el. Ce spuneţi? A, şi să ştiţi că fac eu cinste. Am un surplus de trei milioane de dolari care-mi atârnă în buzunar. Ne-am înţeles?

Îşi puseră pe rând mâinile una peste cealaltă. Ida, apoi Sophie şi Mavis, la urmă Toots.

— Haide, Abby, e timpul să înveţi strângerea de mână secretă!

— Despre ce vorbeşti?

— Toots, vrei să-mi spui că nu i-ai explicat lui Abby cum e cu strângerea de mână secretă?

— De ce nu-i explici tu, Sophie?

— Voi face mai mult de-atât, i-o voi arăta. Haide, Abby, e momentul să devii membră cu drepturi depline a grupului nostru!

Abby îşi puse mâna deasupra celorlalte patru, gândindu-se că avea norocul de a cunoaşte nişte femei fantastice.

— La trei, spuse Toots. Unu… doi… trei…

La fel cum făceau în clasa a şaptea, cu mulţi ani în urmă, cele mai bune patru prietene, acum cinci, îşi aruncară mâinile în aer şi strigară în cor:

— La naiba, când eşti bună, eşti bună!

Strigătul lui Abby se auzi distinct, la o secundă în urma celorlalte.

Epilog

Întâlniri fantomatice
de Abby Simpson

Fantoma lui Marilyn Monroe este mereu prezentă la Hollywood, bântuind prin locurile pe care actriţa le-a frecventat în timpul vieţii.

Mulţi relatează că au văzut-o la Cimitirul Westwood Memorial din Los Angeles. Stafia lui Marilyn plutea deasupra mormântului său, făcându-le cu mâna celorlalte fantome ale straturilor hollywoodiene.

După moartea ei tragică din august 1962 s-a speculat că ar fi fost vorba de o sinucidere, dar au apărut şi zvonuri referitoare la un asasinat. Există chiar opinii potrivit cărora unul sau mai mulţi membri ai familiei Kennedy ar fi putut contribui la decesul ei prematur.

Delegată de *The Informer,* am luat parte la o şedinţă de spiritism privată unde şi-a făcut apariţia însăşi Marilyn, cu

zâmbetul ei faimos. Avea un mesaj pe care m-a rugat să-l împărtăşesc lumii. Sunt onorată că m-a ales pe mine pentru a-i transmite gândurile prin intermediul revistei noastre. Iată, cuvânt cu cuvânt, declaraţia fantomei lui Marilyn Monroe despre dispariţia sa prematură: „Moartea mea a fost un accident”.

Pozele de mai jos spun totul!

Fârşit

Când Toots Loudenberry se mută din Carolina de Sud la Los Angeles pentru a fi aproape de fiica ei, Abby, primul lucru pe care îl face este să-și cumpere o casă somptuoasă pe plaja din Malibu – ceea ce îi va rezerva câteva surprize ieșite din comun.

Împreună cu prietenele ei din copilărie, Ida, Sophie și Mavis, nașele lui Abby, alături de care a trecut prin nenumărate aventuri până acum, energica Toots are de rezolvat tot felul de probleme spinoase, de la aflarea adevărului despre amantul Idei, care pare mai interesat de contul ei bancar decât de aventura romantică, până la soarta tabloidului condus de Abby, pândit de faliment. Însă cele patru prietene nu se dau bătute în încercarea de a transforma *The Informer* în cel mai cunoscut ziar al celebrităților din Los Angeles, iar ajutorul vine, în mod spectaculos, de unde nici nu se așteaptă, printr-un eveniment care va zgudui Hollywoodul din temelii.

Fern Michaels a scris peste 50 de cărți, în principal thrillere și romane de dragoste, care au urcat rapid în topurile de bestselleruri ale *USA Today* și *New York Times*. În prezent, romanele ei sunt vândute în peste 70 de milioane de exemplare în întreaga lume.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-8494-78-4

